

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ
STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

30 CZERWCA 1933 R. Nr. 6. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

OGŁOSZENIA.

DZIAŁ URZĘDOWY.

50.

OBWIESZCZENIE

Magistratu stoł. król. m. Krakowa

z dnia 10 czerwca 1933 r.

Na podstawie art. 47 ustawy o tymczasowem uregulowania finansów komunalnych Magistrat podaje do powszechnej wiadomości

STATUT

o poborze podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Gminy miasta Krakowa, uchwalony przez Radę miasta w dniu 23 stycznia 1933 r. i zatwierdzony reskryptem Pana Wojewody w Krakowie z dnia 30 maja 1933 r. Nr. SF. I. 4 b. 7/33.

Na podstawie art. 18 ust. 1. ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884 i postanowień zawartych w §§ 74—93 rozp. wyk. z dnia 23/XI. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937. Gmina miasta Krakowa pobierać będzie podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk według następujących zasad:

Przedmiot podatku.

§ 1.

Podatkowi podlegają: 1) wszelkie wyszczególnione w niniejszym statucie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, w których uczestnictwo publiczności jest uzależnione od uiszczenia opłaty, 2) oraz wymienione niżej w § 3 II. ust. 1. lit. a i b i ust. 2 publ. zabawy, rozrywki i widowiska i t. p. chociaż za uczestnictwo w nich nie pobiera się osobnej opłaty.

Sposób wymiaru podatku.

§ 2.

Podatek wymierza się w regule w formie dodatku procentowego do ceny sprzedanych biletów wstępu, a w przypadkach w których tego sposobu wymiaru nie można zastosować, wymierza się podatek w kwocie ryczałtowej.

§ 3.

I. Podatek o wymiarze procentowym wynosi:

A. Od przedstawień kinomatograficznych.

1) Od filmów przedstawiających tematy polskie,
a) nie posiadających oceny 5%,
b) posiadających ocenę „Artystyczny" . . 3%,
c) „ „ „Kształcący" . . 2%
ceny biletów wstępu.

2) Od innych filmów:
a) nie posiadających oceny 35%,
b) posiadających ocenę „Artystyczny" . . 25%,
c) „ „ „Kształcący" . . 10%,

Ceny biletów wstępu:

3) Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa lub więcej filmów o różnej skali podatkowej i wobec tego od każdego filmu przypadałby podatek według różnych stawek, należy wymierzyć podatek:

a) według stawki podatkowej dla filmu o największym metrażu, gdy są wyświetlane filmy o różnym metrażu,

b) według stawki podatkowej dla filmu, od którego stawka podatkowa jest niższa — w razie wyświetlenia filmów o równym metrażu.

4) „Krótkometrażowe" filmy o tematach polskich, wyświetlane jako dodatek do programu zasadniczego wpływają na obniżenie podatku tylko w granicach określonych w § 89 cyt. wyżej rozporządzenia wykonawczego.

5) W miesiącach letnich, w czasie od dnia 1 maja do 31 sierpnia wymiar podatku od przedstawień kinomatograficznych obniża się o 20% od ogólnej sumy przypadającego podatku.

B. Od innych widowisk, rozrywek i zabaw.

1) 100% od opłat za wejście do variete i kabaretów, oraz na imprezy sportowe zawodowców,

2) 30% od opłat za wejście na przedstawienia operetkowe, rewjowe, marjonetkowe, cyrkowe i farsy, na zabawy taneczne i ogrodowe, bale, reduty, rauty, na wyścigi konne oraz na wszystkie inne zabawy, rozrywki i widowiska nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym lub niewymienione w ustępach 1, 3 i 4,

3) 10% od opłat za wejście na wszelkie przedstawienia teatralne i występy o wyższej wartości artystycznej, na wieczorki, poranki i koncerty nie połączone z innemi atrakcjami jak np. z zabawami tanecznemi itp., na wystawy, zbiory dzieł sztuki, pokazy i odczyty, na ślizgawki, na urządzane przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby, zabawy publiczne, rozrywki i widowiska, niemające celów zarobkowych oraz na zawody konne.

4) 1% od stawek od gry w totalizatora.

Przez opłatę za wejście rozumieć należy ogólną wysokość kwoty przypadającej za uczestnictwo z wyjątkiem podatku.

Prawo przyznawania pewnych ulg podatkowych przysługuje Magistratowi tylko w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych specjalnemi okolicznościami.

II. Podatek w wymiarze ryczałtowym opłaca się:

1) w kwocie od 0.10 do 20 zł. dziennie,

a) od koncertów i jakichkolwiek innych widowisk, rozrywek, przedstawień, zabaw tanecznych oraz produkcji muzyki mechanicznej urządzanych przez restauracje, kawiarnie i t. p. zakłady oraz przedsiębiorstwa rozrywkowe i sale tańca, bez pobierania osobnej opłaty,

b) od utrzymywanych przez wyżej wymienione zakłady, przedsiębiorstwa i sale tańca dla rozrywki gości instrumentów muzycznych, automatów muzycznych i świetlnych i t. p.,

c) od wszelkich widowisk i przedstawień, za które pobiera się od publiczności opłatę w sposób wykluczający zastosowanie wymiaru procentowego.

2) w kwocie od 0.20 do 50 zł. dziennie od utrzymywanych w kawiarniach, restauracjach i t. p. zakładach, przedsiębiorstwach rozrywkowych oraz w lokalach stowarzyszeń i klubów wszelkich gier towarzyskich n. p. bridżowych i t. p., bilardów, domin i wszelkich innych urządzeń do gry,

3) w kwocie od 4 do 25 zł. miesięcznie od każdego karuzelu, huśtawki, strzelnicy i innych t. p. imprez przez cały czas prowadzenia przedsiębiorstwa.

Wysokość podatku od wymienionych wyżej pod II. koncertów, widowisk, produkcji, gier i t. p. ustala w każdym przypadku Magistrat wedle frekwencji wypośrodkowanej na podstawie spostrzeżeń organów Magistratu.

Uwolnienie od podatku.

§ 4.

Nie podlegają podatkowi:

1) Wykłady i odczyty mające na celu szerzenie oświaty, jeżeli je urządzają instytucje naukowe i oświatowe,

2) przedstawienia i inne widowiska lub produkcje urządzane w budynkach szkolnych przez uczniów publicznych zakładów naukowych,

3) zabawy, przedstawienia i odczyty urządzane przez stowarzyszenia i instytucje służące wyłącznie celom towarzyskim, społecznym, oświatowym lub humanitarnym, jeżeli:

a) wstęp na nie dozwolony jest tylko członkom stowarzyszenia lub ich rodzinom, i

b) odbywają się we własnych lokalach stowarzyszeń.

Rzeczone stowarzyszenia winny jednak uiścić podatek przypadający od wstępu osób nie będących ich członkami. W tych wypadkach może być pobrany podatek w kwocie ryczałtowej zamiast podatku obliczonego w procentach.

4) Amatorskie zawody sportowe — z wyjątkiem zawodów konnych, w których uczestniczą wyłącznie osoby uprawiające sport z zamiłowania i w związku z tem nie otrzymują żadnych nagród pieniężnych. Za amatorskie zawody sportowe nie uważa się zawodów,

w których jedna ze stron lub poszczególne osoby są zawodowcami.

Sposób zapłaty podatku.

§ 5.

Podatek opłacają wszystkie osoby nabywające bilety wstępu lub w inny sposób uiszczające opłatę za wejście na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, inkasują zaś ten podatek i odpowiadają za należyty pobór i wniesienie tegoż do Kasy miejskiej przedsiębiorstwa oraz osoby zgłaszające względnie urządzające te widowiska, rozrywki i zabawy.

Natomiast gdy uczestnictwo nie jest uzależnione od wykupienia biletu wstępu względnie od uiszczenia opłaty za wejście, podatek opłacają w sposób ryczałtowy przedsiębiorstwa względnie osoby urządzające te imprezy.

W wypadkach, gdy przedsiębiorstwo nie jest prowadzone przez samego właściciela lecz przez inną osobę (dzierżawcę, zastępcę i t. p.) odpowiadają za podatek zarówno osoba prowadząca przedsiębiorstwo, jak i właściciel przedsiębiorstwa, względnie właściciel uprawnienia przemysłowego (koncesjonarjusz) na podstawie którego urządza się zabawy, rozrywki i przedstawienia, podlegające w myśl niniejszego statutu opodatkowaniu.

Wymienione wyżej osoby i przedsiębiorstwa inkasują podatek na rzecz Gminy równocześnie z pobraniem opłaty za wstęp. Zainkasowany podatek powinien być wpłacony do Kasy miejskiej nie później, niż na trzeci dzień po zainkasowaniu względnie, jeśli chodzi o podatek ryczałtowy, po urządzeniu publicznej zabawy, rozrywki lub widowiska, wreszcie w wypadkach, gdy podatek wymierza się na podstawie nakazu płatniczego, w terminie wyznaczonym w nakazie płatniczym. Na żądanie Magistratu są obowiązani przedsiębiorcy i osoby urządzające publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko, które podlegają podatkowi — złożyć kaucję w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego dla zabezpieczenia należności z tytułu przypadającego podatku.

W wypadkach gdy zachodzą wątpliwości, co do możności poboru podatku w terminie i sposobem wyżej określonym, względnie gdy osoby obowiązane do zapłaty zalegają już ze znaczną kwotą z tytułu tego podatku, może Magistrat zarządzić pobór należnego podatku przez własnych inkasentów na miejscu zabawy, rozrywki lub widowiska bezpośrednio od publiczności, to jest z opłat za wstępy przez publiczność uiszczanych.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze egzekucyjnej w sposób i trybie przepisanym w art. 55 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884 z doliczeniem odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych.

Obowiązek zgłaszania.

§ 6.

Widowiska, zabawy i produkcje podlegające podatkowi, należy niezwłocznie zgłaszać Magistratowi do wymiaru podatku przy wskazaniu miejsca i czasu ich odbywania.

Przepisy wykonawcze.

§ 7.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu zawierać mające szczegółowe postanowienia co do sposobu uiszczenia podatku, wymiaru i poboru ryczałtu oraz kontroli wyda Magistrat.

Karanie przekroczeń.

§ 8.

Winni przekroczenia przeciw postanowieniom tego statutu, które nie podpadają pod postanowienia kodeksu karnego, będą karani według art. 62 i 63 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884.

Odwołania.

§ 9.

Odwołania w sprawach wymiaru od podatku winny być wnoszone w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr. 106 poz. 884.

Postanowienia końcowe.

§ 10.

Niniejszy statut wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem postanowienia § 3 I. nin. statutu odnoszących się do wysokości podatku od przedstawień kinematograficznych, które to postanowienia wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1932 r. Przy opodatkowaniu filmów dopuszczonych do wyświetlania przed dniem 1 kwietnia 1933 r. i posiadających oceny stampilowe obowiązujące do tego czasu należy stosować normy zawarte w § 92 i 93 cyt. powyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 23/XI. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 113 poz. 937.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

51.

OBWIESZCZENIE.

Nr. VIII. Róż. tg. 287/33.

Kraków. dnia 19 czerwca 1933 r.

Magistrat podaje do publicznej wiadomości, że z dniem 1-go lipca 1933 r. na czas aż do odwołania, przeniesioną zostaje sprzedaż jarzyn z wozów przez producentów z placu Szczepańskiego oraz z innych placów targowych, na plac targowy „Nowy Kleparz“.

Sprzedaż ta odbywać się będzie każdorazowo tylko do godziny 8-mej rano, po tej zaś godzinie na placu targowym „Nowy Kleparz“ odbywać się będzie jak dotychczas sprzedaż siana i słomy.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

52.

Zarządzenie Prezydenta miasta z dnia 5 czerwca 1933 r. o taryfie opłat administracyjnych za czynności i poświadczenia urzędowe Miej. Urzędu Ewidencji i Kontroli Ruchu Ludności w Krakowie.

W wykonaniu uchwały Rady miejskiej z dnia 1 czerwca 1933 r. ustanawiającej na zasadzie post.

art. 27 ust. z 11/VIII. 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z 28/IX. 1932 r. Dz. U. Nr. 106 p. 884, taryfę opłat administracyjnych za czynności i poświadczenia urzędowe Miej. Urzędu Ewid. i Kontroli Ruchu Ludności, wprowadzam w życie na podstawie par. 84 statutu Gminy następujące postanowienia:

Zatwierdza się następującą taryfę opłat administracyjnych za czynności i poświadczenia urzędowe Miejskiego Urzędu Ewidencji i Kontroli Ruchu Ludności.

I. 1) Opłaty za informacje o adresach:

a) dla urzędów niezwolnionych od opłat poza Krakowem, oraz dla stron prywatnych tak w Krakowie jak i poza Krakowem . . . . Zł. 0·30

2) Poświadczenie zamieszkania wzgl. czas pobytu . . . . „ 2·—

3) Wyciąg z rejestru mieszkańców, sprostowanie meldunku i rejestru mieszkańców:

a) dla pojedynczej osoby . . . . „ 3·—

b) „ rodziny tego samego nazwiska wspólnie zamieszkałej . . . . „ 5·—

4) Uwierzytelnienie duplikatów ksiąg meldunk. od każdej zaczętej stronicy „ 0·50

5) Uwierzytelnienie odpisu dokumentu od każdej zaczętej stronicy arkusza kancelaryjnego . . . . „ 0·30

6) Opłata manipulacyjna przy koresp. tak w Krakowie jak i poza Krakowem dla osób prywatnych, dla urzędów i instytucyj nie zwolnionych od opłat . . . . „ 0·20

7) Poświadczenia wydawane na podstawie poszukiwań archiwalnych:

a) dla stron prywatnych . . . . „ 3·—

b) dla urzędów i instytucyj niezwoln. od opłat . . . . „ 1·—

II. Zwalnia się od opłaty za informacje o adresach w drodze wyjątku tylko następujące instytucje:

a) żandarmerję wojskową,

b) sądy karne,

c) miejscowe Urzędy pocztowe — odnośnie do listów i kartek kor., przekazów pieniężnych, paczek oraz telegramów adresowanych do osób przebywających w Krakowie,

d) urzędy gminne, w drodze wzajemności.

Prezydentowi miasta służy — w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, prawo całkowitego lub częściowego zwolnienia od powyższych opłat.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki mp.

53.

L. VII. Bp. 131/33.

Zarządzenie

Prezydenta stoł. król. miasta Krakowa

z dnia 15 czerwca 1933 r.

o miejscach do kąpieli w Wiśle.

Na podstawie § 102 lit. d. Statutu dla miasta Krakowa z dnia 6 października 1901 r. Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 108 zarządzam, co następuje:

§ 1. Kąpanie się, jak również pławienie i pojenie koni w Wiśle dozwolone jest jedynie w następujących miejscach:

A) **Do kąpieli:**

a) po prawym brzegu Wisły:

1. od km. 74 do 74·150 (dla wojska),
2. od km. 74·150 do 74·250,
3. od km. 74·500 do 74·800,
4. od km. 79·500 do 79·800 poniżej mostu kolejowego obok stacji Kraków-Wisła;

b) po lewym brzegu Wisły:

5. od km. 77·150 do 77·400.

B) **Do pławienia koni:**

a) po prawym brzegu Wisły:

1. naprzeciw garbarni w Ludwinowie;

b) po lewym brzegu Wisły:

2. przy folwarku PP. Norbertanek (zjazd z ulicy Księcia Józefa),

3. przy wylocie ulicy Dojazdowej powyżej prawej rampy,

4. przy placu Groble 100 m. poniżej mostu dębnickiego (do czasu rozpoczęcia robót regulacyjnych).

We wszystkich innych wyżej nie wymienionych miejscach kąpać się ani też poić koni nie wolno.

Miejsca przeznaczone do kąpieli i pojenia koni oznaczono stosownemi napisami zapomocą tablic ustawionych nad brzegami Wisły, a nadto miejsca do kąpieli pływakami, rozmieszczonemi w miejscach do kąpieli przeznaczonych. W razie nieoznaczenia miejsc do kąpieli pływakami, kąpiel w danym dniu i miejscu jest zakazana.

Kąpiel dozwolona jest przy stanie wody 2·50 poniżej 0 na wodowskazie, umieszczonym przy drewnianym moście u wylotu ul. Mostowej, jedynie w czasie od godziny 8-mej do godziny 21-szej.

§ 2. Zakazuje się:

a) kąpania się dzieciom i niedorostkom bez nadzoru i opieki,

b) kąpania się bez należytego ubrania kąpielowego,

c) wdrapywania się na mury bulwarowe Wisły, chodzenia po szkarpach Wisły i ich niszczenia, zanieczyszczania brzegów rzeki oraz wrzucania do Wisły kamieni, względnie usuwania kamieni, stanowiących opaski Wisły dla jej regulacji,

d) czerpania w miejscach, do kąpieli przeznaczonych, piasku i pogłębiania w ten sposób dna rzeki,

e) pływania i zatrzymywania się łodziami w miejscach na kąpiel przeznaczonych,

f) pławienia koni zaprzężonych w wozy.

§ 3. Przekraczający przepisy niniejszego rozporządzenia karani będą po myśli § 60 ustęp 30 Statutu dla miasta Krakowa z dnia 6 października 1901 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 108 przy zastosowaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 89 grzywnami, ewentualnie karą aresztu zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 365.

§ 4. Nad przestrzeganiem przepisów tego zarządzenia czuwać będą organa miejskie, t. j. straż bezpieczeństwa, zorganizowana z personalu Miejskiej Straży Pożarnej, oraz organa Policji Państwowej.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki m. p.

54.

OKOLNIK NR. 31.

Prezydenta miasta z dnia 1 czerwca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 94/32 o przywłaszczaniu sobie stanowiska lub tytułu.

Stwierdzono, że niektórzy z pracowników m. używają nieprawnie tytułów naukowych względnie urzędowych, które im nie przysługują.

Stanowi to przestępstwo służbowe o ile chodzi o tytuł urzędowy, gdyż zgodnie z postanowieniami art. 25 Przepisów służbowych stoł. król. m. Krakowa z dnia 20 grudnia 1932 r. Nr. Prez. Pragm. 36/32 pracownik miejski ma prawo tylko do tytułu, przyznanego mu w piśmie nominacyjnem.

Zwracam uwagę, że po myśli postanowień art. 26 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 11 lipca 1932 r. Prawo o wykroczeniach Dz. U.R.P. Nr. 60 poz. 572: kto przywłaszcza sobie stanowisko lub tytuł, do których nie ma prawa podlega karze aresztu do miesiąca lub grzywny do 1.000 zł. Rozporządzenie to weszło w życie z dniem 1/IX. 1932 r. równocześnie utracił moc obowiązującą art. 8 ustęp ostatni ustawy z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie tytułu inżyniera.

Wobec tego w ślad tut. okólników z dnia 20/XII. 1927 r. L. Prez. 13235/27 i z dnia 26/IV. 1928 r. L. Prez. 4409/28 przestrzegam wszystkich pracowników m. przed przywłaszczaniem sobie stanowisk względnie tytułów naukowych lub urzędowych do których nie mają prawa, gdyż winni niezależnie od ewent. odpowiedzialności dyscyplinarnej narażą się na odpowiedzialność karno-administracyjną.

55.

OKÓLNIK Nr. 32.

Prezydenta miasta z dn. 3 czerwca 1933 r. Nr. Prez. Pers. og. 51/33 w sprawie zmian przydziału personalnego.

Zdarzają się przypadki, że w razie zarządzonych zmian personalnych, polegających na przydziale poszczególnych pracowników do innych Wydziałów, Biur względnie Zakładów, PP. Naczelnicy zainteresowanych Wydziałów i Biur względnie PP. Dyrektorzy Zakładów miejskich, a także interesowani pracownicy interwenjują o cofnięcie względnie zmianę zarządzonego przeniesienia, niejednokrotnie przeciwstawiając się takiemu zarządzeniu.

Postępowanie takie utrudnia Biuru Prezydjalnemu odpowiedni przydział personalu, co wpływa ujemnie na sprawne i należyte wykonywanie przez Gminę bardzo poważnych nieraz agend.

W najbliższym czasie wydawane będą zarządzenia przydziału pracowników miejskich do prac zmierzających do wprowadzenia w życie nowej ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządów.

Zwracam przeto uwagę, że ze względu na doniosłość i terminowość tych prac, wszelkie interwencje o których wyżej mowa tak w Prezydjum m., jak i u Pana Naczelnika Biura Prezydjalnego, pod żadnym warunkiem nie będą tolerowane, a wydane w tym kierunku zarządzenia muszą być ściśle wykonane.

Wszelkie w tym kierunku uchybienia, a w szczególności interweniowanie o cofnięcie przeniesienia, utrudnianie przeniesienia itp. traktować będę jako akty nie subordynacji służbowej i wyciągnę wszelkie wynikające z tego konsekwencje.

56.

OKOLNIK Nr. 33.

Prezydenta miasta z dnia 2 czerwca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. m. 49/33 w sprawie zastępstwa Prezydenta miasta.

Powierzam swe zastępstwo w razie mej nieobecności:

1) W miesiącu czerwcu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi miasta Dr Klimeckiemu Stanisławowi.

2) W miesiącu lipcu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi miasta Dr Landauowi Ignacemu.

3) W miesiącu sierpniu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi miasta Ostrowskiemu Witołdowi.

4) W miesiącu wrześniu 1933 r. Panu Wiceprezydentowi miasta Inż. Skoczylasowi Stanisławowi.

Na wypadek nieobecności wyznaczonego zastępcy, wstępuje w jego miejsce następny z kolei Wiceprezydent miasta według powyższego porządku.

57.

OKÓLNIK Nr. 34.

Prezydenta miasta z dnia 21 czerwca 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 112/33 w sprawie godzin urzędowania.

Na czas ferji wakacyjnych t. j. od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia br. zarządzam urzędowanie we wszystkich Wydziałach i Biurach Magistratu, Urzędach m., oraz w biurach Zakładów i Instytucyj m. przez Magistrat administrowanych, od godziny 8-mej do godziny 14-tej, w soboty zaś do godziny 13-tej.

Wprowadzenie zarządzenia tego odnośnie do urzędowania w biurach Zakładów miejskich odrębnie admi-

nistrowanych t. j. w Wodociągu m., Gazowni m., Elektrowni m. i Zakładów Ceramicznych, pozostawiam uznaniu PP. Dyrektorów odnośnych Zakładów, którzy winni o swojej decyzji zawiadomić mnie przez Biuro Prezydjalne.

Równocześnie zawiadamiam, że w czasie od 1-go lipca do 31-go sierpnia br. posiedzenia Magistratu odbywać się będą raz w tygodniu t. j. we środy.

58.

OKÓLNIK Nr. 35.

Zarządzenie

Prezydenta stoł. król. m. Krakowa z dnia 24 czerwca 1933 r. zawierające Instrukcję rachunkowo-kasową dla Rzeźni i targowic miejskich.

Na podstawie uchwały Rady m. z dnia 26/X. 1932 r. Nr. Prez. Org. Urz. 28/32 zarządzam co następuje:

§ 1.

Czynności rachunkowo-kasowe zakładu Gminy m. Krakowa pod nazwą „Rzeźnia i Targowice Miejskie", oznaczonego w dalszym ciągu niniejszej instrukcji skrótem „Rzeźnia", spełnia biuro rachunkowe Rzeźni. Wyjątki od tej zasady podane są w dalszych artykułach niniejszej instrukcji.

§ 2.

Na czele biura rachunkowego Rzeźni stoi kierownik, wyznaczony na to stanowisko przez Prezydenta miasta. Kierownik czuwa nad działalnością biura, dokonywa w porozumieniu z Dyrektorem Rzeźni podziału pracy pomiędzy pracowników biura i załatwia czynności rachunkowe, które należą do niego według podziału pracy oraz według dalszych przepisów niniejszej instrukcji.

Czynności, pozostające z sobą w takim stosunku, że jedna z nich stanowi kontrolę drugiej, nie mogą być nigdy powierzane jednej i tej samej osobie.

§ 3.

Rzeźnia prowadzi rachunkowość według zasad księgowości podwójnej systemem amerykańskim.

§ 4.

Rzeźnia prowadzi następujące księgi:

1) dziennik-główna,

2) księgę inwentarza,

3) księgi szczegółowe do rachunków zbiorowych dziennika-głównej

oraz potrzebne księgi pomocnicze.

Dziennik-główna nazywany jest w dalszym ciągu niniejszej instrukcji krótko dziennikiem.

§ 5.

Rachunkowość Rzeźni powinna być prowadzona zgodnie z przepisami, obowiązującemi dla przedsiębiorstw komunalnych, a w szczególności powinna uwzględniać układ budżetu. Każda pozycja budżetu powinna mieć odpowiednik w dzienniku lub księgach szczegółowych. Na rachunkach, dotyczących dochodów i wydatków budżetowych, należy w nagłówku oznaczyć dział, paragraf, pozycję i ew. podpozycję budżetu oraz wysokość preliminowanej kwoty i każdą jej zmianę. O grożącem przekroczeniu kredytu budżetowego powinien kierownik biura rachunkowego zawiadomić Dyrektora Rzeźni.

Osobny rachunek należy w dzienniku otworzyć dla głównej Kasy miejskiej.

§ 6.

Księga inwentarza ma zawierać spisy wszystkich składników majątkowych, tak czynnych jak i biernych, z podaniem ich wartości. Spisy te należy sporządzać z końcem każdego roku obrachunkowego, a układ ich powinien odpowiadać układowi bilansu.

Nadto należy prowadzić ewidencję bieżącą tak majątku stałego, jak i materjałów; szczegółowo regulują tę sprawę osobne przepisy.

§ 7.

Dla ewidencji należytości przypadających i otrzymywanych z pomieszczeń wchodzących w skład gospodarstwa Rzeźni, należy prowadzić osobną pomocniczą księgę pomieszczeń. W książce tej należy dla każdego pomieszczenia otworzyć konto, w którem należy podać: oznaczenie pomieszczenia, cechy mające znaczenie dla wymiaru opłaty lub czynszu, wyszczególnienie zobowiązanego do zapłaty, wysokość ewentualnej zaległości początkowej, oraz należytości bieżącej, terminy płatności, dnie zapłaty, kwoty zapłacone, pozycje dziennika i ewentualne zaległości z końcem roku. Przypisów należytości bieżącej dokonywa biuro rachunkowe na podstawie poleceń Dyrektora Rzeźni. Liczbę i datę tych poleceń należy wpisać do książki pomieszczeń przy odpowiednim przypisie. Zarząd Rzeźni prowadzi wykaz wszystkich pomieszczeń, w którym oprócz opisu pomieszczenia i wymienienia zobowiązanego do zapłaty, wpisuje należytość przypadającą za dane pomieszczenie.

Osobną książkę pomocniczą należy prowadzić dla bekoniarni.

Książka ta służy do wpisywania wszystkich danych, mających znaczenie dla wymiaru należytości, jakie dzierżawcy bekoniarni mają wnosić, tudzież do rejestracji tych należytości i wpłat dokonanych z tego tytułu.

§ 8.

Dla każdego zakładu pomocniczego Rzeźni (wytwórnia lodu, kafilerja) należy prowadzić osobną książkę produkcji i sprzedaży, wykazującą ilość wyprodukowaną, ilość i wartość sprzedaną, ilość zniszczoną, ogólną ilość rozchodu i pozostały zapas.

Wpisu produkcji i zniszczenia należy dokonywać na podstawie raportów, podpisanych przez kierownika ruchu i urzędnika, przydzielonego przez Dyrektora Rzeźni do nadzoru nad danym zakładem; wpis sprzedaży przeprowadza się na podstawie dowodów sprzedaży, uzgodnionych z wpływami kasowemi.

§ 9.

Kierowniczka pracowni trychinoskopijnej prowadzi wykaz próbek, pobranych do zbadania, podają w nim wagę ogólną próbek z danego dnia, wagę próbek zniszczonych i wagę próbek nadających się do sprzedaży.

W wykazie tym kierownik weterynaryjny Rzeźni oznaczy cenę sprzedażną, a po wyprowadzeniu wartości sprzedażnej — funkcjonarjusz biorący próbki do sprzedaży pokwituje ich odbiór.

W dniu sprzedaży w taniej jatce Kierowniczka pracowni wyprowadzi w wykazie ogólną wagę i wartość próbek, które mają być sprzedane i wyda sprzedającemu zaświadczenie następującej treści: „Wydano do sprzedaży taniej jatce dnia . . . . . próbki o wadze łącznej . . . . wartości . . . . . . “. Zaświadczenie to podpisuje kierowniczka pracowni oraz kierownik weterynaryjny.

Po sprzedaży zanotuje Kierowniczka Pracowni w wykazie próbek liczbę raportu sprzedaży i datę wpłaty do Kasy Rzeźni.

§ 10.

Urzędnik Rzeźni, przydzielony przez Dyrektora Rzeźni do taniej jatki, obowiązany jest prowadzić książkę konfiskat, według dołączonego wzoru, w której każda karta ma dwie kopje. Kartę zakłada się dla każdej konfiskaty z chwilą otrzymania o niej zawiadomienia. Karty konfiskaty zaopatruje w dniu sprzedaży kierownik weterynaryjny Rzeźni klauzulą: „Do sprzedaży dnia . . . . . “, oraz podpisuje ją.

W dniu sprzedaży w taniej jatce należy na zewnątrz jatki umieścić wywieszkę, podpisaną przez Dyrektora Rzeźni a podającą, jakie partje mięsa, jakiej jakości i po jakiej cenie będą w danym dniu sprzedawane. Mięso zaś znajdujące się w jatce należy odpowiednio oznaczyć w sposób widoczny dla kupujących.

Po ukończeniu sprzedaży w taniej jatce należy sporządzić w dwóch egzemplarzach raport sprzedaży według dołączonego wzoru; jeden egzemplarz raportu należy wraz z dwiema kopjami kart konfiskat i poświadczeniem wydanych próbek doręczyć biuru rachunkowemu Rzeźni a po dokonaniu przez nie sprawdzenia i likwidacji — uzyskaną gotówkę wpłacić do kasy Rzeźni. Zaznaczenie likwidacji i potwierdzenie wpłaty przez kasę umieścić należy na drugim egzemplarzu raportu, który należy przechować w biurze Zarządu Rrzeźni.

Kopje kart konfiskat przechowuje biuro rachunkowe aż do dokonania wypłaty. Przy dokonywaniu wypłat biuro rachunkowe wyda zgłaszającym się właścicielom, po stwierdzeniu ich identyczności, jedną kopję karty konfiskat, na drugiej zaś odbierze pokwitowanie i przechowa ją jako dowód wpłaty.

§ 11.

Dla pobierania wpłat i dokonywania wypłat prowadzi biuro rachunkowe centralną kasę Rzeźni nazwaną w dalszym ciągu niniejszej instrukcji krótko: kasą Rzeźni oraz kasy pomocnicze w ilości, odpowiadającej potrzebie.

Nadto poza obrębem biura rachunkowego pobierają funkcjonarjusze, wyznaczeni przez Dyrektora Rzeźni, następujące wpływy:

1) ze sprzedaży w taniej jatce,
2) ze sprzedaży lodu,
3) należytości wagowe zarówno na targowicy, jak i w halach Rzeźni,
4) należytości w rzeźni końskiej,
5) należytości na targowicy na zwierzęta hodowlane.

W razie, gdyby okazała się konieczność zmiany sposobu inkasowania poza obrębem biura rachunkowego, wyda Dyrektor Rzeźni odpowiednie zarządzenie po porozumieniu się z Miejską Izbą Obrachunkową.

§ 12.

Kasa Rzeźni przyjmuje zbiorowo dzienne wpływy z kas pomocniczych i od funkcjonarjuszów, którzy przeprowadzają pobór poza obrębem biura rachunkowego oraz wszystkie inne pojedyncze wpływy; nadto kasa Rzeźni dokonywa wszystkich wypłat z wyjątkiem zwrotu bieżących kaucyj rzezalnianych i mięsnych, dokonywanego drogą potrącenia.

Kasy pomocnicze pobierają wpływy o charakterze masowym a nadto dokonują zwrotu bieżących kaucyj rzezalnianych i mięsnych drogą potrącenia z należytości, jakie przypadają na rzecz Rzeźni.

Szczegółowy rozdział poboru wpływów pomiędzy kasę Rzeźni a kasy pomocnicze ustala Dyrektor Rzeźni na wniosek kierownika biura rachunkowego.

W miarę potrzeby kasy pomocnicze przelewają w ciągu dnia swoje wpływy do kasy Rzeźni za wewnętrznemi pokwitowaniami międzykasowemi, które przy końcowem rozliczeniu dziennem oddają kasie Rzeźni w miejsce gotówki.

§ 13.

Przyjmowanie wpływów — wyjątkiem sprzedaży w taniej jatce — odbywa się przy pomocy kwitarjuszy i druków o stałej wartości. Każdy kwit wypisuje się w dwóch egzemplarzach sposobem przebitkowym, przyczem oryginał pozostaje w kwitarjuszu.

Wszystkie wpłaty i wypłaty, dokonywane tak przez kasę Rzeźni jak i przez kasy pomocnicze z wyjątkiem wpłat na druki o stałej wartości, przyjmowanych przez kasjerów kas pomocniczych — muszą być uprzednio polikwidowane. Obroty kasy Rzeźni należy przy ich likwidacji wpisać do dziennika.

Przy wpłatach likwidator obliczy względnie stwierdzi należytość, wypełni i podpisze kwit, poczem przebitkowy egzemplarz kwitu poda kasjerowi. Jeżeli płatnik przedstawi do potrącenia boletę na bieżącą kaucję rzezalnianą lub mięsną, likwidator odbierze na bolecie pokwitowanie zwrotu, poczem wpisze do osobnego wykazu kaucyj potrąconych numer bolety, oznaczenie urzędu, który boletę wystawił i kwotę, na odwrocie kwitu zaznaczy potrącenie i wyprowadzi czystą kwotę do pobrania a następnie boletę i kwit poda kasjerowi. O ile dla jednego płatnika wystawia się kilka kwitów, likwidator wpisze na osobnej karteczce oznaczenie i kwoty poszczególnych kwitów oraz ewentualne potrącenie, następnie wyprowadzi ostateczną kwotę do pobrania, karteczkę zaś dołączy do kwitów.

Kasjer wpisze do książki kasowej wpłaconą kwotę bez uwzględnienia potrąceń, osobno zaś wpisze potrącenia, następnie przyjmie wpłatę, podpisze kwit i wyda go płacącemu. Likwidacja wpłat pobieranych zbiorowo przez kasę Rzeźni odbywa się na podstawie książeczek obrachunkowych przewidzianych w § 15 nin. instrukcji, a przy wpłatach z taniej jatki — na podstawie raportu sprzedaży; likwidacja przez kasę Rzeźni kaucyj zwróconych przez potrącenie, odbywa się na podstawie wykazu potrąconych kaucyj.

Przy wypłatach likwidator zbada prawidłowość asygnacji rozchodowej i jej należyte udokumentowanie, oraz pobierze pokwitowanie, w którem uprawniony do podjęcia stwierdzi otrzymanie kwoty, jej wysokość słowami i cyframi, jak również datę otrzymania; następnie wpisze wypłaconą kwotę do dziennika, zaznaczy jego pozycję na asygnacji i dołączonych dokumentach płatniczych, poczem asygnację wraz z dokumentami płatniczemi i pokwitowaniem poda kasjerowi celem dokonania wypłaty.

Przy wypłatach jakichkolwiek kaucyj należy ściągnąć boletę kaucyjną.

Przy wypłatach dokonywanych na zewnątrz biura, pokwitowanie należy dołączyć do asygnacji, po otrzymaniu tegoż od funkcjonarjusza, któremu dokonanie wypłaty powierzono.

§ 14.

Każdy pobrany wpływ i każdą dokonaną wypłatę wpisze kasjer kasy Rzeźni do podręcznej książki kasowej, kasjer kasy pomocniczej do książki kasowej pomocniczej. W pomocniczych książkach kasowych mają się znajdować dla każdego likwidatora dwie rubryki: dla wpłat i dla potrąconych kaucyj a nadto rubryka dla ewentualnych wpływów, pobieranych bezpośrednio przez kasjera przy pomocy druków o stałej wartości.

W książce kasowej pomocniczej należy codziennie wyprowadzić sumy wszystkich rubryk i sporządzić ich zestawienie, które podpisze kasjer kasy pomocniczej, poczem książkę wraz z boletami potrąconych kaucyj odda do kasy Rzeźni. Kasjer kasy Rzeźni po sprawdzeniu poprawności zestawienia przyjmie gotówkę i pod zestawieniem pokwituje jej odbiór a do swej książki kasowej wciągnie sumy poszczególnych rubryk książki pomocniczej.

Kasjer kasy Rzeźni zamknie codziennie prowadzoną przez siebie książkę kasową saldem, które wprowadzi, jako pierwszą pozycję dnia następnego.

Po dziennem uzgodnieniu kasy odda kasjer dowody wypłat kierownikowi biura rachunkowego, który po stwierdzeniu prawidłowości wszystkich dowodów i ich zgodności z dziennikiem, przechowa je w porządku pozycyj dziennika. Bolety kaucyj, zwróconych przez potrącenie, należy przechować osobno, jako załączniki do wykazów potrąconych kaucyj.

§ 15.

Wszelkie druki inkasowe otrzymuje Rzeźnia ponumerowane z biura kontroli druków w Mieskiej Izbie Obrachunkowej na podstawie zamówienia, wystawionego przez kierownika biura rachunkowego a podpisanego przez tegoż kierownika i przez Dyrektora Rzeźni. Zamówienie należy wystawiać w 2-ch egzemplarzach, z których jeden podpisany przez biuro kontroli druków w M. Izbie Obrachunkowej otrzyma Rzeźnia z powrotem wraz z zamówionemi drukami. Druki należy przechowywać pod zamknięciem.

Celem kontroli zużycia druków prowadzi biuro rachunkowe Rzeźni książkę druków inkasowych z podziałem na rubryki odpowiadające poszczególnym rodzajom druków, a podające ich numerację i ilość. Do książki tej wpisywać należy: stan początkowy, każdorazowy przychód, każdodzienne zużycie przez poszczególnych funkcjonarjuszów i każdodzienną pozostałość.

Dla każdego funkcjonarjusza, któremu powierza się druki inkasowe, należy prowadzić książeczkę obrachunkową z wyszczególnieniem rodzajów, ilości i numerów druków, pobranych w danym dniu, jak również druków zwróconych i wyprowadzeniem numeracji i ilości druków zużytych oraz ich wartości tak według poszczególnych rodzajów druków, jak i ogólnej. Wartość zużytych kwitów ustala się przez zsumowanie kwot w kwitarjuszu. W książeczce obrachunkowej stwierdzi pobierający swym podpisem zarówno pobór, jak i zwrot druków. Rozliczenie w książeczkach obrachunkowych przeprowadza kierownik biura rachunkowego i stwierdza je podpisem.

Na grzbiecie ostatniego zużytego w danym dniu druku każdego rodzaju, jak również na ostatnim grzbiecie każdego zużytego w całości w danym dniu zeszytu, lub arkusza, zaznaczy kierownik biura rachunkowego wpis do książeczki obrachunkowej oraz datę i położy swój podpis.

Wynik wyprowadzony w książeczce obrachunkowej, stanowi podstawę wpisu do książki druków inkasowych oraz podstawę likwidacji. Likwidację należy w książeczce zaznaczyć przez podanie artykułu dziennika i daty oraz umieszczenie podpisu likwidatora, wniesienie zaś gotówki przez umieszczenie podpisu kasjera i przybicie pieczątki kasowej.

W książeczkach obrachunkowych, zawierających wpływy, pobrane przez kasy pomocnicze, kasjer kasy Rzeźni potwierdzi odbiór słowami: „pobrano za pośrednictwem kasy pomocniczej“ po porównaniu zgodności kwoty zalikwidowanej z sumą, jaka wpłynęła z kasy pomocniczej. Analogicznie stwierdzi kasjer zwrot potrąconych kaucyj.

W książeczce obrachunkowej, prowadzonej dla likwidatora kasy Rzeźni nie należy obliczać wartości zużytych kwitów, książeczka ta nie stanowi bowiem podstawy likwidacji, natomiast kierownik biura rachunkowego stwierdzi w niej, że sprawdził zaksięgowanie wszystkich kwitów z danego dnia w dzienniku, na każdym zaś kwicie zaznaczy pozycję dziennika.

Książeczki obrachunkowe należy przechowywać narówni z innemi książkami rachunkowemi.

§ 16.

Kwity uprawniające do jednorazowych świadczeń ze strony Rzeźni, powinny mieć odcinki kontrolne, zawierające numer kwitu, datę i kwotę. Przed wykonaniem świadczenia należy kwit — po sprawdzeniu jego formalnej poprawności — skasować przez oderwanie odcinka kontrolnego a druk o stałej wartości ściągnąć.

Oderwane odcinki kontrolne oraz ściągnięte druki o stałaj wartości należy odsyłać do biura rachunkowego celem zużytkowania przy kontroli miesięcznej.

§ 17.

Zużyte w ciągu miesiąca druki inkasowe należy sprawdzić przez:

1) przeprowadzenie cenzury merytorycznej;

1) zbadanie zgodności kwot, ustalonych na podstawie druków zużytych, z kwotami, jakie do kasy Rzeźni rzeczywiście wpłynęły;

3) porównanie odcinków kontrolnych oraz ściągniętych druków o stałej wartości z drukami zużytemi;

4) porównanie kwitów wagowych z odpowiedniemi kwitami na opłaty rzezalniane.

§ 18.

Rzeźnia dokonywa wypłat:

1) inkasowanych przez siebie należytości obcych,

2) kaucyj rzezalnianych i mięsnych,

3) na wykupno listów przewozowych oraz przesyłek amoniaku i soli przychodzących za zaliczeniem kolejowym,

4) wydatków rzeczowych na bieżące potrzeby Rzeźni nie przekraczających łącznie kwoty 500 złotych dziennie.

Wypłat dokonywa Rzeźnia na podstawie asygnacyj rozchodowych, podpisanych przez Dyrektora Rzeźni, a kontrasygnowanych przez kierownika biura rachunkowego. Wyjątek stanowią zwroty kaucyj, dokonywane drogą potrącenia.

Asygnacje rozchodowe wystawia się w dwóch egzemplarzach sposobem przebitkowym, przyczem oryginał pozostaje w asygnatarjuszu. Asygnacje powinny być ponumerowane; należy w nich podać datę, osobę lub instytucję mającą otrzymać gotówkę oraz tytuł wypłaty.

Asygnacje rozchodowe muszą być należycie udokumentowane, rachunki i inne dokumenty, uzasadniające wypłatę, muszą być uprzednio sprawdzone tak merytorycznie, jak i formalnie i dołączone do asygnacji. Uzasadnieniem wpłaty do Gł. Kasy miejskiej jest obrachunek dzienny.

O ile jednorazowy wydatek dokonywany na podstawie ustępu pierwszego p. 4) przekracza kwotę zł. 200·— dotyczącą asygnację rozchodową musi przed dokonaniem wypłaty zaaprobować Naczelnik W. VIII.

§ 19.

Wszystkich innych wypłat w zakresie gospodarstwa Rzeźni dokonywa Gł. Kasa miejska na rachunek Rrzeźni.

Przy wypłatach rzeczowych przygotuje Rzeźnia projekt polecenia wypłaty na podstawie dokumentu uzasadniającego wypłatę; biuro rachunkowe dopilnuje merytorycznego sprawdzenia dokumentu, sprawdzi go rachunkowo, zanotuje kwotę w ewidencji kredytów budżetowych, uwidoczni to na dokumencie i sporządzi odpis dokumentu i odpis ten przechowa do nadejścia zawiadomienia o obciążeniu rachunku Rzeźni w Głównej Kasie miejskiej. Projekt polecenia wypłaty wraz z dokumentem uzasadniającym wypłatę prześle Rzeźnia Wydziałowi VIII. Magistratu, który, po uzyskaniu aprobaty, sporządzeniu czystopisów i podpisaniu ich przez Prezydenta miasta lub jego zastępcę doręczy akt wraz z czystopisami Głównej Kasie miejskiej.

Listy płac robotniczych zestawiać będzie Biuro rachunkowe Rzeźni na podstawie dziennych raportów podających imiennie robotników pracujących w danym dniu. Raporty te sporządzane przez funkcjonarjuszy, którym Dyrektor Rzeźni powierzy bezpośredni nadzór nad poszczególnemi partjami robotniczemi podpisuje Dyrektor Rzeźni m. Listy płac robotniczych podpisuje sporządzający je następnie kierownik biura rachunkowego i Dyrektor Rzeźni. Biuro rachunkowe zanotuje kwotę listy w ewidencji kredytów budżetowych, uwidoczni to na liście i sporządzi z niej odpis, który przechowa do nadejścia z Gł. Kasy miejskiej zawiadomienia o wypłacie. Oryginał listy prześle Rzeźnia bezpośrednio Gł. Kasie miejskiej.

Definitywne księgowanie wypłat, dokonywanych przez Gł. Kasę miejską, przeprowadzi Biuro rachunkowe po otrzymaniu zawiadomienia z Gł. Kasy miejskiej o obciążeniu rachunku bieżącego Rzeźni przy pomocy not memorjałowych, do których należy dołączyć zawiadomienie. Nadto przy wydatkach rzeczowych należy dołączyć odpis dukumentu, uzasadniającego wypłatę, przy wypłatach zaś list robotniczych — odpis listy.

§ 20.

Gotówkę przechowuje Rzeźnia w ubezpieczonej kasie ogniotrwałej, umieszczonej w lokalu, należycie zabezpieczonym. Klucze od kasy podzielone są pomiędzy kasjera i kierownika biura rachunkowego, tak, że do otwarcia i zamknięcia kasy konieczne jest współdziałanie obydwóch. Wszystkie klucze od kasy nie mogą się nigdy znaleść w ręku jednej osoby.

Gotówkę, stwierdzoną przy zamknięciu dziennem, po potrąceniu kwoty zł. 1.000·— stanowiącej stały zapas kasowy Rzeźni, należy następnego dnia wnieść do Głównej Kasy miejskiej przy pomocy książeczki wpłat, w której kierownik biura rachunkowego wpisze cyframi i słowami kwotę odprowadzoną i dzień odprowadzenia. Główna Kasa miejska potwierdzi odbiór po uprzedniem zalikwidowaniu.

Kierownik Biura rachunkowego sprawdzi codziennie, czy kwota wpisana do książeczki wpłat została przez Główną Kasę miejską prawidłowo polikwidowana i pokwitowana oraz zgodnie zaksięgowana w dzienniku Rzeźni. Książeczkę wpłat należy przechować starannie narówni z innemi książkami rachunkowemi.

Do odnoszenia gotówki należy używać dwóch funkcjonarjuszów, ubezpieczonych od rabunku, z których conajmniej jeden powinien być etatowym pracownikiem Gminy.

Kasy Rzeźni nie mogą przyjmować ani przechowywać żadnych papierów wartościowych.

§ 21.

Z końcem dnia należy przeliczyć pozostałą w kasie Rzeźni gotówkę i według rodzajów pieniędzy wciągnąć do książki obrachunków dziennych. Przeliczenia dokonywa kierownik biura rachunkowego w obecności kasjera. Po dokonaniu przeliczenia należy kasę zamknąć. Następnie należy zesumować rachunek kasy w dzienniku, a ogólne sumy przychodu i rozchodu uwidocznić w obrachunku dziennym i wyprowadzić saldo. Również należy zesumować rachunek w książce kasowej sumę wpisać do obrachunku dziennego i wyprowadzić saldo. Salda sum rachunku kasy w dzienniku, sum książki kasowej, jak również stan przeliczonej gotówki muszą się z sobą zgadzać. Ewentualną niezgodność należy wyjaśnić. Gdyby okazał się brak kasowy, ma go kasjer natychmiast pokryć; w razie zaistnienia nadwyżki kasowej, należy przyjąć ją formalnie na przychód i zaksięgować w dzienniku, jako sumę do wyjaśnienia. Sumę roczną niewyjaśnionych nadwyżek należy zarachować jako nieprzewidziany do-

chód budżetowy. Po uzgodnieniu należy w obrachunku dziennym przez odjęcie kwoty stałego zapasu kasowego od ogólnego stanu gotówki wyprowadzić kwotę, jaką w dniu następnym należy wnieść do Gł. Kasy miejskiej. Obrachunek dzienny sporządza się sposobem przebitkowym w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w książce a drugi stanowi uzasadnienie asygnacji rozchodowej na wpłatę do Gł. Kasy m. Obrachunek dzienny podpisuje kasjer i kierownik biura rachunkowego a aprobuje Dyrektor Rzeźni m. Książkę obrachunków dziennych należy starannie przechować.

Za dokładne wykonanie czynności, wskazanych w niniejszym artykule, odpowiada kierownik biura rachunkowego.

Dyrektor Rzeźni obowiązany jest przeprowadzić dokładną kontrolę kasy przynajmniej raz w miesiącu.

§ 22.

Pozycje niegotówkowe należy księgować na podstawie not memorjałowych, podpisanych przez kierownika biura rachunkowego i Dyrektora Rzeźni. W nocie należy wskazać rachunek obciążony i rachunek uznany. W sprawie udokumentowania not memorjałowych i ich badania przez prowadzącego dziennik obowiązują przepisy dotyczące asygnacyj rozchodowych. Na nocie i jej załącznikach należy zaznaczyć pozycję dziennika. Z końcem dnia zwróci prowadzący dziennik zaksięgowane noty memorjałowe kierownikowi biura rachunkowego, który po sprawdzeniu prawidłowości księgowania przechowa je w porządku pozycyj dziennika wraz z dowodami wypłat.

§ 23.

W przeciągu pierwszych 5-ciu dni każdego miesiąca należy sporządzić bilans surowy za miesiąc ubiegły. Bilans ten powinien objąć salda z poprzedniego okresu obrachunkowego, obroty od początku okresu bieżącego do miesiąca sprawozdawczego wyłącznie, obroty za miesiąc sprawozdawczy, łączne obroty do miesiąca sprawozdawczego włącznie, wraz z saldami początkowemi oraz salda na miesiąc następny.

Bilans surowy należy sporządzić w dwóch egzemplarzach, z których jeden należy przesłać Wydz. VIII. Magistratu, dołączając wykaz dochodów za miesiąc sprawozdawczy według poszczególnych pozycyj budżetowych oraz wykazy potrąconych kaucyj rzezalnianych i mięsnych wraz ze zwróconemi boletami kaucyjnemi.

§ 24.

Centralna Kasa Poborowa przy Wydziale VIII. po sporządzeniu ogólnego wykazu miesięcznego na podstawie zestawień urzędów poborowych — prześle Rzeźni:

1) wykaz dochodów budżetowych, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe;

2) wykaz kaucyj rzezalnianych i mięsnych, pobranych przez urzędy poborowe w miesiącu sprawozdawczym a nie zwróconych w tymże miesiącu.

Nadto Centralna Kasa Poborowa zwróci Rzeźni wykazy potrąconych kaucyj z klauzulą zgodności, zatrzymując wszakże bolety kaucyjne.

Kwotami wykazów, otrzymanych z Centralnej Kasy Poborowej, obciąży Rzeźnia rachunek Głównej Kasy miejskiej.

§ 25.

Przed rocznem zamknięciem rachunków należy dokonać odpisów za zużycie majątku stałego według stopy, odpowiadającej prawdopodobnemu faktycznemu zużyciu, w ramach, ustalonych obowiązującemi przepisami.

Powiększenie majątku stałego, dokonane w ciągu roku obrachunkowego z kredytów budżetu nadzwyczajnego Rzeźni, pokrytych dotacją z budżetu administracyjnego Gminy, należy z końcem roku obrachunkowego przeprowadzić, jako powiększenie kapitału zakładowego przy równoczesnem obciążeniu rachunku Głównej Kasy miejskiej i zawiadomieniu Miejskiej Izby Obrachunkowej.

Zaległości czynne należy zaksięgować z końcem okresu obrachunkowego na rachunku zaległości czynnych i na przeciwstawnym rachunku rezerwy na nieściągalne zaległości czynne. Z początkiem następnego okresu obrachunkowego należy przeprowadzić księgowanie odwrotne, znosząc obydwa rachunki. Wpływy z należności zaległych należy księgować, jako dochód bieżącego okresu budżetowego.

§ 26.

W przeciągu miesiąca po skończeniu okresu obrachunkowego należy sporządzić roczne sprawozdanie rachunkowe, obejmujące:

1) bilans surowy za rok sprawozdawczy,

2) bilans zamknięcia i rachunek strat i zysków oraz z szczegółowemi zestawieniami do pozycyj zbiorowych,

3) sprawozdanie rachunkowe z wykonania budżetu,

4) sprawozdanie ogólne, ilustrujące stan i rozwój zakładu.

Roczne sprawozdanie rachunkowe należy przesłać Wydziałowi VIII. Magistratu oraz — oddzielnie Miejskiej Izbie Obrachunkowej.

Nadto po uzyskaniu zatwierdzającej uchwały Rady miejskiej należy przesłać jeden egzemplarz zatwierdzonego sprawozdania M. Izbie Obrachunkowej z podaniem tekstu i daty uchwały.

§ 27.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1933 r.

59.

OKÓLNIK Nr. 36.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 24 czerwca 1933 r. zawierające Instrukcję rachunkowo-kasową dla Centralnej Kasy Poborowej przy Wydziale VIII. Magistratu utworzonej na podstawie p. VI. uchwały Rady m. z dnia 26/X. 1932 r.

Na podstawie uchwały Rady m. z dnia 26/X. 1932 r. Nr. Prez. Org. Urz. 28/32 zarządzam co następuje:

§ 1.

Centralna Kasa Poborowa przy Wydziale VIII. Magistratu jest organem Gminy, powołanym do sprawowania bieżącej kontroli rachunkowo-kasowej nad urzędami po-

borowemi i do poboru wnoszonych przez nie wpłat, celem ich zbiorowego odprowadzenia do Głównej Kasy miejskiej.

§ 2.

Centralna Kasa Poborowa składa się z biura rachunkowego i właściwej kasy.

§ 3.

Do zakresu działania biura rachunkowego należy:

1) likwidacja wpłat urządów poborowych, jak również wypłat sum, odprowadzanych do Głównej Kasy miejskiej,

2) likwidacja obrotów, dotyczących zaliczki, jaką otrzymuje Naczelnik Wydziału VIII.,

3) ewidencja i kontrola druków inkasowanych, przy pomocy których dokonują poboru urzędy poborowe,

4) kontrola miesięczna wszystkich obrotów urzędów poborowych, oraz sporządzanie ogólnych wykazów miesięcznych dla M. Izby Obrachunkowej,

5) sporządzanie dla Rzeźni wykazów kaucyj rzezalnianych i mięsnych, niezwróconych w tym samym miesiącu, oraz dochodów budżetowych Rzeźni, pobranych przez urzędy poborowe,

6) kontrola faktyczna rachunkowo-kasowa urzędów poborowych, niezależnie od kontroli, wykonywanej przez M. Izbę Obrachunkową,

7) kontrola dzienna kasy,

8) prowadzenie książki kredytów i wydatków budżetowych, któremi dysponuje Wydział VIII.,

9) prowadzenie ekonomatu podręcznego dla Wydziału VIII. i administrowanych przezeń jednostek organizacyjnych,

10) inne czynności rachunkowe, które Prezydent miasta, lub Naczelnik Wydziału VIII. do zakresu działania biura przydzieli.

§ 4.

Do zakresu działania właściwej kasy należy:

1) pobór wpłat i dokonywanie wypłat, zalikwidowanych przez biuro rachunkowe,

2) pobór wpłat i dokonywanie wypłat na rachunek Miejskich Zakładów Aprowizacyjnych.

§ 5.

Na czele Centralnej Kasy Poborowej stoi kierownik, wyznaczony przez Prezydenta miasta. Kierownik czuwa nad działalnością Centralnej Kasy Poborowej, dokonywa podziału pracy pomiędzy pracowników za zgodą Naczelnika Wydziału VIII. i załatwia czynności rachunkowe, które należą do niego według podziału pracy oraz według dalszych przepisów niniejszej instrukcji.

§ 6.

Kwoty pobrane w ciągu dnia po potrąceniu zwróconych kaucyj przesyłają urzędy poborowe w dniu następnym Centralnej Kasie Poborowej. Urzędy poborowe, których obroty dzienne nie dosięgają kwoty 200 zł., mogą za zezwoleniem Naczelnika Wydz. VIII. odprowadzać wpływy za kilka dni, nie rzadziej jednak, niż dwa razy w tygodniu. Jeśli pobrana przez urząd poborowy gotówka osiągnie kwotę 200 zł., odprowadzenie wpływów musi nastąpić w dniu następnym.

Z kwoty, uzyskanej w pierwszym dniu miesiąca, może urząd poborowy na podstawie zarządzenia Naczelnika Wydziału VIII. zatrzymać określoną tem zarządzeniem kwotę nie przekraczającą jednak 100 zł. na ewentualną wypłatę kaucyj. Kwotę tę wniesie urząd przy ostatniej wpłacie za dany miesiąc. Ostatnia wpłata ma nastąpić w pierwszym dniu następnego miesiąca. Ostatni dzień roku budżetowego włączą urzędy poborowe co roku następnego.

Odsyłanie kwot do Centralnej Kasy Poborowej odbywać się ma przed godziną 12-tą w południe. Odsyłanie to odbywa się przy pomocy książeczek wpłat i spisów wnoszonej gotówki według rodzajów pieniędzy. Kierownik urzędu wpisze do książeczki wpłat odsyłaną kwotę słowami i cyframi oraz datę odesłania i podpisze. Również spis gotówki zaopatrzy kierownik urzędu datą i podpisem. Funkcjonarjusz odnoszący gotówkę zgłosi się w biurze rachunkowem z książeczką celem likwidacji a po dokonaniu jej wniesie gotówkę, oddając równocześnie kasjerowi jej spis.

Likwidator biura rachunkowego wpisze kwotę wymienioną w książeczce do likwidacyjnego dziennika kasowego, prowadzonego według dołączonego wzoru, zaznaczy likwidację w książeczce, podając artykuł dziennika i datę oraz umieszczając swój podpis a kasjer po odebraniu gotówki również podpisze klauzulę likwidacyjną i przybije pieczątkę kasową. Spis gotówki zatrzyma kasjer, jako dowód przychodowy.

W razie pomyłki w spisie gotówki, w razie niezgodności pomiędzy spisem a kwotą wpisaną do książeczki lub różnicy pomiędzy spisem a kwotą faktycznie wpłaconą, zawiadomi kasjer kierownika biura rachunkowego, który sprostuje pomyłkę, stwierdzając to podpisem i w razie różnicy pomiędzy likwidacją a wpłatą poleci sprostowanie likwidacji.

Kierownik Urzędu poborowego obowiązany jest po zwrocie książeczki wpłat sprawdzić prawidłowość likwidacji i pokwitowania.

§ 7.

O godzinie 12-tej w południe sporządzi likwidator biura rachunkowego podpisany przez siebie i kierownika Centralnej Kasy Poborowej, oraz przez naczelnika Wydziału VIII. raport w dwóch egzemplarzach, do którego wpisze na podstawie dziennika sumę kwot wniesionych w danym dniu przez urzędy poborowe. Sumę tę wraz z jednym egzemplarzem raportu wniesie Centralna Kasa Poborowa tego samego dnia do Głównej Kasy miejskiej. Drugi egzemplarz raportu służy do przeprowadzenia likwidacji a po dołączeniu kwitu na dokonaną wpłatę, stanowi dowód rozchodowy.

Wpłaty dokonane przez urzędy poborowe w pierwszym dniu miesiąca za miesiąc poprzedni oraz wypłatę odpowiedniej kwoty Głównej Kasie miejskiej, należy wpisać do dziennika likwidacyjnego, jako ostatnie pozycje miesiąca poprzedniego.

§ 8.

Celem dokonywania niezbędnych i niecierpiących zwłoki wypłat otrzymuje Naczelnik Wydziału VIII. z Głównej Kasy miejskiej zaliczkę w wysokości zł. 1.500. Rozliczenie z wydatków powinno się odbywać w takich

terminach, aby zwrot wydatków mógł nastąpić przed wyczerpaniem zaliczki, conajmniej jednak, raz w miesiącu. Wypłat dokonywać będzie kasa po uprzedniem dokonaniu likwidacji, na podstawie sprawdzonych rachunków lub innych dokumentów, uzasadniających wypłatę, zaopatrzonych w klauzulę: „Wypłacić dnia . . . . . .“, podpisaną przez Naczelnika Wydziału VIII. a kontrasygnowaną przez Kierownika Centralnej Kasy Poborowej.

Otrzymanie zaliczki i zwrot wydatków należy również przeprowadzić przed dokonaniem czynności biurowych przez dziennik likwidacyjny.

§ 9.

Druki inkasowe dla urzędów poborowych i Rzeźni otrzymuje Centralna Kasa Poborowa z Miejskiej Izby Obrachunkowej. Dla ich ewidencji prowadzi biuro rachunkowe książkę kontową druków i książkę sumaryczną. W książce kontowej wszystkie urzędy poborowe mają oddzielne konta, w których należy uwidocznić ilości pobierane przez poszczególne urzędy, zużyte w ciągu miesiąca, skasowane z końcem miesiąca i pozostałe na miesiąc następny. Suma ilości zużytych i skasowanych musi się pokrywać z ilością zwróconą. Do sumarycznej książki druków należy wpisywać ilości otrzymywane z M. Izby Obrachunkowej, ilości wydawane poszczególnym urzędom poborowym i stan po każdorazowem wydaniu. Z końcem miesiąca należy stwierdzić zgodność ilości wydanych według książki sumarycznej z sumą ilości, zaksięgowanych jako wydane, na wszystkich kontach księgi kontowej.

Zamówienie potrzebnych druków dokonują kierownicy urzędów pisemnie w dwóch egzemplarzach, z których jeden podpisany przez kierownika stanowi kwit dla biura rachunkowego, drugi podpisany przez urzędnika biura rachunkowego wydającego druki i kierownika Centralnej Kasy Poborowej, otrzymuje kierownik urzędu wraz z zamówionemi drukami. Centralna Kasa Poborowa uwzględni zamówienie o tyle tylko, o ile ilość zamówiona wraz z zapasem pozostałym z poprzedniego miesiąca nie przekracza nadmiernie miesięcznego zapotrzebowania w przeciwnym razie obydwa egzemplarze zamówienia zwróci i zażąda nowego zamówienia.

Niezużyte druki w zeszytach i arkuszach, zaczętych a nieskończonych w tym samym miesiącu, skasuje kierownik urzędu z końcem miesiąca przez przebicie każdego druku widoczną pieczątką: „Nieważny“.

Druki należy przechowywać pod zamknięciem.

Urzędy poborowe prowadzą książkę druków, do której wpisują ilości otrzymane, zużyte każdodziennie, skasowane z końcem miesiąca i pozostałe na miesiąc następny. Wyciąg z tej książki przesyłają urzędy poborowe z końcem miesiąca w dwóch egzemplarzach Centralnej Kasie Poborowej wraz z zestawieniem miesięcznem przy dołączeniu zużytych druków. W wyciągu należy podać pozostałość z miesiąca poprzedniego, druki otrzymane w ciągu miesiąca, zużyte w ciągu miesiąca, skasowane i wreszcie pozostałość na miesiąc następny. Jeden egzemplarz wyciągu po stwierdzeniu zgodności na podstawie druków zwróconych i konta urzędu w księdze kontowej druków zwróci biuro rachunkowe z odpowiednią klauzulą kierownikowi urzędu.

§ 10.

Każdy urząd poborowy prowadzi książkę kasową, do której wpisuje codziennie osiągnięte wpływy tak według poszczególnych rodzajów, jak i sumarycznie, wypłacone kaucje, sumę wpływów z potrąceniem zwrotów kaucyj, wpłatę do Centralnej Kasy Poborowej i saldo kasowe. Saldo powinien kierownik urzędu uzgodnić codziennie z faktycznym stanem gotówki.

Celem obliczenia wpływów prowadzi kierownik urzędu książeczkę obrachunkową, do której z końcem dnia wpisuje numerację i ilości wyekspedjowane oraz ich wartość. Wyniki książeczki obrachunkowej są podstawą wpisu do książki kasowej i książki druków.

Numerację druków przeprowadza kierownik urzędu, zaczynając w każdym miesiącu od Nr. 1 w każdej kategorji druków.

Wpłatę dokonaną do Centralnej Kasy Poborowej w pierwszym dniu miesiąca za miesiąc poprzedni należy wpisać do książki kasowej, jako ostatnią pozycję miesiąca poprzedniego. Wobec tego książka kasowa nie wykaże z końcem miesiąca żadnego salda.

Zwrócone kaucje wpisze kierownik urzędu do osobnego wykazu, w którym poda datę złożenia kaucji, numer bolety, numer urzędu, który boletę wystawił, kwotę każdej kaucji z osobna i sumę dzienną. Wykaz zwróconych kaucyj prześle kierownik urzędu do Centralnej Kasy Poborowej wraz z zestawieniem miesięcznem. Do wykazu należy dołączyć ściągnięte bolety.

§ 11.

Z końcem miesiaca sporządzi kierownik urzędu zestawienie miesięczne, w którem poda:

1) numerację, ilość i wartość druków, zużytych w ciągu miesiąca według poszczególnych rodzajów druków,

2) wartość według poszczególnych rodzajów należytości względnie kaucyj, wartość ta ma się pokrywać z sumą miesięczną odpowiedniej rubryki książki kasowej,

3) ogólną sumę wpływów,

4) sumę zwróconych kaucyj,

5) kwoty wniesione do Centralnej Kasy Poborowej z datami ich wniesienia,

6) sumę tych kwot,

7) ogólną sumę wypłat. Suma wpływów powinna się zgadzać z sumą wypłat.

Biuro rachunkowe sprawdzi zestawienie miesięczne każdego urzędu przez:

1) porównanie numeracji podanej w zestawieniu z grzbietami zużytych druków,

2) porównanie odcinków kontrolnych kwitów ze zwróconemi grzbietami,

3) wyprowadzenie sum miesięcznych każdego rodzaju druków na podstawie zwróconych grzbietów i porównanie z odpowiedniemi sumami zestawienia,

4) cenzurę merytoryczną należytości, pobranych przez urząd poborowy,

5) porównanie zwróconych bolet kaucyjnych z wykazem zwróconych kaucyj a ich sumy z sumą wypłaconych kaucyj, zamieszczoną w zestawieniu,

6) porównanie każdej wpłaty do Centralnej Kasy Poborowej, podanej w zestawieniu, z dziennikiem likwidacyjnym tak co do daty, jak i co do kwoty i porównanie ich sumy miesięcznej w wykazie z sumą w dzienniku,

7) sprawdzenie rachunkowe samego wykazu i stwierdzenie zgodności sumy wpływów z sumą wypłat.

Nadto należy porównać bolety kaucyjne, zwrócone tak przez urzędy poborowe, jak i przez Rzeźnię, ze zwróconemi przez urzędy poborowe grzbietami odpowiednich druków.

§ 12.

Dziennik likwidacyjny należy z końcem miesiąca zamknąć. Sumy rubryk poszczególnych urzędów muszą się równać sumie ogólnej wpłat i sumie ogólnej wypłat, bez uwzględnienia jednak rubryk, dotyczących zaliczki Wydz. VIII. Rubryki te należy osobno zesaldować a saldo przenieść na miesiąc następny.

Po sprawdzeniu wszystkich zestawień miesięcznych sporządzi biuro rachunkowe ogólny wykaz miesięczny z podziałem według poszczególnych pozycyj dochodowych budżetu administracyjnego. W osobnych rubrykach wykazu należy podać 1) sumę dochodów budżetowych Rzeźni, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe, 2) sumę kaucyj rzezalnianych i mięsnych, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe a niezwróconych w tym samym miesiącu ani przez urzędy poborowe ani przez Rzeźnię, 3) sumę kaucyj rzezalnianych i mięsnych pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe a zwróconych przez Rzeźnię. Wszystkiemi wymienionemi wyżej sumami uzna M. Izba Obrachunkowa rachunek bieżący Rzeźni.

Pobrane przez urzędy poborowe na podstawie obowiązujących przepisów a niezwrócone w tym samym miesiącu kaucje innego rodzaju, niż wyżej wymienione, należy wykazać w osobnej rubryce ogólnego wykazu miesięcznego, dołączając szczegółowy ich spis. Kaucje te zarachuje M. Izba Obrachunkowa według poszczególnych pozycyj na rachunek przejściowy.

Suma wszystkich rubryk ogólnego wykazu miesięcznego musi być równa ogólnej sumie, wniesionej za dany miesiąc przez Centralną Kasę Poborową do Głównej Kasy miejskiej.

Celem zebrania kwot poszczególnych zestawień miesięcznych w ogólny wykaz miesięczny prowadzi biuro rachunkowe książkę pomocniczą z rubrykami, odpowiającemi poszczególnym rubrykom wykazu.

Ogólny wykaz miesięczny za dany miesiąc należy przesłać M. Izbie Obrachunkowej w terminie do połowy następnego miesiąca. Równocześnie należy odesłać do M. Izby Obrachunkowej zużyte druki.

W tym samym terminie należy przesłać Rzeźni:

1) wykaz dochodów budżetowych Rzeźni, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe,

2) wykaz kaucyj rzezalnianych i mięsnych, pobranych w miesiącu sprawozdawczym przez urzędy poborowe a niezwróconych w tym samym miesiącu ani przez urzędy poborowe ani przez Rzeźnię.

Nadto przesłane przez Rzeźnię wykazy potrąconych kaucyj należy jej zwrócić z klauzulą zgodności, zatrzymując wszakże bolety kaucyjne.

Pomyłki rachunkowe w zestawieniach miesięcznych zbierze biuro rachunkowe w wykaz dla każdego funkcjonarjusza i wykaz ten prześle M. Izbie Obrachunkowej celem potrącenia kwoty wykazanej z płacy. O jakichkolwiek innych nieprawidłowościach, o poważniejszych pomyłkach rachunkowych, jak również o powtarzaniu się omyłek złoży biuro rachunkowe sprawozdanie Naczelnikowi Wydziału VIII.

§ 13.

Biuro rachunkowe Centralnej Kasy Poborowej jest obowiązane przeprowadzić faktyczną kontrolę rachunkowo-kasową przynajmniej raz w miesiącu w urzędach poborowych większych, conajmniej raz na kwartał w urzędach mniejszych. Które urzędy poborowe należy uważać za większe, ustali Naczelnik Wydziału VIII. w porozumieniu z M. Izbą Obrachunkową. Fakt przeprowadzenia kontroli należy zaznaczyć w książce kasowej i książce druków urzędu kontrolowanego, nadto w biurze rachunkowem należy prowadzić zapisek, do którego należy wpisywać w porządku chronologicznym, kto, kiedy i gdzie kontrolę przeprowadzał. Kontrola ma objąć zarówno gotówkę, jak i druki. Z każdej kontroli należy złożyć sprawozdanie pisemne Naczelnikowi Wydziału VIII.

§ 14.

Centralna Kasa Poborowa przechowuje gotówkę w ubezpieczonej kasie ogniotrwałej. Klucze od kasy są podzielone pomiędzy kasjera i kierownika Centralnej Kasy Poborowej, tak, że do otwarcia i zamknięcia kasy konieczne jest współdziałanie obydwóch. Klucze od kasy nie mogą się nigdy znaleść w ręku tej samej osoby.

Kasjerowi nie wolno pobrać wpłaty ani dokonać wypłaty bez uprzedniej likwidacji.

W zakresie obrotów, dokonywanych na rachunek Miejskich Zakładów Aprowizacyjnych podlega kasjer przepisom obowiązującym te Zakłady.

Każdą wpłatę i wypłatę wpisze kasjer do podręcznej książki kasowej, podzielonej tak po stronie przychodu jak i po stronie rozchodów na dwie kolumny, z których jedna przeznaczona jest na obroty Centralnej Kasy Poborowej, druga na obroty Miejskich Zakładów Aprowizacyjnych. Dla każdej z tych dwóch kategoryj obrotów należy codziennie wprowadzać osobne saldo.

Dowody kasowe, dotyczące obrotów Centralnej Kasy Poborowej, oddaje kasjer z końcem dnia kierownikowi Centralnej Kasy Poborowej, który stwierdzi prawidłowość dowodów i ich zgodność z pozycjami dziennika likwidacyjnego.

§ 15.

Z końcem dnia należy przeliczyć pozostałą gotówkę i według rodzajów pieniędzy wciągnąć do osobnego zestawienia, czyli obrachunku dziennego. Przeliczenia i wpisu do obrachunku dziennego dokonywa Kierownik Centralnej Kasy Poborowej w obecności kasjera. Po dokonaniu przeliczenia należy kasę zamknąć. Następnie należy zsumować wszystkie rubryki dziennika likwidacyjnego, uzgodnić sumy rubryk poszczególnych urzędów poborowych i Rzeźni z sumą rubryki ogólnej a następnie wpisać do obrachunku dziennego: sumę ogólną przychodów i sumę ogólną rozchodów bez uwzględnienia rubryk, dotyczących zaliczki oraz saldo tych sum, sumy rubryk, dotyczących zaliczki i ich saldo, nadto na podstawie pisemnego zestawienia, podanego przez biuro rachunkowe M. Zakładów Aprowizacyjnych sumę przychodów tych Zakładów, sumę rozchodów i saldo tych sum

a wreszcie sumę wszystkich trzech wymienionych sald. Nadto należy do obrachunku dziennego wpisać sumy kolumn podręcznej książki kasowej, wyprowadzić osobne salda dla obrotów Centralnej Kasy Poborowej oraz dla obrotów M. Zakładów Aprowizacyjnych i salda te dodać. Ich suma musi się zgadzać z sumą sald dzienników i z rzeczywistym stanem gotówki. Nadto należy sprawdzić, czy saldo obrotów Centralnej Kasy Poborowej w podręcznej książce kasowej jest zgodne z ogólnem saldem obrotów w dzienniku likwidacyjnym.

Za dokładne wykonanie czynności wskazanych w niniejszym artykule odpowiada kierownik Centralnej Kasy Poborowei.

W razie stwierdzenia przy obrachunku dziennym jakiejkolwiek niezgodności złoży kierownik Centralnej Kasy Poborowej bezzwłocznie sprawozdanie Naczelnikowi Wydziału VIII.

Obrachunek dzienny podpisuje kasjer i kierownik a aprobuje Naczelnik Wydziału VIII. Zestawienie obrotów, podane przez biuro rachunkowe M. Zakładów Aprowizacyjnych należy dołączyć do obrachunku. Obrachunki dzienne należy przechować narówni z dowodami kasowemi.

Naczelnik Wydziału VIII. obowiązany jest dokonać przeliczenia stanu kasy przynajmniej raz w miesiącu.

§ 16.

Dowody kasowe zarówno kasy własnej, jak i urzędów poborowych, których przepisy niniejszej instrukcji nie nakazują odsyłać do Miejskiej Izby Obrachunkowej przechowa biuro rachunkowe w porządku chronologicznym według ich rodzajów.

Zużyte książeczki wpłat i książeczki obrachunkowe należy przechować narówni z innemi książkami rachunkowemi.

§ 17.

Książka kredytów i wydatków budżetowych dzieli się na konta odpowiadające pozycjom budżetu, któremi dysponuje Wydział VIII. Ma ona zawierać następujące rubryki: data i liczba asygnaty, treść, kwota. Rubrykę kwot należy prowadzić sposobem drabinkowym, wyprowadzając każdorazowo ogólną sumę obciążeń danego kredytu.

§ 18.

Dla ewidencji przyborów otrzymywanych z ekonomatu m. oraz ich rozdziału prowadzi biuro rachunkowe książkę, z podziałem na rubryki odpowiadające poszczególnym rodzajom przyborów, w której zapisuje każdorazowy przychód i każdorazowy rozchód.

§ 19.

Zawarte w niniejszej instrukcji przepisy, odnoszące się do urzędów poborowych poda do wiadomości tych urzędów Naczelnik Wydziału VIII.

§ 20.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1933 r.

60.

Sprawozdanie z posiedzenia Tymcz. Rady Miejskiej.

Sprawozdanie z 36-tego jawnego posiedzenia Rady miasta, które się odbyło w dniu 1 czerwca 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

Dnia 1 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego oraz w obecności Wiceprezydentów miasta Dra Klimeckiego, Dra Landaua, Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa i przy udziale 97 członków Rady m., posiedzenie Rady m.

Przed porządkiem dziennym Pan Prezydent miasta poświęca kilka gorących słów zmarłemu w ostatnich dniach ś. p. Dr Bolesławowi Rzegocińskiemu Radcy miejskiemu i lekarzowi Kasy Chorych.

Rada miasta oddała hołd Zmarłemu przez powstanie.

Następnie Pan Prezydent miasta zawiadomił, że następujące osoby powołane zostały jako nowi członkowie Rady miasta:

1) P. Łubieńska Róża,
2) „ Ehrlich Emanuel,
3) „ Dr Florczyk Piotr,
4) „ Prof. Dr Szyszko Michał,

poczem odbiera od wymienionych przyrzeczenie radzieckie.

Wkońcu Pan Prezydent miasta podał do wiadomości, że dotychczasowy członek Rady m. p. Dr Konstanty Grzybowski zrezygnował z godności członka Rady z powodu objęcia stanowiska przełożonego Biura Prawnego Mgtu.

Porządek dzienny:

I. Fundusz budowy Muzeum Narodowego.

Referent Pan Prezydent miasta Dr Kaplicki wygłasza następujące przemówienie:

„Przychodzę dziś na Radę z wnioskiem o wznowienia akcji dla budowy Muzeum Narodowego, która to akcja była już przez poprzednie Rady prowadzona, jednakże z powodu takich przeszkód jak wojna, inflacja itp. nie została dotychczas zrealizowana. Panowie słusznie mogą mnie zapytać dlaczego ja teraz przychodzę z tą inicjatywą, zwłaszcza że mam zamiar postawić Panom wniosek, abyśmy Muzeum budowali nie z pożyczanych pieniędzy, lecz abyśmy zaapelowali do Społeczeństwa o datki na ten cel. Rada miasta ma obowiązek wobec ofiarodawców, którzy swe cenne dary w nasze ręce składali z przeznaczeniem dla Muzeum Narodowego. Wychodzili oni z dwóch założeń. Po pierwsze, w odniesieniu do przedwojennych czasów, wiedzieli oni, że Kraków w owym czasie był tą częścią Polski, która dawała gwarancję, że zbiory te nie zostaną przez zaborcę rozgrabione. Drugim był wgląd, aby dary te zostały odpowiednio rozmieszczone, aby w ten sposób uprzystępnić je dalszym pokoleniom.

Pierwszy obowiązek spełniliśmy w stu procentach. Dary te nie zmarniały i trwają nadal. Przypominam, że kiedy w r. 1914 nawałnica wojenna groziła upadkiem

Krakowa, znalazło się w Krakowie wielu miłośników sztuki, którzy dniem i nocą zbiory te przechowywali, aby na wypadek wkroczenia wroga, dzieła te przed okiem wroga ukryć.

Gorzej jest z drugim warunkiem, którego nie dopełniliśmy. Zbiory nie są tak umieszczone, jakby sobie tego ofiarodawcy życzyli. Mieszczą się niektóre z nich w setkach pak w nieodpowiednich miejscach, gdy tymczasem honor miasta wymaga godnego ich rozmieszczenia. Obecny stan jest hamowaniem ofiarności obywateli na przyszłość, dlatego uważam, że jest obowiązkiem naszym w najkrótszym czasie przystąpić do budowy Muzeum.

Ale czy to jest czas, aby w okresie kiedy delegaci świata zbiorą się w niedługim czasie na konferencję gospodarczą — zajmować się sprawą, która raczej ma charakter idealny? Na to pytanie jużeście Panowie odpowiedzieli. Generalny referent budżetu Pan Dr. Kannenberg, jak również i Pan Dr. Gross w swoich przemówieniach poruszyli kwestję kryzysu i zwrócili uwagę, aby ze słowem „kryzys" zerwać, albowiem tak się dzieje, że często nieróbstwo kryje się za słowem „kryzys" i słusznie, gdyż kryzys jest groźny nietylko przez sam fakt swego istnienia, ale w równej mierze jako psychoza, która zabija wszelką twórczość. Dlatego ja przychodzę z wnioskiem w kierunku realizacji naszej myśli i aby z inicjatywą nie pozostawać w tyle.

Czy Krakowowi brak problemów gospodarczych, że wciąż z tą pierwszą inicjatywą przychodzę? Niestety problemów tych jest dużo, a to kwestja komunikacji, naprawa nawierzchni ulic, dróg itp. Ja jednak sprawę budowy Muzeum wysuwam na pierwszy plan i mam zamiar celem zrealizowania tego planu — zaprosić Panów do wspólnej pracy. Nie wątpię, że gdy idzie o budowę Muzeum, datki szerokim strumieniem popłyną na ten cel.

Nie wątpię również, że hasło zbierania datków na budowę Muzeum jest dostatecznie popularne, zrozumiałe i że głęboko zapadło w duszę obywateli, na dowód czego przytoczę następujące cyfry:

Na budowę Muzeum Narodowego dotychczas złożyli:

Ś. p. Karol Corazzy	Zł. 200.000·—
Komunalna Kasa Oszczędności Kraków	„ 200.000·—
Edmund Kaleński, konsul w Ameryce	„ 100.000·—
Jaworznickie Kopalnie Węgla	„ 20.000·—
Dzisiaj firma Froncz złożyła na moje ręce datek w kwocie	„ 2.000·—

Jeśli inicjatywa ma być zdrowa, drugim warunkiem jest, aby ci, którzy z tą inicjatywą przychodzą, wierzyli w to co głoszą. My musimy mieć głęboką wiarę w to, że przychodzimy z czemś pożytecznem i że cel nasz osiągniemy. Mam to przekonanie, że wiara krakowskiej Rady miejskiej jest mocna. Na tydzień przedtym dzisiejszem posiedzeniem zwróciłem się do Panów z apelem, o złożenie datku na budowę Muzeum, bo wychodziłem z założenia, że kto wzywać ma drugich, sam musi świecić przykładem. Wynik mego apelu był nadspodziewany, bo datki wyniosły kwotę Zł. 150.000·—. Kwota ta jest ofiarą w najpiękniejszem tego słowa znaczeniu i twierdzę z całą świadomością, że cały szereg Panów Radców złożyło więcej niż ich stać na to było. Z pośród ofiarodawców wybija się na czoło Pan Redaktor poseł Marjan Dąbrowski, który złożył kwotę Zł. 100.000·—, a któremu imieniem mojem i całej Rady miasta składam gorące podziękowanie za tak królewski dar i zaznaczam, że nazwisko tak hojnego ofiarodawcy godnie będzie uczczone w przyszłym gmachu Muzeum, Panów Radców, którzy złożyli swe datki proszę o w pisanie swych nazwisk do złotej księgi.

Koszta budowy Muzeum obliczamy na Zł. 4,500.000·— i dlatego Muzeum budować będziemy w dwóch etapach. Pierwszy etap obejmie budowę gmachu samego Muzeum, gdzie zostaną pomieszczone zbiory i wyniesie Zł. 2,000.000·—. Naszym więc celem jest zebrać tę kwotę i ten gmach wystawić. Zebrane dotychczas fundusze wynoszą kwotę Zł. 781.000·—, brak jest zatem kwoty Zł. 1,200.000·—, którą mamy zebrać przy pomocy komitetu, który w tym celu zostanie wybrany. Intenzywną zbiórkę prowadzić się będzie do 1 stycznia 1934 roku, gdyż uważam, że akcja ta nie może być zbyt długo prowadzona, gdyż są jeszcze inne problemy przed nami. Około jesieni będzie można prawdopodobnie rozpocząć roboty ziemne.

Z tą inicjatywą przychodzę i proszę Panów o pomoc".

Rada miasta przyjęła przemówienia Pana Prezydenta oklaskami, poczem Sekretarz Dr Piotrowski odczytuje następujące wnioski Pana Prezydenta:

Rada miasta uchwali:

1) Celem pomnożenia funduszów potrzebnych na przeprowadzenie uchwalonej przez Radę m. w dniach 10 czerwca i 9 października 1931 roku Muzeum Narodowego w Krakowie, powołuje się Obywatelski Komitet popierania budowy Muzeum Narodowego, w skład którego mają wejść reprezentanci wszystkich warstw społecznych z Honorowem Prezydjum na czele.

Podstawę powyższego Komitetu stanowić ma poprzednio przez Radę m. wybrany Komitet budowy Muzeum Narodowego, którego rozszerzenie w myśl podanych wyżej zasad, przeprowadzi Prezydent m. w drodze odpowiedniej kooptacji.

2) Dla przeprowadzenia organizacji zbierania funduszów oraz ciągłości prac wykonawczych, powołuje Prezydent miasta pod swoim przewodnictwem Komitet wykonawczy.

3) Zakres działania M. Komitetu budowy oraz poszczególnych Sekcyj tegoż Komitetu jako organu Rady m. nie ulega zmianie.

Rada miasta wniosek jednomyślnie u c h w a l i ł a.

Następnie Sekretarz Dr Piotrowski przedkłada imieniem Pana Prezydenta miasta następujący dodatkowy wniosek:

Rada miasta uchwali:

1) Rada miejska składa serdeczne podziękowanie Radcy m. Marjanowi Dąbrowskiemu za wyjątkowo hojny dar Zł. 100.000·—, ofiarowany na budowę Muzeum Narodowego.

Rada m. poleca Komitetowi budowy obmyśleć w projekcie gmachu muzealnego sposób trwałego uczczenia pamięci wyjątkowo hojnych ofiarodawców budowy Muzeum Narodowego, a to na razie śp. Karola Corazzy, Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa oraz pp. Edmunda Kaleńskiego i Marjana Dąbrowskiego.

Rada miasta wniosek jednogłośnie u c h w a l i ł a.

Na wniosek Pana Prezydenta punkt II. porządku dziennego zostaje przesunięty na koniec porządku dziennego posiedzenia jawnego.

III. Uzupełnienie Komisji teatralnej.

Imieniem Komisji Matki Rm. Dr Korolewicz stawia wniosek o uzupełnienie Komisji teatralnej w ten sposób, że w miejsce Rm. Prof. Pochmarskiego i Rm. śp. Załęskiego powołać Rm. Inż. Rollego i Rm. Dra Gwiazdomorskiego.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

IV. Samoistny podatek od budynków na rzecz Gminy.

Imieniem Sekcji II. i III. St. Rca Mgtu Latacz wnosi:

Rada miasta uchwali:

Rada miasta Krakowa stwierdza, że po wejściu w życie ustawy z dnia 18 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 168, wymiar i pobór gminnego podatku od nieruchomości w formie samoistnego podatku od budynków na obszarze m. Krakowa leży w żywotnym interesie Gminy m. Krakowa, gdyż podatek ten, jako dający się specjalnie w Krakowie oprzeć na podstawach wymiaru podatku wodociągowego i z wymiarem tym połączyć, nie spowoduje osobnych wydatków z wymiarem i poborem połączonych, a natomiast zaoszczędzi Gminie znaczniejsze wydatki z tytułu odszkodowania Urzędów skarbowych w razie dokonywania wymiaru i poboru podatku przez te urzędy. Zarazem Rada m. stwierdza, że wprowadzenie podatku w powyższej formie przyczyni się skutecznie do powiększenia płynności gotówki potrzebnej Gminie do codziennego obrotu kasowego, temsamem więc odpowie lepiej potrzebom i celom gospodarki gminnej, niż pobieranie tego podatku w dotychczasowej formie dodatku, dla Gminy kosztowniejszej i powodującej opóźnienie w uzyskiwaniu wpływów.

Wobec tego Rada miasta, zmieniając swą uchwałę z dnia 29 września 1932 r. w przedmiocie poboru gminnego dodatku do państwowego podatku od nieruchomości przypadającego za III. i IV. kwartał 1933 r. względnie za ten kwartał, w którym wymiar i pobór państwowego podatku od nieruchomości przejdzie na Urzędy Skarbowe i za lata następne — będzie pobierać na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 samoistny gminny podatek od budynków.

Wymiaru i poboru samoistnego gminnego podatku od budynków tak za rzeczony wyżej okres, jak również w latach następnych dokonywać będzie Magistrat w myśl postanowień przyległego statutu o tym podatku, który uchwala się równocześnie.

Magistrat spowoduje wydanie przez Władze skarbowe zarządzenia w kierunku zaniechania poboru gminnego dodatku do państwowego podatku od nieruchomości za III. i IV. kwartał 1933 r., jak również zaniechania dodatkowych lub uzupełniających wymiarów tego dodatku za wzmiankowane kwartały.

Wzywa się Magistrat o wyjednanie przepisanego zatwierdzenia niniejszej uchwały przez Władze nadzorcze.

Następnie Rdca Latacz wnosi o uchwalenie drobnej poprawki w Statucie na str. 2-giej § 8, wiersz 4-ty zamiast słów: obejmować mogą — wstawić: „obejmować będą".

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Kannenberg wzywa do uchwalenia przedłożonego statutu i stawia imieniem Grupy Gospodarczej następującą rezolucję:

Rada miasta Krakowa wita z uznaniem przedłożenie o podatku od budynków, widząc w niem wyraz dążności Prezydjum miasta do uwzględniania — w granicach możliwości budżetowych — zmienionych warunków gospodarczych i osłabionej siły podatkowej, a zarazem jako zasadniczy krok na drodze do celowego i słusznego rozdziału źródeł dochodowych między Skarb Państwa i Samorządy.

Rada miasta Krakowa wzywa Prezydjum miasta do dołożenia wszelkich starań dla uzyskania zatwierdzenia statutu przez władze nadzorcze.

Rada miasta wniosek z poprawką oraz rezolucję uchwala.

V. Opłaty administracyjne M. Urzędu Ewidencji Ludności.

Imieniem Sekcji II. i IV. sprawozdawca Rm. Dr. Krzetuski wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się następującą taryfę opłat admin. za czynności i poświadczenia urzędowe M. Urzędu Ewid. Ludności i Kontroli Ruchu Ludności:

I. 1) Opłaty za informacje o adresach:
a) dla urzędów niezwolnionych od opłat poza Krakowem oraz dla stron prywatnych, tak w Krakowie jak i poza Krakowem . . . . Zł. 0·30
2) Poświadczenie zamieszkania wzgl. czas pobytu . . . . „ 2·—
3) Wyciąg z rejestru mieszkańców, sprostowanie meldunku i rejestru mieszkańców:
a) dla pojedynczej osoby . . . . „ 3·—
b) „ rodziny tego samego nazwiska „ 5·—
4) Uwierzytelnienie duplikatów ksiąg meldunk. od każdej zaczętej stronicy „ 0·50
5) Uwierzytelnienie odpisu dokumentu od każdej zaczętej stronicy arkusza kancelaryjnego . . . . „ 0·30
6) Opłata manipulacyjna przy koresp. tak w Krakowie, jak i poza Krakowem dla osób prywatnych dla urzędów i instytucji niezwolnionych od opłat . . . . „ 0·20
7) Poświadczenia wydawane na podstawie poszukiwań archiwalnych:
a) dla stron prywatnych . . . . „ 3·—
b) dla urzędów i instytucji niezwolnionych od opłat. . . . . . „ 1·—

II. Zwalnia się od opłaty za informacje o adresach w drodze wyjątku tylko następujące instytucje:

a) żandarmerję wojskową,

b) sądy karne,

c) miejscowe Urzędy pocztowe — odnośnie do listów i kartek korespondencyjnych, przekazów pieniężnych, paczek oraz telegramów adresowanych do osób przebywających w Krakowie,

d) urzędy gminne w drodze wzajemności.

Prezydentowi miasta służy, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie — prawo całkowitego lub częściowego zwolnienia od powyższych opłat.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. U. E. L. org. 25/32.

VI. Zatwierdzenie oferty na urządzenie odwadniania i chłodzenia ścieków z budynku kafilerji w Rzeźni m.

Imieniem Sekcji VIII. Rady m. i Komisji dla Spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej Rm. Kazimierz Broczyner wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Zatwierdza się ofertę firmy „Autogen" Inż. E. Kołomyjski, na urządzenie odwadniania i chłodzenia ścieków z budynku Kafilerji Rzeźni miejskiej na łączną kwotę Zł. 10.328·15, na następujących warunkach zapłaty:

25% płatne przy zamówieniu, dalsze 25% w czasie wykonania robót po odpowiednim dostarczeniu materjałów, resztę po zupełnem ukończeniu instalacji.

2) Wydatek pokryć z Dz. I. § 2 budżetu Rzeźni miejskiej na rok 1933/34.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Nr. VIII. Kafil. 164/33/B.

VII. Sprawa budowy stacji filtrów przy studni na terenie Targowicy miejskiej.

Imieniem Sekcji VIII. Rady m. i Komisji dla Spraw Rzeźni i Targowicy miejskiej, Rm. Kazimierz Broczyner wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Przystąpić do urządzenia stacji filtrów przy studni na Targowicy miejskiej.

2) W tym celu zatwierdzić ofertę firmy „Ekonomja" w Bielsku na budowę stacji filtrowej przy studni na Targowicy miejskiej za łączną cenę Zł. 32.700·—.

3) Rachunek wypłacić stosownie do warunków podanych przez firmę „Ekonomja" w dwóch ratach tj. połowa w ciągu 3-ch miesięcy po uskutecznieniu dostawy, reszta w ciągu maja roku budżetowego 1934 z procentami według stopy Banku Polskiego, a wydatek pokryć z Dz. I. § 2 budżetu Rzeźni.

Rada miasta wniosek uchwala.

Nr. VIII. Wod. lok. 184/33/B.

Następne punkty porządku dziennego, z wyjątkiem punktu XIII. i XIX. uchwaliła Rada m. „en bloc" a mianowicie:

VIII. Projekt regulacji Białuchy.

Rada m. akceptując w zasadzie projekt regulacji Białuchy wraz z obustronnymi kolektorami w granicach Wielkiego Krakowa, wykonany przez b. Kierownictwo obwałowania Wisły i regulacji Rudawy, oraz Budownictwo miejskie Oddz. B. w Krakowie uznaje go jako pierwszorzędny czynnik dla prawidłowego rozwoju północno-wschodnich dzielnic Wielkiego Krakowa i uprasza P. Prezydenta miasta o interwencję w Ministerstwie Rolnictwa i w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie szybkiego zatwierdzenia projektu przesłanego do tych Ministerstw przez Okręgowy Urząd Ziemski w Krakowie i Gminę stoł. król. m. Krakowa, przeprowadzenia reambulacji i zwrócenia projektów Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu i Gminie dla rozpisywania na miejscu wodno-prawnego dochodzenia i uzyskania konsensu jako podstawy prawnej dla stworzenia „Funduszu regulacji potoku Białuchy i budowy równoległych kolektorów".

Nr. Bb. Kan. 198/33.

IX. Zmiana granic Dz. XIV. Czarna Wieś i XVI. Łobzów.

Zmienia się granice dzielnicy XIV. Czarna Wieś i dzielnicy XVI. Łobzów w ten sposób. że parcele lkat. 634/1 i 634/2 z dzielnicy XVI. Łobzów włączone zostają do obszaru dzielnicy XIV. Czarna Wieś jako parcele oznaczone nowemi liczbami kat. 480/2 i 480/3.

Nr. I. Gran. 260/32/B.

X. Nabycie parceli przy ul. Mogilskiej L. 78.

I. Zakupić dla Gminy m. Krakowa (Elektrowni miejskiej) od PP. Karola i Pauliny Karwatów parcelę lkat. 912, objętą wykazem hip. L. 441 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XIX. Grzegórzki o powierzchni 461 metr. kwadr. za cenę po zł. 25·— (dwadzieściapięć) za 1 m^2, a to pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna wypłacona będzie w ciągu dni 14-tu po otrzymaniu przez Gminę uchwały hipotecznej, zezwalającej na wykreślenie wszystkich długów i ciężarów hip., obciążających powyższą parcelę.

2) Powyższą parcelę odstępują sprzedawcy w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hip. i zobowiązują się istniejące długi i ciężary, parcelę tę obciążające, własnym kosztem pokryć i wykreślić z księgi gruntowej.

3) Koszty kontraktu, intabulacji i ewentualne opłaty stemplowe i przenośne pokryje Gmina.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta wzgl. jego zastępcy PP. Radców miejskich Inż. Franciszka Drobniaka i Inż. Wierzchowskiego, a w razie przeszkody Dra J. Kuhna i Dra R. Radzyńskiego, względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

III. Powyższą parcelę nabywa Gmina miasta Krakowa na cele rozbudowy miasta, w szczególności pod transformator Elektrowni miejskiej.

IV. Cenę kupna pokryć z § 52 wydatków nadzwyczajnych budżetu Elektrowni miejskiej na rok 1933/34.

L. E. m. 1577/Adm.

XI. Związek młodzieży przemysłowej i rękodzielniczej w Krakowie — zamiana gruntów w Dz. XIII.

I. Odstąpić na własność Związkowi młodzieży przemysłowej i rękodzielniczej w Krakowie części parcel gminnych lkat. 124/1, 125/1 i 125/3 objętych lwh. 142 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XIII. Zwierzyniec oznaczone kolorem błękitnym na planie Budownictwa miejskiego z dnia 23 marca 1933 r. o łącznej powierzchni około 10 ar. 34 m. kw. w zamian za części parcel lkat. 33,

115 i 121/2 objętych lwh. 63 tej samej księgi oznaczone kolorem różowym na wspomnianym planie o łącznej powierzchni 10 ar. 34 m. kw. pod następującemi warunkami:

1) Zamiana następuje bez żadnej dopłaty.

2) Wartość gruntów, będących przedmiotem zamiany, przyjmuje się na 7 (siedm) złotych za jeden metr kwadr.

3) Strony odstępują sobie powyższe grunty w stanie wolnym od długów i ciężarów oraz najmów i dzierżaw.

4) Gmina m. Krakowa nie bierze terminowego obowiązku urządzenia Alei Focha ani ul. Król. Jadwigi przed gruntem, który odstępuje Związkowi młodzieży przemysłowej i rękodzielniczej.

5) Związek młodzieży przemysłowej i rękodzielniczej:

a) wystawi własnym kosztem parkan w linjach regulacyjnych Alei Focha i ul. Król. Jadwigi tak od strony gruntów, które nabędzie w drodze niniejszej zamiany, jakoteż od strony części parcel lkat. 33, 115 i 121/2 Dz. XIII., których pozostaje właścicielem,

b) pokryje wszelkie opłaty i koszty (świadczenia) przypadające na podstawie prawa budowlanego, ustawy kanałowej z dnia 1 lipca 1914 r. Nr. 2 dz. u. kr. gal. z 1915 r. i ustawy z dnia 26 października 1920 r. Nr. 103 poz. 683 D. U. R. P. oraz innych przepisów z tytułu własności tak części parcel lkat. 33, 115 i 121/2 Dz. XIII., których własność zatrzymuje, jakoteż gruntów, które nabędzie w drodze niniejszej zamiany a to odnośnie do Alei Focha i ul. Król. Jadwigi.

6) Wszelkie koszty, opłaty i należytości, związane z niniejszą transakcją ponoszą obie strony po połowie.

II. Powyższe grunty nabywa Gmina m. Krakowa na potrzeby rozbudowy miasta w szczególności na cele urządzenia przedłużonej Alei Focha oraz ul. Król. Jadwigi.

III. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. względnie jego zastępcy PP. Radców m. Dra K. Jelonka i J. Kuhna a wrazie przeszkody Dra Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

Nr. I. Nab. 387/33/B.

XII. Sprzedaż parceli gm. przy Al. Focha P. Władysławowi Tarłowskiemu.

I. Sprzedać P. Władysławowi Tarłowskiemu część parceli gminnej lkat. 2018/1, objętej lwh. 25 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XII. Półwsie oznaczoną kolorem żółtym na planie Budownictwa miejskiego z dnia 24-go kwietnia 1933 r. o powierzchni około 841 metr. kwadr. i o długości frontu 21 metrów przy Alei Focha za cenę po 31 (trzydzieścijeden) złotych za jeden metr kwadr. pod następującemi warunkami:

1) Cena kupna zapłacona będzie w gotówce w ciągu 30 dni po zawiadomieniu o niniejszej uchwale.

2) Kupujący względnie jego prawni następcy wybudują na powyższym gruncie dom wolnostojący (willę) zgodnie z zastrzeżeniami, zawartemi w uchwale Rady miejskiej z dnia 7 czerwca 1929 r. do L. Bb. 1105/29.

3) Gmina nie bierze terminowego obowiązku urządzenia Alei Focha przed powyższym gruntem.

4) Koszty wykonania toru jezdnego, krawężnika, ulicznego przewodu kanałowego, przewodu wodociągowego, gazowego i przewodu elektrycznego dla oświetlenia ulicznego w Alei Focha przed powyższym gruntem oraz opłatę kanałową pokryje gmina z własnych funduszów.

5) Koszty urządzenia chodnika przed powyższym gruntem oraz należności za połączenie instalacyj domowych ze sieciami miejskiemi poniesie kupujący względnie jego prawni następcy.

6) Gmina sprzedaje powyższy grunt celem budowy domu mieszkalnego w myśl ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Nr. 22 poz. 173 D. U. R. P. w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych z wyjątkiem wymienionych zastrzeżeń.

7) Wszelkie koszty, opłaty i należytości związane ze zawarciem niniejszej transakcji i intabulacją poniesie kupujący względnie jego prawni następcy.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy PP. Radców miejskich Dra K. Jelonka i J. Kuhna a w razie przeszkody Dra R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych, upoważnionych wogóle do podpisywania umów. Nr. I. Nab. 362/33/B.

XIV. Plan zabudowania parceli miejskiej l. k. 550 ograniczonej ulicą Tyniecką, Czarodziejską i drogą polną l. k. 551 w Dębnikach Dz. XI.

W związku z akcją budowy małych domów mieszkalnych na gruntach Gminy m. Krakowa, uchwala się na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 22 maja 1933 r. (LIV) w myśl art. 29 prawa budowlanego, szczegółowy plan zabudowania parceli miejskiej l. k. 550 Dz. XI. Dębniki, ograniczonej od zachodu ulicą Tyniecką, od północy drogą polną l. k. 551, zaś od południowego wschodu ulicą Czarodziejską — według projektu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 19 maja 1933 r., opartego na prawomocnym planie zabudowania zachodniej części Dębnik.

Wszczególności uchwala się:

1) linję regulacyjną północnej strony ulicy Czarodziejskiej oznaczoną na powyższym planie kolorem czerwonym i głoskami: a-b-c-d, oraz linją budowlaną oznaczoną głoskami: a'-b'-d',

2) linję regulacyjną wschodniej strony przy ul. Tynieckiej w obrębie parceli l. k. 550, oznaczoną czerwono głoskami: d-e-f-g-h z linją budowlaną d'-e'-f'-g'-h',

3) linję regulacyjną południowej strony drogi polnej l. k. 551 oznaczoną głoskami: h-i,

4) linję regulacyjną wschodniej strony bloku budowlanego na parceli l. k. 550 oznaczoną głoskami: i-a,

5) uchwala się parcelację powyższego bloku budowlanego według planu zabudowania z przeznaczeniem parcel od 1—54 pod budowę małych domów mieszkalnych parterowych o wymiarach i usytuowanych w sposób na planie uwidoczniony — przyczem zastrzega się:

a) Wysokość wszystkich budynków liczone od niwelety chodnika do gzymsu głównego ma wynosić 4·60, zaś wysokość otworów okiennych oraz kąt nachyleń dachu ustala się w sposób określony w planie zabudowania szczegół „S" (profil).

b) Wysokość progów budynków ma odpowiadać niwelecie przyległych ulic oznaczonej w planie zabudowania kolorem czerwonym.

6) Wewnątrz bloku projektuje się boisko dla

starszej młodzieży oraz ogródek Jordanowski dla dzieci, według linji regulacyjnych oraz głosek n-o-p-r-s.

7) Dojście do boiska od ulicy Czarodziejskiej i drogi l. k. 551 stanowić ma ścieżka o szerokości 3 metrów oznaczona na planie głoskami: k-l-m-n--s-j.

Plan powyższy należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały. do Nr. Bb. Reg. 255/33.

XV. Plan zabudowania gruntów Bettloffów lwh. 65 przy ul. Wileńskiej na Warszawskiem Dz. XVIII.

Na podstawie ogłoszenia z dnia 22/IX. 1931 r. L. Bb. 3578/31 (XXXII) uchwala się plan zabudowania odnośnie do gruntów lwh. 65 Dz. XVIII., a w szczególności uchwala się:

1) otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada, określonej na planie Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 24/IV. 1933 r. Nr. I. z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi czerwono i literami: a-b od strony północno-zachodniej zaś c-d-e od strony południowo-wschodniej z linją budowlaną c'-d'-e'.

2) Otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada, określonej na planie Budownictwa m. B. z dnia 22/IV. 1933 r. Nr. II. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: f-g-h od strony północno-zachodniej zaś i-j-k od strony południowo-wschodniej.

3) Otwarcie ulicy równoległej od Alei 29 Listopada określonej na planie Budownictwa m. B. z dnia 22/IV. 1933 r. Nr. III. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: m-n-o od strony północno-zachodniej, zaś p-q-r od strony południowo-wschodniej.

4) Otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada określonej na planie Budownictwa m. B. z dnia 22/IV. 1933 r. Nr. IV. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono literami: s-t od strony północno-zachodniej, zaś u-v od strony południowo-wschodniej.

5) Reasumując częściowo uchwałę Rady miasta do L. Bb. 2637/27 z dnia 27/X. 1927 południowo-zachodnią linją regulacyjną ul. Bulwarowej nad Białuchą, uzgodnioną ze szczegółowym planem uregulowania Białuchy według linji czerwonej na planie Budownictwa oznaczonej czerwono i literami w-x-y.

6) Sposób zabudowania dla bloku zawartego między Aleją 29 Listopada a ul. I. zwarty w maksymalnej szerokości traktu od aleji 17 m. a od ul. I. 15 m., o wysokości ustawowej bez oficyn i mieszkalnych suteren, zaś dla reszty gruntów luźny z ograniczeniem wysokości do II pięter i 12 m., przyczem poszczególne domy mają być usytuowane ściśle według planu Budownictwa m. B. z dnia 24/IV. 1933 r.

7) Rada miasta przyjmuje do wiadomości oświadczenie protokolarne złożone przez współwłaścicieli realności lwh. 65/XVIII. z dnia 29 marca 1933 r. o zabezpieczeniu hipotecznem obowiązku urządzenia własnym kosztem ulic kaucją w kwocie 81.000 zł. z tem, że

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Rada miasta,

b) z powodu braku kolektora nad Białuchą, projektowane kanały uliczne mają narazie odprowadzać do Białuchy tylko wody opadowe i gospodarcze, natomiast wychodki muszą mieć doły kloaczne do wywozu nieczystości sposobem Talarda aż do chwili wybudowania wyżej wspomnianego kolektora,

c) Gmina m. Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowaną, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic obciążać będzie właścicieli gruntów względnie ich prawonabywców,

d) ulice będą przekazane Gminie m. Krakowa bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan należy wyłożyć do przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia, następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały,

do Nr. Bb. Reg. 221/33.

XVI. Plan zabudowania gruntów Kaczmarczyka i Ski „Esge" lwh. 47, 187, 472 i 567 przy ul. Królowej Jadwigi na Zwierzyńcu Dz. XIII.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 7-go kwietnia 1933 r. L. Bb. Reg. 201/33/III uchwala się po myśli art. 29 prawa budowlanego, plan zabudowania gruntów objętych lwh. 47 i 49, Dz. XIII. Zwierzyniec, własność Józefa Kaczmarczyka oraz gruntu objętego lwh. 472 Dz. XIII. własność W. i St. Chwałów przy ul. Król. Jadwigi według projektu Budownictwa m. Oddz. B., z dnia 11 maja 1933 r.

Wszczególności uchwala się:

1) otwarcie ulicy na parceli lk. 234, mającej iść od ul. Królowej Jadwigi do ulicy projektowanej wzdłuż drogi wojskowej lk. 1549/2 z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi w powyższym planie czerwono głoskami n-m od strony północno-zachodniej, zaś głoskami k-l od strony południowo-wschodniej w odstępie 9 metrów, oraz linją budowlaną po stronie północno-zachodniej n'-m',

2) linje budowlane od strony ulicy Król. Jadwigi oznaczone głoskami a-b-c, oraz d-e-f-g-h-i-j, przyczem zabudowanie na gruncie Spółki „Esge" oznaczone w planie zabudowania z dnia 2/VIII. 1930 uchwalonym przez Radę m. dnia 18/XII. 1930, zostaje zmienione w ten sposób, że linja budowlana na długości g-h-i-j ma być identyczną z linją regulacyjną ul. Królowej Jadwigi,

3) zabudowanie parcel wydzielić się mających po południowo-wschodniej stronie ulicy w punkcie 1 wymienionej, zwarte bez suteren i oficyn o wysokości do 15 m. (III. piętrowe), zaś dla parcel projektowanych po zachodnio-północnej stronie tej ulicy — willami łączonemi w grupy, jak oznaczono na planie o wysokości do 12 metrów (2 piętra) również bez oficyn i suteren.

Rada miasta przyjmuje do wiadomości oświadczenie złożone do protokołu przez właściciela gruntu lwh. 47 Dz. XIII., że pokryje koszta pierwszego urządzenia ulicy w punkcie 1 niniejszej uchwały wymienionej zastrzegając:

a) sposób urządzenia ulicy po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Komisja drogowo-kanałowa i gruntowa Rady m.

b) Gmina m. Krakowa obejmie ulicę, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowana, do tego zaś czasu utrzymanie tej ulicy obciążać będzie właściciela gruntu względnie jego prawonabywców,

c) ulica będzie przekazana bezpłatnie i w stanie wolnym od ciężarów i długów hipotecznych.

Orzeczenie zatwierdzające parcelację gruntu lwh. 47 Dz. XII. wyda Magistrat po uprawomocnieniu się planu zabudowania i zabezpieczeniu kosztów urządzenia ulicy w p. 1 wymienionej.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

do Nr. Bb. Reg. 257/33.

XVII. Plan zabudowania gruntu gminnego l. k. 717 i gruntów sąsiednich przy ul. Grzegórzeckiej w Dąbiu Dz. XX.

Na podstawie ogłoszenia z dnia 3/III. 1933 r. L. Bb. reg. 140/33 (LI.) uchwala się plan zabudowania parceli gminnej l. k. 717 i gruntów sąsiednich w Dąbiu, według planu Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 2 maja 1933 r. a w szczególności uchwala się:

1) otwarcie na parceli gminnej l. k. 717 ulicy łączącej ulicę Grzegórzecką z ulicą Miedzianą narazie z linją regulacyjną północno-wschodnią według linji czerwonej i liter a-b-c,

2) sposób zabudowania dla gruntów w obrębie powyżej ustalonej linji regulacyjnej i ul. Grzegórzeckiej zwarty o wysokości ustawowej bez suteren i oficyn.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu uchwały. do Nr. Bb. Reg. 118/33.

XVIII. Plan zabudowania gruntów Ajzensztata i Lesera lwh. 243 przy Alei 29 Listopada na Warszawskiem, Dz. XVIII.

Na podstawie ogłoszenia z dnia 22/IX. 1931 r. L. Bb. 3578/31 (XXXII) uchwala się plan zabudowania odnośnie do gruntów lwh. 243 Dz. XVIII. a w szczególności uchwala się:

1) otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada, określonej na planie Budownictwa m. Oddział B. z dnia 24/IV. 1933 r. Nr. I. z linjami regulacyjnemi, oznaczonemi czerwono i literami: a-b od strony północno-zachodniej, zaś c-d od strony południowo-wschodniej z linją budowlaną c'- d',

2) otwarcie ulicy równoległej do Alei 29 Listopada, określonej na planie Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 24/IV. 1933 r. Nr. III. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: e-f od strony północno-zachodniej z linją budowlaną: e'-f', zaś g-h od strony południowo-wschodniej,

3) otwarcie ulicy wzdłuż południowo-wschodniej granicy gruntów realności określonej na powyższym planie Budownictwa miejskiego B. Nr. V. z linją regulacyjną oznaczoną czerwono i literami: i-j od strony północno-zachodniej z linją budowlaną i'-j',

4) otwarcie ulicy równoległej do północno-wschodniej granicy projektowanego rozszerzenia cmentarza, określonej na planie Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 24/IV. 1933 r. Nr. VI. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: k-l od strony południowo-zachodniej, zaś m-n od strony północno-wschodniej z linją budowlaną m'-n',

5) otwarcie zapoczątkowania ulicy określonej na planie Budownictwa miejskiego Oddział B. Nr. IV. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi czerwono i literami: o-p od strony północno-zachodniej, zaś r-s od strony południowo-wschodniej,

6) reasumując częściowo uchwałę Rady miasta z dnia 14/XII. 1923 r. do L. Bb. 1754/23 północno-wschodnią linję regulacyjną ulicy wzdłuż projektowanego rozszerzenia cmentarza zgodnie z nowo opracowanym projektem tegoż rozszerzenia do L. Bb. Reg. 89/32 oznaczoną na planie Budownictwa miejskiego Oddział B. czerwono i literami t-i z linją budowlaną: t'-i',

7) sposób zabudowania dla bloków przyległych do Alei 29 Listopada i ulicy wzdłuż projektowanego rozszerzenia cmentarza zwarty w maksymalnej szerokości traktu od alei 17 m., a od innych ulic 15 m. o wysokości ustawowej bez oficyn i mieszkalnych suteren, zaś dla reszty gruntów otwarty z ograniczeniem wysokości do II-ch pięter i 12 m., przyczem poszczególne domy mają być usytuowane ściśle według planu Budownictwa miejskiego Oddział B. z dnia 24/IV. 1933 r.

8) Rada miasta przyjmuje do wiadomości oświadczenie protokolarne złożone przez współwłaścicieli realności lwh. 243/XVIII. z dnia 29 grudnia 1932 r. o zabezpieczeniu hipotecznem obowiązku urządzenia własnym kosztem nowopowstających ulic kaucją w kwocie 222.000 zł. z tem, że:

a) sposób urządzenia ulic po myśli art. 172, 173 i 174 prawa budowlanego oznaczy Rada miasta,

b) z powodu braku kolektora nad Białuchą, projektowane kanały uliczne mają narazie odprowadzać do Białuchy tylko wody opadowe i gospodarcze, natomiast wychodki muszą mieć doły kloaczne do wywozu nieczystości sposobem Talarda do chwili wybudowania wyżej wspomnianego kolektora,

c) Gmina miasta Krakowa po myśli art. 66 prawa budowlanego obejmie ulice, skoro przynajmniej 1/3 część długości frontów będzie zabudowaną, do tego zaś czasu utrzymanie tych ulic, obciążać będzie właścicieli gruntów, względnie ich prawonabywców,

d) ulice będą przekazane Gminie miasta Krakowa bezpłatnie i w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych.

Powyższy plan należy wyłożyć do przeglądu na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

do Nr. Bb. Reg. 166/33.

II. Sprawozdanie z działalności Teatru miejskiego w sezonie 1933/34.

Rm. Dr. Kudliński przedkłada sprawozdanie administracyjne z działalności teatru im. J. Słowackiego za okres 1932/33, z którego wynika, że budżet teatru jest ruchomy, a manco wynosi około Zł. 3.000·—, co dobrze świadczy o gospodarce teatru. Referent porusza również kwestję stworzonego w tym okresie teatru szkolnego, który dał dobre wyniki. Odnośnie do ceny biletów Magistrat postanowił obniżyć jeszcze ceny biletów, aby udostępnić biedniejszej ludności korzystanie

z teatru. Ogólne wyniki są zdaniem referenta pomyślne i można żywić nadzieję, że przy pracowitości i wytrwałości dotychczasowego zespołu aktorskiego teatr wyjdzie z kryzysu zwycięsko.

Następnie Rm. Dr. Flach przedkłada imieniem Komisji teatralnej sprawozdanie z artystycznego stanu teatru. Referent przypomina, że uchwałą Rady miasta z dnia 14 marca 1932 r. Rada m. przekazała Prezydentowi miasta prawo powoływania dyrektorów teatru, przydając mu do pomocy Komisję teatralną jako organ doradczy. Referent stwierdza, wbrew opinji panującej w bardzo blizkich kołach, że Komisja teatralna nie rości sobie pretensji do rządzenia teatrem, jest tylko organem kontrolnym, a wszystkie zarządzenia wydaje Dyrekcja teatru. W omawianym okresie teatralnym zaszła zmiana w kierownictwie artystycznem teatru, mianowicie kierownictwo artystyczne teatru powierzono Dyr. Osterwie. Administrację teatru objął Dyr. Bujański.

Program Dyr. Osterwy obejmował większość sztuk polskich, a także i wznowienie dawnych sztuk.

Dalej Referent zaznacza, że zespół aktorski mimo najlepszych chęci, nie mógł nieraz podołać zadaniu, wobec czego musi w pierwszej linji nastąpić powiększenie personelu artystycznego.

Omawiając sprawę opery Referent stwierdza, że opera krakowska walczy z wielkiemi trudnościami natury finansowej i niestety — nie znajduje takiego uznania i pomocy, jakiej koniecznie potrzebuje.

Wkońcu Referent podkreśla, że zaufanie, które Komisja miała do Dyrektora Osterwy i p. Bujańskiego trwa nadal i wyraża nadzieję, że doświadczenie ubiegłego okresu nie miną bezowocnie i te postulaty, które zostaną postawione Dyrekcji teatru w imię ogólnego dobra sceny krakowskiej, zostaną spełnione.

Imieniem Prezydenta miasta i Komisji teatralnej Rm. Dr. Flach wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Przyjmuje się do wiadomości sprawozdanie administracyjne i artystyczne z działalności teatru im. J. Słowackiego w Krakowie za sezon 1932/33.

2) Moc obowiązującą dotychczasowego regulaminu w teatrze m. przedłuża się na sezon 1933/34 do 30-go września 1934 r.

W dyskusji zabiera głos Rm. Felsztyński, który podnosi zasługi i zdolności Dyr. Osterwy i zaznacza, że tak kierownictwo artystyczne, jak i finansowe teatru można śmiało powierzyć jednemu kierownikowi nie utrzymując drugiego, oraz stwierdza, że zawieranie kontraktów na parę miesięcy niekorzystnie odbija się na teatrze i na psychice aktora i dlatego stawia następujący wniosek:

„Przedłuża się umowę z p. Dyr. Osterwą na 3 lata i łączy się w jego osobie funkcje kierownika artystycznego i finansowego teatru".

Dalej Rm. Felsztyński przedkłada jeszcze następujące wnioski:

a) „Redukuje się dotychczasowe 4 premiery do 2 w miesiącu i postanawia urządzać 2 razy w miesiącu akademje literackie lub muzyczne".

b) „Rada miasta uchwala przyjść z pomocą Konserwatorjum muzycznemu przez umożliwienie korzystania z sali Starego Teatru przez wydzierżawienie tejże sali do użytku konserwatorjum".

Rm. Pronaszko stwierdza, że różnica między poprzednim sezonem, a omawianym wypada na korzyść obecnego. Odnośnie jednak do kwestji dekoracyjnej zauważa, że należałoby większą kwotę przeznaczyć na dekoracje, aby przynajmniej poważniejsze sztuki posiadały odpowiednie dla siebie dekoracje i w tym celu stawia następujący wniosek:

„Upraszam o wstawienie dodatkowej kwoty Zł. 15.000·— w budżecie teatru na dekoracyjną stronę teatru".

Rm. Inż. Wierzchowski proponuje stworzenie Komisji ekspertów, któraby zbadała zawartość magazynów rekwizytorskich przy ul. Radziwiłłowskiej, celem sprzedania rzeczy niezbyt zniszczonych objazdowym teatrom oraz uprasza o zajęcie się sprawą uregulowania uposażeń aktorskich, które uważa za niedostateczne.

W toku dalszej dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Gwiazdomorski, i stawia wniosek, aby w § 5 Regulaminu jako ustęp 2-gi dodać następujące słowa: „Ceny miejsc w teatrze oznacza Prezydent miasta po wysłuchaniu opinji Komisji Teatralnej".

Rada miasta **uchwaliła** wniosek referenta Dra Flacha z poprawką Rm. Dra Gwiazdomorskiego, zaś wszystkie inne wnioski odsyła do Komisji teatralnej dla rozpatrzenia.

XIII. Ulgi dla budowy tanich małych domów.

Imieniem Sekcji II. Rady m., Komisji drogowo-kanałowej i Komisji dla miejskich Zakładów przemysłowych, Rm. Inż. Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

W wykonaniu uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 10 I. 1933 r. i reskryptów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 II. 1933 r. Nr. B. O. 47/150 i Pana Wojewody w Krakowie z dnia 25 II. 1933 r. L. R. P. B. II. 1-3-18 w sprawie ulg dla poparcia budowy tanich, małych domów, Rada miasta postanawia:

A) Uzupełnia się na czas przejściowy statut o kosztach komisji, podwód i kosztach doręczenia pism urzędowych przez dodanie w § 1 statutu jako punktu 6 postanowień następującej treści:

Opłaty za komisje budowlane przy zatwierdzaniu planów i wydaniu zezwolenia na budowę tanich małych domów, obniża się na okres od r. 1933 do r. 1935 o 25% w stosunku do opłaty ustanowionej wyżej pod 2 a.

Takiej samej obniżce ulegają opłaty za komisje budowlane wymienione wyżej w punktach 4 i 5, o ile komisje te podejmywane są w związku z budową tanich i małych domów.

Zezwolenie na budowę domów rzeczonego wyżej rodzaju według typowych projektów zatwierdzonych przez Ministerstwo Spraw Wewn. nie podlegają żadnej opłacie.

B) W celu poparcia budowy tanich, małych domów w okresie od roku 1933 do 1935.

I. Zniżyć o 50%:

1) obowiązujące, a wynikłe z ustawy z dnia 17/VII. 1914 r. opłaty za połączenia kanałów domowych z kanałem miejskim ulicznym,

2) obowiązujące opłaty za składanie materjałów budowlanych przy ulicach i placach publicznych,

3) administracyjną opłatę parcelacyjną przy parce-

lacjach przeznaczonych w okresie od 1933 — 1935 r. prawomocnym planem zabudowania na budowę tanich, małych domów.

Na gruntach przeznaczonych prawomocnym planem zabudowania na budowę małych tanich domów przy określeniu sposobu urządzenia ulic (art. 64 prawa budowlanego) względnie ich pierwszemu urządzeniu i rozkładzie kosztów tego urządzenia na realności w myśl art. 174 prawa budowlanego głębokość wykopu, jakoteż jego koszta dla przewozów kanałowych oznaczać względnie obliczać nie według faktycznej głębokości lecz według głębokości najmniejszej, potrzebnej dla odwodnienia piwnic i podwórz realności położonych przy kanalizowanych ulicach.

III. Poleca się Magistratowi podania o parcelację gruntów przeznaczyć się mających na budowę tanich domów, a znajdujących się w okolicach suchych z głębokim zwierciadłem wód gruntowych, jak również na terenach wysoko położonych — względnie dozwalających swojem pionowem ukształtowaniem na powierzchowne odwodnienie ulic i nieleżących w dzielnicach zalewowych wielkiemi wodami Wisły, Rudawy i Wilgi, traktować w zasadzie, jak tereny budowlane — mimo tego, że nie będą mogły być narazie zaopatrywane ani w wodociąg, ani w kanalizację.

IV. Z uwagi na możliwość potanienia połączeń ulicznych z kanalizacją miejską, poleca się Magistratowi rozważyć sprawę wykonywania tych połączeń ulicznych dla tanich, małych domów przez przedsiębiorstwa prywatne pod nadzorem Magistratu, przyczem na powyższe roboty należałoby w zasadzie rozpisać licytację publiczną.

W każdym razie przy zastosowaniu uchwały Prezydjalnej z dnia 12/II. 1916 r. do L. BB. 124294/15 dla obliczenia kosztów połączeń ulicznych dla tanich małych domów należy opuścić poz. ad 2) i ad 3).

V. Dla zmniejszenia kosztów urządzenia ulic należy przy projektowaniu osiedli i przy określaniu sposobu urządzenia nawierzchni ulicznej dla tanich małych domów zastosować się do wskazówek w tym przedmiocie wyrażonych w reskrypcie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15/II. 1933 r. Nr. B. O. 47/150 pod pkt. 2, a w szczególności poleca się Magistratowi bezpłatne wykonywanie projektów urządzenia ulic, bezpłatne sprawowanie nadzoru nad urządzeniem tychże i udzielanie pomocy przez ewentualne wypożyczenie inwentarza drogowego tj. walców, maszyn itp. za zwrotem kosztów własnych — przyczem Magistratowi przysługuje prawo zwolnienia od tychże kosztów w wyjątkowych wypadkach w sprawie wyboru materjałów drogowych stosowanie kamienia miejscowego względnie z najbliższych okolic.

C. Przyznaje się następujące ulgi w pobieranych w myśl § 35 przepisów wykonawczych do ustawy wodociągowej dla m. Krakowa opłatach za przewody i połączenia wodociągowe dla tanich małych domów wybudować się mających w okresie od r. 1933—1935:

1) W wypadkach położenia rurociągu po przeciwnej stronie ulicy, względem danego zabudowania, zaliczać się będzie własne koszta tylko za długość na przestrzeni od osi ulicy do granicy tej realności, przyczem przy ulicach szerszych jak 20 mb. będą pobierane koszta najwyżej za 10 mb. połączenia, zaś nadwyżkę kosztów poniesie Gmina m. Krakowa. Ponadto na prośbę interesowanych właścicieli realności, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, stosowane będą dalsze ulgi, przez rozkładanie przypadających należytości na dogodne spłaty miesięczne.

2) Dodatek doliczany na koszta administracyjne w wysokości 25% obniża się na 15%.

3) Przy zaliczaniu zwrotu kosztów budowy rurociągu w danej ulicy należy brać za podstawę koszt odpowiadający założeniu rurociągu o najmniejszym rozmiarze stosowanym w Krakowie, przyczem zainteresowani właściciele realności płacą 50% rzeczywistych kosztów tej budowy, zaś przy realnościach nieprzekraczających 12 mb. frontu opłaty te obniżone zostaną do 25% rzeczywistych kosztów.

D. W zakresie kosztów przewodów, połączeń i wewnętrznych instalacji gazowych, o ile tanie małe domy wybudować się mające w czasie od r. 1933—1935 nie będą zbyt odległe położone od istniejącej sieci gazowej, co w każdym poszczególnym wypadku będzie osobno ustalone, to w takim razie

1) jeśli w ulicach tych zostanie zadecydowane oświetlenie gazowe, Krakowska Gazownia Miejska

a) ułoży rurociąg główny oraz ustawi latarnie gazowe bez zaliczenia jakichkolwiek kosztów,

b) wykona dopływy do domów i instalacje wewnętrzne bez zaliczenia jakichkolwiek kosztów.

2) W razie zadecydowania oświetlenia elektrycznego w odnośnych ulicach Krakowska Gazownia Miejska wykona rurociąg gazowy podziemny z 50% opustem — natomiast roboty pod 1 b) wykona bez kosztów.

E. W zakresie kosztów urządzeń oświetlenia elektrycznego w związku z powyższymi celami Elektrownia Miejska pobierać będzie:

1) opłaty za przyłącza napowietrzne do domu oddalonego do 20 m od linji rozdzielczej według kosztów własnych tj. zł. 58·— (cena przeciętna) — bez stojaka, a zł. 115·— ze stojakiem ryczałtowo.

2) Koszty rozgałęzienia od przyłącza do liczników obliczać będzie Elektrownia według rzeczywiście zużytego materjału i czasu pracy po cenach kosztów własnych.

F. Wymienione wyżej pod A. do E. ulgi należy stosować w zasadzie dla domów budowanych według typu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i domów uznanych przez Magistrat za równorzędne.

L. II. 72/33 R.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Gertler, który stawia wniosek o zmianę w punkcie XV. lit. F. treści na następującą:

„Wymienione wyżej pod A) do E) ulgi należy stosować w zasadzie dla budowy domów według ustalić się mającego przez Min. Spraw Wewn. typu małych, tanich domów, które Magistrat uzna za tanie małe domy".

Rm. Inż. Wierzchowski popiera wniosek referenta, a sprzeciwia się wnioskowi Rm. R. Gertlera.

Rada m. wniosek uchwala z poprawką Rm. Dra Gertlera.

St. Rca Inż. Kłeczek stawia następujący wniosek nagły na podstawie § 14 Regulaminu obrad Rady m.

Rada miasta uchwali:

Reasumuje się uchwałę Rady miasta z dn. 20/XII. 1932 r. do L. Bb. Reg. 208/32, odnoszącą się do planu zabudowania gruntu Skarbu Państwa lwh. 182

Dz. XXII. przy ul. Ks. Piotra Skargi w tym kierunku, że ustęp 4 powyższej uchwały ma otrzymać następujące brzmienie:

„Sposób zabudowania bliźniaczymi domami murowanemi, parterowemi z jednym pokojem na poddaszu i wspólnym murem ogniowym o szerokości frontu 8 m, zaś głębokości zabudowania 13 m o jednolitym wyglądzie zewnętrznym, bez oficyn i bez suteren mieszkalnych.

Przypadające na powyższą realność koszta urządzenia przyległych ulic musi zobowiązać się ponieść Spółdzielnia „Osiedle Legjonowe“ i obowiązek powyższy odpowiednio zabezpieczyć“.

Pozostałe punkty uchwały z dnia 20/XII. 1932 r. pozostawia się bez zmiany.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

L. Bb. Reg. 249/33.

Następnie przystąpiono w dalszym ciągu do porządku dziennego:

XIX. Zapis śp. Adelmanowej.

Imieniem Sekcji IV. sprawozdawca P. Wiceprezydent Ostrowski w zast. Dyr. Tora, wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Przyjmuje się zapis ś. p. Heleny z Bielaków Adelmanowej na rzecz gminy miasta Krakowa na zasilenie bibljoteki Muzeum Przemysłowego i bibljoteki publicznej.

2) Rada miasta wyraża cześć pamięci zmarłej śp. Helenie Adelmanowej, działaczce społecznej.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

XX. Upoważnienie dla Sekcji III. (prawniczej) do załatwiania imieniem Rady m. odwołań od decyzji Prezydenta miasta w sprawach personalnych.

Na podstawie § 82 Statutu gminnego przekazuje się Sekcji III. (prawniczej) do załatwienia następujące sprawy zastrzeżone uchwałami Rady miejskiej:

1) rozpatrywanie zażaleń od odmownej decyzji Prezydenta miasta dotyczącej dobrowolnego wystąpienia ze służby (art. 47 Przep. sł.),

2) rozpatrywanie odwołań od orzeczeń Prezydenta miasta wydanych w postępowaniu dyscypl. (art. 83, 109, 134 Przep. sł.),

3) rozpatrywanie odwołań od decyzji Prezydenta miasta w sprawach emeryt. (art. 32, 33, 41 Stat. emeryt.).

Nr. Prez. R. m. 129/32.

Po wyczerpaniu porządku dziennego posiedzenia jawnego odbyło się

Posiedzenie tajne.

Sprawy osobowe.

Imieniem Pana Prezydenta miasta Naczelnik Biura Prezydjalnego P. St. Herget przedkłada następujące wnioski:

1) Z dniem 1 czerwca 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Józefa Rybickiego kanc. Mgtu.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

2) Z dniem 1 czerwca 1933 r. przenosi się w stan nieczynny adj. Wł. Cholewińskiego.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

3) Z dniem 1 czerwca 1933 r. przenosi się w stan nieczynny Stanisława Sulikowskiego adj. Mgtu.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Z dniem 1 czerwca 1933 r. przyznaje się Radcy Mgtu Kasprowi Nowakowi V. grupę uposażenia służbowego i mianuje się go st. radcą Mgtu.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Na tem posiedzenie zamknięto.

Załącznik do sprawozdania z posiedzenia Rady miasta.

STATUT
o podatku od budynków na rzecz Gminy stoł. król. m. Krakowa.

Uchwalony przez Radę m. dnia 1/VI. 1933 r. do Nr. II. 318/32 R.

§ 1.

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 Gmina m. Krakowa pobierać będzie podatek od budynków w obrębie miasta Krakowa położonych jako podatek samoistny na rzecz Gminy.

Gmina m. Krakowa nie będzie wymierzała dodatku do państwowego podatku od nieruchomości za czas, za który wymierzony będzie samoistny podatek od budynków.

§ 2.

Podatkowi podlegają wszystkie budynki będące przedmiotem państw. podatku od nieruchomości.

§ 3.

Od podatku są wolne:

1) budynki niepodlegające państw. podatkowi od nieruchomości w myśl § 2 pkt 1 do 7 rozporządzenia P. R. P. z dnia 17/VI. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 523,

2) budynki lub części budynków, którym jako nowowykończonym przysługuje czasowe uwolnienie od podatków budynkowych w myśl obowiązujących przepisów o ulgach dla nowowznoszonych budowli przez okres 15-letni od chwili chociażby tylko częściowego ich użytkowania.

§ 4.

Podstawę wymiaru podatku stanowi czynsz lub wartość czynszowa budynków przyjęta za podstawę wymiaru państw. podatku od nieruchomości w myśl §§ 3 do 6 rozp. P. R. P. z dnia 17/VI. 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 523 i rozporządzeń późniejszych o państw. podatku od nieruchomości.

§ 5.

Podatek za III. i IV. kwartał 1933 r. wynosi w stosunku rocznym 7% sumy stanowiącej podstawę wymiaru w myśl § 4 statutu. Wysokość stopy procentowej podatku na każdy rok następny począwszy od roku 1934 oznaczy Rada miasta.

§ 6.

Podatek za III. kwartał 1933 r. jest płatny w ciągu listopada 1933 r. a za IV. kwartał 1933 r. w ciągu lutego 1934 r.

Podatek w latach następnych od roku 1934 należy uiszczać w czterech ratach kwartalnych, płatnych w ciągu drugiego miesiąca następnego kwartału.

§ 7.

Wymiaru podatku od budynków dokonuje Magistrat na podstawie danych miarodajnych dla wymiaru państwowego podatku od nieruchomości.

W tym celu Magistrat zażąda od Urzędów Skarbowych stosownie do przepisów art. 44 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 udzielenia podstaw opodatkowania ustalonych na każdy rok podatkowy dla wymiaru państwowego podatku od nieruchomości.

§ 8.

Do uiszczenia podatku jest obowiązany właściciel lub użytkowca budynku. Podatek należy wpłacać bezpośrednio w Głównej Kasie miejskiej na podstawie nakazów płatniczych, które począwszy od roku 1934 obejmować mogą równocześnie przypis stałej opłaty wodociągowej z danego budynku.

Podatek obciąża dany budynek także w razie przeniesienia jego prawa własności na osobę trzecią mimo, że odnosi się do czasu z przed przeniesienia własności.

§ 9.

W razie stwierdzonego próżnostania budynku lub części budynku albo w razie wykazanej w drodze urzędowej nieściągalności czynszów będzie Magistrat miał prawo odpisywania na prośbę płatnika stosunkowej części podatku.

Wreszcie w wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdyby uiszczenie podatku mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika, Magistratowi przysługuje prawo odpisywania podatku w części lub całości.

Ponadto w razie stwierdzonego trudnego położenia majątkowego danego płatnika może Magistrat na jego prośbę zezwolić na spłatę zaległego podatku w odpowiednich ratach,

Ulgi podatkowe przewidziane w § 21 powołanego wyżej rozporządzenia P. R. P. z dnia 17/VI. 1924 r. o państw. podatku od nieruchomości będą analogicznie stosowane przy gminnym podatku budynkowym.

§ 10.

Nieuiszczony w terminie podatek będzie ściągnięty egzekucyjnie z policzeniem odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych w trybie przepisanym w art. 55 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932.

§ 11.

Przeciw wymiarowi podatku można odwołać się w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 cyt. wyżej ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r.

§ 12.

Winni przekroczeń wymienionych w art. 62—64 ustawy z dnia 11/VIII. 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 884 z r. 1932 karani będą po myśli tych artykułów, a kary wymierzane i ściągane będą w myśl art. 65 i 66 tejże ustawy.

Winni przekroczeń przeciw postanowieniom niniejszego statutu będą karani po myśli art. 67 powołanej ustawy karą porządkową do wysokości 345 zł. 90 gr.

§ 13.

Niniejszy statut wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez Władzę nadzorczą.

61.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Komisja dla spraw Elektrowni miejskiej.

Dnia 7 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Rm. Inż. K. Cybulskiego i w obecności Pana Wiceprezydenta m. Inż. St. Skoczylasa posiedzenie Komisji dla spraw Elektrowni miejskiej, na którem zatwierdzono:

1) Sprawozdanie z działalności i zamknięcie rachunkowe Elektrowni miejskiej za czas od 1 kwietnia 1932 r. do 31 marca 1933 r.

2) Szereg drobnych spraw a mianowicie:

a) zakupno 1.000 m. kabla we Fabryce Kabli w Płaszowie,

b) powierzenie robót budowlanych stacji transf. przy ul. Lubicz L. 12 najtańszej firmie arch. Mączyński za kwotę Zł. 4.482.09,

c) wybudowanie szosy na terenie Elektrowni m. przez Budownictwo miejskie kosztem Zł. 7.000.

Komisja dla spraw wodociągowych Rady miasta.

Dnia 14 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prof. Dr. Odo Bujwida i w obecności P. Wiceprezydenta m. Inż. Stanisława Skoczylasa posiedzenie Komisji dla spraw wodociągowych, na którem Dyrektor Wodociągu m. przedstawił sprawozdanie z ruchu i robót za I. kwartał 1933 r., sprawozdanie oddziału wymiaru należytości za IV. kwartał 1932 r., zamknięcie rachunkowe i sprawozdanie roczne za okres 1932/33. Następnie uchwaliła Komisja wnioski w sprawie zakupna gruntu pod nowy osadnik w Bielanach, w sprawie zatwierdzenia ofert na roboty i materjały, w sprawie przyznania ulg w opłatach i zniżek cen taryfowych za wodę.

Komisja plantacyjna Rady miasta.

Dnia 19 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Dra Roupperta przy współudziale P. Wiceprezydenta miasta Ostrowskiego posiedzenie

Komiaji plantacyjnej Rady m. na którem rozpatrywano i omawiano szereg spraw plantacyjnych i ogrodowych.

I tak zatwierdzono projekt zadrzewienia Aleji 3-ch Wieszczów w szczególności skweru przed Akademją Górniczą.

Z kolei rozpatrywano sprawę wycinania drzew na plantach, ulicach i parkach m. i uchwalono wezwać Inspektora Ogrodów m. o wydanie potrzebnych zarządzeń.

Dalej uchwalono prowizorycznie ogrodzić park Dra Jordana od strony ulicy Żwirki i Wigury.

Następnie wybrano projekt afisza propagandowego zwierzyńca w Lesie Wolskim. Afisz ten ma być w roku bież. odbity jako zachęta do zwiedzania tegoż zwierzyńca.

Po załatwieniu kilku spraw bieżących, przyjęto także do wiadomości sprawozdania Lasu Wolskiego za przejazdy oraz Budownictwa m. o smołowaniu ścieżek na plantach.

W końcu poruszono sprawę ożywienia plant przez dzieła sztuki, nad którą to sprawą wywiązała się dłuższa dyskusja.

Sekcja VII. Rady miasta.

Dnia 20 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Dra Jarszyńskiego i w obecności P. Wiceprezydenta miasta Dra Klimeckiego posiedzenie Sekcji VII. Rady miejskiej, na którem przyjęto do wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII-go Magistratu co do stanu fasad w mieście, a następnie odbyła się ogólna dyskusja o różnych sprawach dotyczących wyglądu miasta oraz zaprowadzenia urządzeń wielkomiejskich, jak: publiczne mównice telefoniczne, aparaty telefoniczne dla stanowisk autodorożkarskich, unormowanie ruchu kołowego i pieszego i urządzenie w tym celu pasów ulicznych, wskazujących miejsca do przechodzenia przez jezdnię, podniesienie estetycznego wyglądu doróżek i doróżkarzy, umieszczenie tablicy przed dworcem kolejowym z zaznaczeniem dworca, z którego odnośne pociągi odjeżdżają, dążenie do intenzywniejszego skrapiania ulic itp.

Odnośne wnioski zostaną rozesłane do poszczególnych Wydziałów celem przedłożenia Magistratowi stanu sprawy.

Komitet fundacyjny śp. Jerzego Gaffenki.

W dniu 20 czerwca b. r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprez. m. Dra Klimeckiego Stanisława posiedzenie Komitetu fundacji śp. Jerzego Gaffenki dla wsparcia biednych wstydzących się żebrać.

Komitet przyznał z dochodów fundacji 30 wsparć po 10 zł. i 23 wsparć po 15 zł.

Rozdawnictwo wsparć odbędzie się w dniu 26 czerwca br. tj. w dniu, w którym zostanie odprawiona Msza św. za duszę Fundatora.

Komisja dla spraw Miejskich Zakłaków Ceramicznych.

Komisja Rady miasta dla spraw Miejskich Zakładów Ceramicznych pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Strojka i w obecności P. Wiceprezydenta m. Senatora Prof. Inż. Skoczylasa przyjęła na posiedzeniu w dniu 21 bm. do zatwierdzającej wiadomości zamknięcie rachunkowe Miejskich Zakładów Ceramicznych za rok 1932 i udzieliła Dyrekcji absolutorjum.

Nadto przeprowadzono dyskusję nad stosunkami panującymi w przemyśle materjałów budowlanych i upoważniono Dyrektora MZC. Inż. Menaschégo do dalszej obniżki cen wapna i cegły, celem poparcia i wzmożenia ruchu budowlanego.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 22 czerwca 1938 r. odbyło się posiedzenie Sekcji gospodarczej Rady m. pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Drobniaka przy współudziale PP. Wiceprezydentów m. Dra Landaua i Ostrowkiego.

Na posiedzeniu tem uchwalono sprzedaż gruntów gminnych w Dz. XV. przy Al. Słowackiego i ul. Sienkiewicza na cele mieszkaniowe.

Dalej postanowiono sprzedać Djecezji Śląskiej grunt gminny w Dz. IV. obciążony prawem zabudowy na rzecz tejże Djecezji.

Z kolei przyjęto wniosek w sprawie nabycia realności przy ul. Tad. Kościuszki w Dz. XII. Grunt ten przeznaczony jest pod rampy dojazdowe do projektowanego mostu na Wiśle.

Następnie zatwierdzono plan zabudowania części gruntów przy ul. J. Lea w Dz. XV.

W końcu swych obrad załatwiła Sekcja kilka spraw bieżących drobniejszej wagi.

Komisja teatralna Rady miasta.

Dnia 27 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta m. Dr. Kaplickiego posiedzenie komisji teatralnej, na którem przyjęto projekt repertuaru na przyszły sezon. Następnie Komisja omówiła sprawę budżetu teatralnego i zespołu artystów na sezon 1933/34. W dalszym ciągu Komisja przyjęła do wiadomości dotychczasowy system przedstawień operowych w teatrze miejsk. upoważniając dyr. Bujańskiego do dalszego prowadzenia opery na tych samych warunkach.

Komisja drogowo-kanałowa Rady miasta.

Dnia 28 czerwca 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Franciszka Drobniaka i w obecności Wiceprez. miasta Inż. Stanisława Skoczylasa posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta, na którem przyjęto:

a) Sprawozdanie Budownictwa m. Oddz. B. z wykonywanych robót drogowych w ulicach miasta zatwierdzono projekty chodników w Al. Skrzyneckiego, Placu Kleparskim i w ul. Sienkiewicza, smołowanie ścieżek plantacyjnych, koszta rzeczywiste uporządkowania Placu Kossaka oraz zatwierdzono odbiór dróg bulwarowych około mostu im. Marszałka Józefa Piłsudskiego na Wiśle.

b) Zatwierdzono projekt skanalizowania ul. Żółkiewskiego i gruntów gminnych w Dz. XI. Dębniki przeznaczonych na budowę małych tanich domków, poleca-

jąc Budownictwu rozpisać zaraz przetarg publiczny na tą budowę.

c) Przyjęto wnioski w sprawie skanalizowania parcelowanych prywatnych gruntów w Dz. XV. Nowa Wieś i ul. Bocznej od ul. Chocimskiej, jak również zatwierdzono koszta wykonawcze szeregu domowych połączeń kanałowych.

d) Rozstrzygnięto dostawę asfaltu na ul. św. Anny, materjałów brukarskich na ul. Stolarską, cementu do robót drogowych i kanałowych oraz oddano wywóz ziemi z podworza budynków Wojsk. Fund. Kwaterunkowego przy ul. Wrocławskiej na Al. Marszałka Focha.

62.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Chwałek Czesław, kancelista Mgtu z dniem 30/VI. 1933 r.

2) Dąbrowski Piotr, woźny miejski z dniem 30/VI. 1933 r.

3) Freege Karol, kier. pom. Z. W. z dniem 30/VI. 1933 r.

4) Hospond Jan, niższy prac. Z. Cz. M. z dniem 30/VI. 1933 r.

5) Kłodowski Stanisław, woźny miejski z dniem 30/VI. 1933 r.

6) Krawczyk Wojciech, woźny miejski z dniem 30/VI. 1933 r.

7) Orzeł Marcin, respicjent Wydz. VIII. z dniem 30/VI. 1933 r.

8) Szostak Piotr, woźny miejski z dniem 30/VI. 1933 r.

9) Zabierzewska Stanisława, rew. M. I. O. z dniem 30/VI. 1933 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

1) Cholewiński Władysław, adj. adm. z dniem 1/VI. 1933 r.

2) Rybicki Józef, kancelista Mgtu z dniem 1/VI. 1933 r.

3) Sulikowski Stanisław, oficjał z dniem 1/VI. 1933 r.

4) Ścibora Juljan, wicesekr. Mgtu z dnim 1/VI. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Barańska Stefanja, pom. rach. Elektrowni m. z dniem 30/VI. 1933 r.

2) Pauliowa Katarzyna, pom. rach. Elektrowni m. z dniem 30/VI. 1933 r.

Zmarli:

1) Chmiołek Franciszek, n. prac. Z. Cz. M., zmarł dnia 21/VI. 1933 r.

2) Dąbrowski Michał, referent Bud. A., zmarł dnia 1/VI. 1933 r.

3) Dyczek Antoni, woźny miejski, zmarł dnia 25/VI. 1933 r.

4) Kurpiel Jan, zast. nadstr. W. VIII., zmarł dnia 12/VI. 1933 r.

Emerytury wdowie:

1) Cedzińska Ewa, wdowa po dozorcy Z. Cz. M., pensja wdowia od 1/VI. 1933 r.

2) Woźniak Anna, wdowa po woźnym prezydj., pensja wdowia od 1/VI. 1933 r.

Przyjęcia:

Dr. Bunsch Karol, syndyk miejski.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu czerwcu 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ul. św. Wawrzyńca L. or. 32 (lsp. 618 Dz. VIII.) własność Grossowej Adeli, dom III. piętr. (reskr. Mgtu z dnia 13/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 544/33/A.).

2) Ul. Starowiślna L. or. 93 a. i 93 b. (lsp. 619 Dz. VIII.) własność Jakober Cyny Ruchli 2 im., III. piętr. dom narożny o 2 bramach wejściowych (reskr. Mgtu z dnia 13/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 540/32/A.).

3) Ul. Lelewela L. or. 4 (lsp. 192 Dz. XII.) własność Grünberg Cecylji, dom III. piętr. (reskr. Mgtu z dnia 17/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 155/33/C.).

4) Ul. Mydlnicka L. or. 10 (lsp. 147 Dz. XIV.) własność Dutkiewicz Stef., prowiz. dom parter. z poddaszem i budynkami gosp. (reskr. Mgtu z dnia 12/VI. 1933 r. L. B. a. Insp. 233/33/C.).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ul. A. Grabowskiego L. or. 11 (lsp. 446 Dz. IV.) własność Łukasiewicza Adama, ubikacja mieszk. na poddaszu w parter. bud. ofic. (reskr. Mgtu z dnia 16/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 118/33/C.).

2) Ul. J. Sarego L. or. 12 (lsp. 149 Dz. VII.) własność Grossa Jakóbu, nadbudowa I. i II. piętra w części prawcj ofic., oraz przebudowu dawnych ustępów na ubikacje kuchenne na parterze I. i II. piętrze w tejże oficynie (resk. Mgtu z dnia 7/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 307/33/A.).

3) Ul. Miodowa L. or. 17 (lsp. 483 Dz. VIII.) własność Inż. Abramowicza Abrahama, II. piętrowa dobudowa w ofic. mieszcząca po 1 ubikacji na kondygnacji (reskr. Mgtu z dnia 30/V. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 36/33/A.).

4) Ul. Grzegórzecka L. or. 95 (lsp. 161 Dz. XIX.) własność Wojtaszka Andrzeja, parterowa oficyna (reskr. Mgtu z dnia 6/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 229/33/B.).

5) Ul. Gęsia L. or. 26 (lsp. 34 Dz. XIX.) własność Zającow Michała i Marji, przybudówka parterowa (reskr. Mgtu z dnia 13/VI. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 301/33/B.).

6) Ul. Gromadzka L. or. 91 (lsp. 165 Dz. XXI.) własność Cetery Stanisława, nadbudowa I. piętr. z ubikacją na poddaszu (reskr. Mgtu z dnia 29/V. 1933 r. Nr. B. a. Insp. 258/33/D.).

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w maju 1933 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Część (1/2) gruntu lwh. 20/XVI. przy ul. Kazimierza Wielkiego nabył Władysław Wachel od Bolesława Wachla, za cenę 1.300 złotych.

2. Część (3/28) domu dwupiętrowego przy ul. Kurniki L. or. 6, L. sp. 160/V. nabył Abraham Raber od Seldy Monderer, za cenę 450 dolarów.

3. Dom parterowy przy Aleji Słowackiego L. or. 31, L. sp. 25 nabyli Dr. Bernard Grühut i Dr. Jan Rose od Janiny Bogackiej i Marji Dubowskiej, za cenę 7.326 dolarów.

4. Dom trzechpiętrowy przy ul. Florjańskiej L. or. 49, L. sp. 367/I. nabył Uniwersytet Jagielloński od Szymona Strassberga i Dawida Birnbauma za cenę 25.880 dolarów.

5. Dom parterowy przy ul. Lucjana Rydla L. or. 14, L. sp. 166/XVI. nabyła Jadwiga Dobrowolska od Heleny Bielawskiej za cenę 8.000 złotych.

6. Dom trzechpiętrowy przy ul. Pawła Popiela L. or. 11, L. sp. 334/XV. nabyli po połowie Zdzisław i Włodzimierz Leszyńscy od Karola Olmy, za cenę 102.835 złotych.

7. Grunt lwh. 616/XVII. przy ul. Zbożowej nabyła Marja Sarnecka od Wiktora i Heleny Ziąbków, za cenę 2.000 dolarów i 10.000 złotych.

8. Część (3/72) domu dwupiętrowego przy ul. A. Grabowskiego L. or. 13, L. sp. 445/IV. nabyła Paulina Neufeld od Edwarda Neufelda, za cenę 1.000 złotych.

9. Część (8/32) domu jednopiętrowego przy ul. Gęsiej L. or. 8, L. sp. 112/XIX. oraz grunt lwh. 61/XIX. przy tejże ulicy nabyła Helena Heublum od Pinkusa i Salomona Heublumów, za cenę 1.300 złotych.

10. Grunt lwh. 552/XV. przy ul. Urzędniczej nabyli po połowie Wolf i Genani Silberowie od Anny Führer, za cenę 13.500 złotych.

11. Dom dwupiętrowy przy ul. Retoryka L. or. 9, L. sp. 131/III. nabyli po połowie Emil i Marja Czerlunczakiewiczowie od Konwentu OO. Cystersów w Szczyżycu ad Limanowa, za cenę 81.172 złotych.

12. Grunt lwh. 143/XIX. przy ul. Moniuszki nabyła Marja Zonnerowa od Henryka i Rozalji Waldinów, za cenę 6.000 złotych.

13. Dom dwupiętrowy przy ul. Rakowickiej L. or. 5, L. sp. 108/VI. nabyła Róża Rakower od Naftalego Drobnera, za cenę 500 dolarów.

14. Dom trzechpiętrowy przy ul. Lubomirskiego L. or. 25, L. sp. 392/VI. nabył Uniwersytet Jagielloński w Krakowie od Samuela Kreisberga, Karoliny Kon, Heleny Newer i Aleksandra Pachuckiego, za cenę 15.000 dolarów.

15. Część (2/10) domu parterowego przy ul. Rakowickiej L. or. 33, L. sp. 16/XVIII. nabyli Stefan i Mieczysław Lepuccy od Szczepana Francuza, za cenę 4.500 dolarów.

16. Część (3/6) gruntu lwh. 339/VIII. przy ul. Wąskiej nabył Izrael Kohn od Ewy Diamant, Franciszki Feldsteinowej i Menasche Moslowitza, za cenę 100 dolarów udziału materjalnego.

17. Część (22/32) domu dwupiętrowego przy ul. Konarskiego L. or. 10, L. sp. 17/XIV. nabyła Marja Kopytkiewiczówna od Dr. Stanisława, Dr. Jana i Wandy Gołąbów, za cenę 50.000 złotych.

18. Dom parterowy przy ul. Rzeczysko na realności lwh. 274/XX. nabył Józef Hejno od Stefanji ze Solarzów Mikowskiej, za cenę 7.600 złotych.

19. Dom trzechpiętrowy przy ul. Syrokomli L. or. 16, L. sp. 139/XII. nabyli po połowie Henryk i Józef Lichtigowie od Hirscha Kannera i Władysława Lieblinga, za cenę 22.500 dolarów.

20. Grunt lwh. 115/XIX. przy ul. Wiślisko nabyła Stefanja Odziomkówna od Adama i Klementyny Rokowskich, Kaspra i Józefy Michalskich, za cenę 14.500 złotych.

21. Część (2/4) gruntu lwh. 532/XIII. przy ul. Król. Jadwigi nabyli po (1/4) Franciszek i Antonina Lenczowscy od Józefa i Aliny Schöpplów, za cenę 625.75 dolarów.

22. Grunt lwh. 402/XIX. przy ul. Bocznej Rzeźniczej nabyła Irena Głębocka od Stanisława Burtana, za cenę 2.055 dolarów.

23. Grunt lwh. 406/XIX. przy ul. Bocznej Rzeźniczej nabyła Irena Głębocka od Stanisława Burtana, za cenę 1.641.60 dolarów.

24. Część (4/12) domu parterowego przy ul. Misjonarskiej L. or. 18, L. sp. 94/XV. nabyła Albina z Szotów Muniakowa od Antoniego i Katarzyny ze Starmachów Niedzielskich, za cenę 3.000 złotych.

25. Dom trzechpiętrowy przy ul. Starowiślnej L. or. 74, L. sp. 34/VIII. nabyła Cyperla Eisenowa od Szymona Hirscha 2-im. Eisena, za cenę 20.000 złotych.

26. Dom trzechpiętrowy przy ul. Biskupiej L. or. 2, L. sp. 101/IV. nabyli po połowie Brunon i Dora Regenstreifowie od Mojżesza i Sary Zuckermannów, za cenę 24.000 dolarów.

27. Część (1/2) gruntu lwh. 713/XVII. przy ul. Wrocławskiej nabyła Teresa z Zacharjasiewiczów Zaufalowa od Józefa Zaufala, za cenę 2.500 złotych.

28. Dom dwupiętrowy przy ul. Biskupiej L. or. 14, L. sp. 117/IV. nabyli Inż. Zbigniew Odrzywolski i Prof. Dr. Leon Sternbach od Dominiki Kwiatkowskiej i Modesty z Kwiatkowskich Germańskiej, za cenę 41.500 zł.

29. Grunt lwh. 499/XVII. przy ul. Mazowieckiej nabyli po (1/4) Djonizy i Marja Mogilniccy, Wawrzyniec i Marja Gackowie od Stefanji Jędrzejczykowej, za cenę 19.500 złotych.

30. Część (1/2) gruntu lwh. 453/XVII. przy ul. Poznańskiej nabyła Zofja z Jacków Zaćwilichowska od Abrahama Izaaka 2-im. Kornreicha i Benjamina Ganza, za cenę 10.000 złotych.

31. Część (1/2) gruntu lwh. 453/XVII. przy ul. Poznańskiej nabyła Feiga Debora 2-im. Brandysowa od Benjamina Ganza, za cenę 4.000 złotych.

32. Dom parterowy przy ul. Racławickiej L. or. 9, L. sp. 99/XV. nabyli po połowie Marcin i Leokadja Chmielnikowscy od Izaaka Neulingera i Heleny z Neulingerów Steinowej, za cenę 13.000 złotych.

33. Grunt lwh. 444/XV. przy ul. Szopena nabył Powiatowy Związek Komunalny w Krakowie od Sary Lei z Schererów Frischerowej, Saula Rafaela i Hirscha Schererów, Geldy z Schererów Wolfgangowej, Jakóba Scherera, oraz masy spadkowej po błp. Esterze vel Ernestynie ze Schererów Finkelsteinowej, za cenę 28.845 złotych.

34. Dom parterowy przy ul. Kazimierza Wielkiego

L. or. 18, L. sp. 75/XV. nabyli po połowie Jan i Franciszka z Frączków Pielowie od Stanisławy z Lamensdorfów Schererowej, za cenę 20.000 złotych.

35. Dom parterowy przy ul. Kapelanka L. or. 40, L. sp. 210/X. nabyli po połowie Andrzej i Władysława Góreccy od Marji ze Szczypczyków Toporkowej, za cenę 10.000 złotych.

36. Grunt lwh. 1205/XXII. przy ul. Łagiewnickiej nabyła Firma „Magna" Fabryka wyr. gumowych Ska z o. o. w Krakowie od Czesława, Emila i Walerji Pazdorów oraz Balbiny Stochowej, za cenę 9.327.50 zł.

37. Grunt lwh. 1206/XXII. przy ul. Łagiewnickiej nabyła Firma „Magna" od Heleny Kaszyckiej, Józefa, Julji i Stefana Pazdorów, za cenę 9.360 złotych.

39. Część (2/8) domu trzechpiętrowego przy ul. Wałowej L. or. 9, L. sp. 626/XXII. nabyli Jan i Genowefa Paszkiewiczowie od Jana i Wiktorji Tyrańskich, za cenę 5.000 złotych.

39. Grunt lwh. 524/XXI. przy ul. Bocznej Gromadzkiej nabył Jan Kot od Zofji z Grünbergów Glasnerowej, Kazimiery z Grünbergów Reinerowej i Maryli Grünberg, za cenę 365 złotych.

40. Część (1/6) gruntu lwh. 1144/XXII. przy ul. Wita Stwosza nabyła Róża Rakower od Naftalego Drobnera, za cenę 500 dolarów.

41. Część (3/6) gruntu lwh. 1050/XXII. przy ul. Parkowej nabyli po (2/6) Anna Hoffmannowa, Józef i Salomea Herzogowie od Inż. Bronisława Libana, za cenę 1.920 dolarów.

42. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Janowa Wola L. or. 8, L. sp. 301/XXII. nabyła Julja z Lepuckich Górkowa od Szczepana Francuza, za cenę 19.300 złotych.

43. Dom jednopiętrowy przy ul. Czarnieckiego L. or. 4, L. sp. 483/XXII. nabyła Adela Schreiberowa od Fischla Redlicha i Glitli Redlich recte Bleiberg, za cenę 4.300 dolarów.

44. Grunt lwh. 1292/XXI. przy ul. Prokocimskiej nabyła Marja z Walochów Irzykowa od Biszki Lipermana i Szymona Feltschera, za cenę 694.10 dolarów.

45. Grunt lwh. 1204/XXII. przy ul. Łagiewnickiej nabyli po (1/4) Izrael, Maurycy, Józef i Róża Bazesowie od Eugenji, Zofji, Edwarda i Antoniego Pazdorów, za cenę 7.200 złotych.

II. Przez inne kontrakty.

1. Dom dwupiętrowy przy ul. Długosza L. or. 15, L. sp. 473/XXII. wartości 8.110.40 złotych, nabyła w drodze darowizny Dora Rosenfeld od Róży z Katzów Rosenfeldowej.

2. Część (5/8) domu trzechpiętrowego przy ul. Długiej L. or. 14, L. sp. 268/V. wartości 27.800 złotych, nabył w drodze darowizny Natan Birn od Mendla Birna.

3. Dom parterowy przy ul. Kasprowicza L. or. 14, L. sp. 272/XIX. wartości 8.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Marja Śliz od Piotra Śliza.

4. Grunt lwh. 677/XVII. przy ul. Obożnej wartości 9.500 złotych, nabyła w drodze darowizny Irena Kłeczkówna od Andrzeja i Olgi z Czoponowskich Kłeczków.

5. Dom parterowy przy Aleji 29 Listopada L. or. 85, L. sp. 209/XVIII. oraz grunt lwh. 135/XVIII. przy ul. Sadowej ogólnej wartości 22.000 złotych, nabyła w drodze darowizny po połowie Irena i Zofja Rolanowskie od Aleksandra i Czesławy Rolanowskich.

6. Grunt lwh. 1303/XXI. przy ul. Gromadzkiej (wartość w świadczeniach), nabyła w drodze zamiany Gmina stoł. król. miasta Krakowa od Franciszka Teodora 2-im. i Kazimiery Pawłowskich.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Dom dwupiętrowy przy ul. Kurniki L. or. 6, L. sp. 160/V. wartości 74.595.83 złotych, nabyli w spadku Benjamin Mozes 2-im. (7/28), Dawid, Wolf recte Wilhelm, Abraham, Seldo, i Jetti Mondererowie, Sara Nelken i Chaja recte Ryfka Mond po (3/28), po błp. Frejdzie Mondererowej.

2. Część (1/8) domu jednopiętrowego przy ul. Kupa L. or. 10, L. sp. 142/VIII. wartości 7.200 złotych, nabyła w spadku Feigla ze Spanlangów Steinerowa po błp. Medlu Steinerze.

3. Dom dwupiętrowy przy ul. Kupa L. or. 26, L. sp. 154/VIII. wartości 10.568.75 złotych, nabyli w spadku Ryfka (4/16), zaś Emanuel, Erna, Szymon i Halina (3/16) Orderowie po błp. Józefie Panzer recte Order.

4. Dom trzechpiętrowy przy ul. Długiej L. or. 61, L. sp. 272/V. wartości 95.750 złotych, nabyli w spadku po (1/4) Karolina, Józef i Stanisław Śliwińscy, oraz Władysław Jabłonowski po śp. Kasprze Śliwińskim.

5. Dom trzechpiętrowy przy ul. Lubomirskiego L. or. 25, L. sp. 392/VI. wartości około 15.000 dolarów, nabyli w spadku Samuel Kreisberg (3/6), zaś Karolina Kon, Helena Nower i Aleksander Pachucki po (1/6) po błp. Irenie 1-go Heiman 2-go Kreisbergowej.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 5.

Okólnik Nr. 36 z dnia 11 kwietnia 1933 r.

(SS. 114/64/7) o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia robotników zatrudnionych w samorządowych zakładach pracy.

Do

Panów Wojewodów województw centralnych i wschodnich.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546) zakłady pracy związków komunalnych winny zabezpieczyć swych robotników na wypadek bezrobocia bądź w Funduszu Bezrobocia, bądź też we własnym zakresie na mocy specjalnych statutów, o ile statutem takim zapewniają zwalnianym robotnikom możność otrzymywania świadczeń niemniej korzystnych niż świadczenia z Fun-

duszu Bezrobocia. Nie podlegają natomiast zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia ani z Funduszu Bezrobocia, ani we własnym zakresie na mocy miejscowego statutu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, robotnicy, którzy już nabyli uprawnienia do świadczeń z tytułu ubezpieczenia emerytalnego lub do otrzymania odprawy (niemniej korzystnej niż świadczenia z Funduszu Bezrobocia) oraz robotnicy wymienieni w § 3 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Ponieważ § 22 wzorowego statutu emerytalnego zaleconego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 148 z dnia 18/VII. 1929 r., uzupełnionego okólnikiem Nr. 87 z dnia 4/VI. 1930 r. przewiduje poza świadczeniami emerytalnemi — trzymiesięczną odprawę w razie rozwiązania umowy o pracę bez winy pracownika po roku służby, a więc świadczenie nie niższe aniżeli zapewnione przez Fundusz Bezrobocia, robotnicy przeto ubezpieczeni w miejscowych funduszach emerytalnych nie podlegają po roku pracy obowiązkowi ubezpieczenia w Funduszu Bezrobocia.

Dopóki jednak robotnik nie nabędzie prawa do jednorazowej odprawy na podstawie § 22 statutu emerytalnego, winien on być ubezpieczony w Funduszu Bezrobocia narówni z innymi robotnikami nieubezpieczonymi w miejscowym Funduszu Emerytalnym. Z chwilą zaś nabycia uprawnień do wspomnianej wyżej odprawy robotnik taki winien być wykreślony z listy robotników ubezpieczonych w Funduszu Bezrobocia.

W związku z tem związki komunalne muszą podawać do wiadomości właściwych zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia nazwiska tych robotników, którzy byli zabezpieczeni w Funduszu Bezrobocia i za których opłacane były do Funduszu Bezrobocia wkładki, a którzy wskutek nabycia praw do emerytury, bądź odprawy, przestali w myśl § 2 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów, podlegać obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia. Robotników zaś, którzy nie nabyli praw emerytalnych lub odpraw na podstawie statutów emerytalnych, o czem była mowa wyżej winni być zgodnie z omawianem rozporządzeniem Rady Ministrów ubezpieczeni w Funduszu Bezrobocia lub we własnym zakresie zgodnie ze specjalnym statutem, którego wzór Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu.

Jednakże Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że z reguły robotnicy zatrudnieni w samorządowych zakładach pracy powinni być ubezpieczeni w Funduszu Bezrobocia, a to ze względów zarówno zdrowej gospodarki finansowej związków komunalnych, jak i ze względu na interes robotników. Ubezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia we własnym zakresie czy to w miejscowych funduszach emerytalnych czy też w miejscowych funduszach bezrobocia należy uznać za zjawisko wyjątkowe i może zachodzić jedynie wówczas, gdy robotnik ów już poprzednio był ubezpieczony przez związek komunalny we własnym zakresie i gdy na tej postawie nabył już pewne dogodniejsze dla siebie prawa do świadczeń.

Zaznaczyć ponadto należy, że ubezpieczenie na wypadek bezrobocia na podstawie własnych statutów mogłoby objąć robotników stale zatrudnionych, przyczem związki komunalne decydujące się na to, muszą być dość silne finansowo i posiadać znaczną liczbę robotników, aby mogły podołać świadczeniom wynikającym z miejscowego statutu.

W razie uchwalenia statutu o ubezpieczeniu robotników na wypadek bezrobocia odbiegającego od wzorowego statutu należy przesłać tenże statut do Min. Spraw Wewn. w 4-ch egzemplarzach. Statut taki będzie musiał uzyskać zatwierdzenie Ministerstwa Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Wreszcie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na konieczność ścisłego wykonywania postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r., a w szczególności § 5.

STATUT

zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników w zakładach pracy związku komunalnego.

§ 1.

Uprawnienia na wypadek bezrobocia, określone niniejszym statutem, przysługują robotnikom podlegającym w myśl ustaw i rozp. podanych w obwieszczeniu Min. Pracy i Op. Społ. z dnia 24 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58/32, poz. 555) i rozp. Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. ogłoszonego w Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546 z tytułu zatrudnienia w zakładach pracy . . . . obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, którzy nie zostaną zabezpieczeni w Funduszu Bezrobocia. Ubezpieczeniu według niniejszego nie podlegają . . . . . .

§ 2.

Swiadczenia na wypadek bezrobocia przysługują robotnikowi, jeśli odpowiada następującym warunkom:

a) jeśli został zwolniony z pracy wskutek redukcji, lub z powodu przedłużającej się choroby, albo też z powodów, które dają robotnikowi prawo rozwiązania umowy bez wypowiedzenia;

b) jeśli podlegał obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia co najmniej przez 26 tygodni w okresie 12 miesięcy przed dniem zgłoszenia prawa do zasiłków — w zakładzie, lub kilku zakładach pracy, ... Bezrobotnemu, który pozostawał w stosunku najmu pracy w zakładzie pracy, objętym obowiązkiem zabezpieczenia w Funduszu Bezrobocia, zaś później lub wcześniej objętym zabezpieczeniem we własnym zakresie, a także bezrobotnemu, który pozostawał w stosunku najmu pracy w różnych zakładach, zabezpieczających robotników we własnym zakresie, zalicza się czas zatrudnienia we wszystkich wymienionych zakładach pracy do czasokresu wymienionego powyżej w ustępie 1-ym niniejszego punktu.

Czas spędzony w służbie wojskowej oraz czas choroby stanowią przerwy, o które przedłuża się 12 mies. okres czasu, wspomniany powyżej w ustępie 1-ym niniejszego punktu;

c) jeśli zarejestruje się jako bezrobotny w P. U. P. P. i w okresie 10 dni od daty zarejestrowania się w P. U. P. P. nie otrzyma zatrudnienia;

d) jeśli praca zarobkowa jest głównym środkiem utrzymania robotnika i jego rodziny;

e) jeśli ubiegający się o zasiłek robotnik przedstawi następujące dokumenty:

1) przy pierwszej wypłacie zasiłku — zaświadczenie P. U. P. P., że został zarejestrowany w tym urzędzie przed 10-ciu dniami i odpowiednia praca nie została mu zaofiarowana, a przy każdej następnej wypłacie, zaświadczenie P. U. P. P. z datą danego tygodnia, że jest nadal bezrobotnym,

2) dowód osobisty, wzgl. inne dokumenty, stwierdzające dostatecznie tożsamość osoby zgłaszającej się o zasiłek,

3) potwierdzony przez właściciela lub rządcę domu wykaz osób utrzymywanych przez niego oraz zaświadczenie, że głównym źródłem utrzymania bezrobotnego jest praca najemna, przyczem zgodność zaświadczenia oraz podpisu osoby potwierdzającej powinna być zaświadczona przez właściwy organ Policji Państwowej.

§ 3.

Wykluczeni od prawa do zasiłku są bezrobotni:

a) w czasie pobierania zasiłków przysługujących im z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, jak również po ich wyczerpaniu, jeśli bezrobotny jest nadal niezdolny do pracy i z tego powodu nie może być zarejestrowany w P. U. P. P.;

b) wskutek strajku, podczas jego trwania;

c) zwolnieni z pracy wskutek okoliczności, które w myśl obowiązującego regulaminu pracy powodują karne rozwiązanie umowy;

d) robotnicy, którzy samowolnie z przyczyn nieuzasadnionych rozwiązali stosunek najmu pracy.

§ 4.

Prawo do zasiłku trwa w ciągu jednego roku najwyżej przez okres 13-tu tygodni. Okres ten może być przedłużony przez Radę Miejską lub Sejmik Powiatowy do normy stosowanej na danym obszarze i danym czasie przez Fundusz Bezrobocia.

W okresie jednego roku, w którym bezrobotny ma prawo do pobierania zasiłków należy zastosować przerwy w wypłatach na czas, w którym uprawniony został zatrudniony, względnie stał się niezdolnym do pracy wskutek choroby, lub inwalidztwa.

§ 5.

Prawo do zasiłku rozpoczyna się:

a) dla robotników zwolnionych po upływie 2-tygodniowego wypowiedzenia umowy, lub wskutek przedłużającej się choroby — z dniem 11-ym od daty zarejestrowania się bezrobotnego w P. U. P. P.;

b) dla robotników zwolnionych z 2-tygodniowem odszkodowaniem najpóźniej od dnia następującego po ukończeniu 2-tygodniowego okresu, o ile od daty zarejestrowania się robotnika w P. U. P. P. upłynęło do tego terminu 10 dni;

c) w razie przerw przewidzianych w § 3 wznowienie wypłat zasiłków następuje z dniem 11-ym od daty ponownego zarejestrowania się w P. U. P. P., za wyjątkiem przerw, spowodowanych chorobą, względnie niezdolnością do pracy lub zatrudnieniem trwającem krócej niż 10 dni, po upływie których prawo do zasiłku wznawia się bez okresu 10-dniowego wyczekiwania.

§ 6.

Zasiłek dla bezrobotnych składa się z zasiłku zasadniczego i zasiłku rodzinnego.

Zasiłek zasadniczy wynosi 30% podstawy wymiaru zasiłku. Dodatek rodzinny wynosi:

5% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z 1—2 osób.

10% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z 3—5 osób.

20% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z więcej niż 5 osób.

Zasiłki nie podlegają zajęciu sądowemu ani administracyjnemu.

Podstawą wymiaru zasiłku dla uprawnionego do niego robotnika stanowi przeciętny dzienny zarobek w podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia ostatnich 13-tu tygodniach, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek.

Dla otrzymania przeciętnego zarobku, stanowiącego podstawę do obliczenia zasiłku dla robotnika, dzieli się sumę zarobków, wypłaconych robotnikowi w ciągu ostatnich 13-tu tygodni, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek, a podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia, bez jakichkolwiek potrąceń, przez liczbę dni, za które zarobki te zostały wypłacone. O ile obliczony w ten sposób zarobek przeciętny wyniesie więcej niż 6 złotych — wówczas zasiłek oblicza się od 6 złotych.

Przy zmniejszeniu czasu pracy do kilku godzin dziennie należy obliczać dniówkę przez podzielenie faktycznego zarobku za ostatni okres płatniczy przez ilość przepracowanych godzin, następnie pomnożyć przez 46 i podzielić przez 6.

Obliczony w powyższy sposób zasiłek przysługuje bezrobotnemu za każdy dzień tygodnia za wyjątkiem niedziel.

§ 7.

Do członków rodziny, których uwzględnia się przy ustaleniu wysokości zasiłku, wlicza się:

a) żonę niezarobkującą, względnie męża niezarobkującego przy zarobkującej żonie;

b) dzieci i pasierbów w wieku do lat 16-tu życia, oraz ponad 16-cie lat życia, o ile są niezdolne do zarobkowania;

c) dzieci i pasierbów od 16 do 18 lat, o ile kształcą się w średnich zakładach naukowych, ogólnokształcących i zawodowych;

d) rodziców i dziadków niezdolnych do zarobkowania.

§ 8.

Zasiłki wpłaca się co tydzień, w terminach, które zarząd zakładu powinien podać do wiadomości zainteresowanych.

§ 9.

Prawo do zasiłku ustaje:

a) po upływie okresu określonego w § 4;

b) z dniem, w którym bezrobotny otrzymał pracę i przez zatrudnienie ponowne w tem samem, lub innem przedsiębiorstwie nabył nowe prawo do zasiłków na wypadek bezrobocia;

c) jeżeli nie przyjmie odpowiedniej pracy, wskazanej mu przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na warunkach w danej miejscowości ogólnie przyjętych, z wyjątkiem, jeżeli odmówi przyjęcia pracy w zakładach, objętych strajkiem, lub lokautem. Praca winna być uwa-

żana za odpowiednią, o ile odpowiada zdolnościom fizycznym bezrobotnego, nie jest niebezpieczna ani dla jego zdrowia, ani moralności, jeżeli jest opłacana wystarczająco wedle przyjętych w danej miejscowości norm i nie spowoduje dla bezrobotnego poważnych przeszkód przy powrocie do jego pracy zawodowej;

d) jeśli bezrobotny nie przyjmie ofiarowanej mu pracy w innej miejscowości, aczkolwiek ofiarowano mu tam mieszkanie;

c) na skutek decyzji zarządu związku komunalnego, o ile bezrobotny nie zachowuje przepisów zawartych w niniejszym statucie.

§ 10.

Na pokrycie świadczeń wynikających z przepisów niniejszego statutu potrąca się z zarobków robotniczych $^1/_2$%; $1^1/_2$% zaś dopłaca zakład pracy z funduszów własnych. Potrącenie należy uskutecznić przy każdorazowej wypłacie zarobków, nie potrącone wkładki z zarobków robotniczych nie mogą być potrącane przy wypłacie następnej.

Okólnik Nr. 37 z dnia 14 kwietnia 1933 r.

(SF. 20/61/1) o dodatkach na mieszkanie dla nauczycieli szkół powszechnych.

Do

P. P. Wojewodów.

Według § 2 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 11 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 197) gminy mają obowiązek wypłacania nauczycielom szkół powszechnych dodatku na mieszkanie w przypadkach, gdy nie mogą im dostarczyć mieszkania w naturze lub też jeżeli nauczyciel nie przyjmie mieszkania, zaofiarowanego mu w budynku, nieprzeznaczonym na cele szkolne. W razie niewypłacenia dodatku w przepisanym terminie dodatek ten wypłaca kasa urzędu skarbowego z sum komunalnych właściwej gminy.

Powyższy tryb wypłacania dodatku na mieszkanie nauczycielom szkół powszechnych okazał się niewłaściwym, często się bowiem zdarza, że nauczyciele otrzymują dodatek ten z opóźnieniem lub nie otrzymują go wcale, gdy gmina nie wypłaca dodatku z własnych funduszów, zaś sumy komunalne tej gminy, będące na ten cel w dyspozycji urzędu skarbowego, nie starczają na pokrycie takiego wydatku. Poza tem określony wyżej sposób wypłaty dodatku na mieszkanie nauczycielom szkół powszechnych wprowadza pewną zależność nauczycieli od zarządu gminy, co wywołuje niezadowolenie w sferach nauczycielskich.

W związku z powyższem projektowana jest zmiana dotychczasowego systemu wypłaty dodatku, a to przez zmianę wymienionego we wstępie rozporządzenia w tym kierunku, aby w przypadkach niedostarczenia mieszkania w naturze, dodatek mieszkaniowy wypłacały nauczycielom urzędy skarbowe z sum komunalnych odnośnych gmin, przyczem — mają one być dopełniane przez odpowiednie dopłaty odnośnych gmin.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o zawiadomienie o powyższem zarządów gmin oraz władz nadzorczych nad niemi, jak również o polecenie wydziałom powiatowym, aby dopilnowały wstawienia przez gminy, których budżety podlegają zatwierdzeniu wydziału powiatowego, dostatecznych kredytów budżetów na pokrycie wydatku na dodatek mieszkaniowy dla nauczycieli, przyczem — o ile w gminach wiejskich wydatek ten nie znajdzie pokrycia w ogólnych dochodach gminnych łącznie z podatkiem wyrównawczym, niedobór powinien uzupełnić powiatowy związek komunalny na podstawie art. 34 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

W gminach, które zalegają z wypłatą dodatków na mieszkanie dla nauczycieli, zaległości te powinny być wyrównane najpóźniej do końca roku budżetowego 1933/34.

Pismo Nr. GB. 31/15/5 z dnia 3 kwietnia 1933 r.

o uskutecznianiu wpłat do kas urzędów skarbowych za pośrednictwem P. K. O.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wprowadzeniem w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r. niektórych postanowień części II przepisów rachunkowo-kasowych (Przepisy dla kas urzędów skarbowych), Ministerstwo Skarbu zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 25 marca 1933 r. L. D. III. 5113/6 z prośbą o wydanie podległym władzom (urzędom) zarządzeń, aby nie wpłacały do miejscowych kas urzędów skarbowych należności na rachunki otwarte w innych kasach urzędów skarbowych, lecz uskuteczniały te wpłaty za pośrednictwem P. K. O. wprost na właściwe konta czekowe oraz aby władze (urzędy) tak znajdujące się w siedzibie izby skarbowej jak i poza siedzibą tej izby uskuteczniały wpłaty zamiejscowe za pośrednictwem P. K. O.

Powyższe podaje się do wiadomości i wykonania

Pismo Nr. Wojsk. G./18/1 z dnia 6 kwietnia 1933 r.

o wpłacaniu do Skarbu przez Gminy miejskie podatku od lokali i regulowaniu należności przez Fund. Kwat. Wojsk. za kwatery stałe.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku ze zwracaniem się niektórych gmin z prośbą o interwencję w sprawie zalegania przez Fundusz Kwaterunku Wojskowego z opłatami, przypadającemi od tej instytucji w myśl art. 13 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) za dostarczone kwatery stałe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa co następuje:

Według danych posiadanych przez Ministerstwo Skarbu duża ilość gmin miejskich zalega z wpłatą pobranego podatku od lokali, a zadłużenie to w stosunku do Skarbu Państwa sięga już miljonowych sum.

Podatek ten w części, przypadającej Funduszowi Kwaterunku Wojskowego, stanowi finansową podstawę F. K. W. wobec czego gminy, dopuszczające się zadłużenia, obniżają świadczenia skarbowe na rzecz Funduszu, ograniczają ze szkodą dla Państwa działalność Funduszu oraz uniemożliwiają mu terminowe opłacanie należności, przypadających gminom od Funduszu w myśl powołanego wyżej art. 13 ustawy kwaterunkowej.

Wobec takiego stanu rzeczy Fundusz Kwaterunku Wojskowego będzie mógł regulować należności tylko tym gminom, które nie zalegają z wpłatą sum z podatku od lokali i jedynie tylko te gminy będą mogły liczyć na interwencję zarówno Pana Wojewody, jak i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w wypadku nieuregulowania należności przez F. K. W. z jakichkolwiek innych powodów.

Ponieważ sprawdzenie czy dana gmina nie zalega z wpłatą podatku od lokali nie da się centralnie wykonać, przeto zechce Pan Wojewoda zawiadomić zainteresowane gminy miejskie, położone na podległym Panu Wojewodzie terenie, że w wypadku zwracania się o uregulowanie należności, czy to bezpośrednio do Dyrekcji F. K. W., czy też z prośbą o interwencję do Panów Wojewodów, powinny one dołączać zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego, że nie zalegają z wpłatą podatku, o którym wyżej mowa, i że zwracania się w tej sprawie bez dołączenia takiego zaświadczenia będą postawione bez biegu.

Niezależnie od tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina wskazówki zawarte w p. 2 okólnika Nr. 204 z 1931 r. (Dz. Urz. M. Spraw Wewn. Nr. 20, p. 319) do których należy się stosować w wypadku stwierdzenia opieszałości ze strony gmin miejskich.

Zarządzenie niniejsze wiąże się z pismem okólnem z dnia 15 lutego 1932 r. Nr. Wojsk. G./7/1.

Pismo Nr. GL. 47/6 z dnia 7 kwietnia 1933 r.

o zmianie trybu uzgadniania projektów legislacyjnych — idących na Radę Ministrów.

P. Szefowi Gabinetu Ministra, P. P. Dyrektorom Departamentów I — IV, P. P. Szefom Biur (Sekretarjatu Ministra), P. P. Naczelnikom Wydziałów.

Podaję do wiadomości i ścisłego przestrzegania uchwałę Rady Ministrów z tem, że ulegają odpowiedniej zmianie postanowienia § 121 i załącznik Nr. 9 do tego paragrafu na str. 77 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz § 133 ust. 2 i 4, § 134 ust. 2 i załącznik Nr. 5 do § 118 str. 73 Regulaminu.

Poza tem tryb uzgadniania pozostaje bez zmiany.

PREZYDJUM RADY MINISTRÓW
Nr. 55-7/2
z dnia 30 marca 1933 r.

Uchwała Rady Ministrów z dnia 30 marca 1933 r. w spr. zmiany uchwały Rady Ministrów z dnia 23 marca 1927 r. w sprawie trybu uzgadniania projektów, kierowanych na Radę Ministrów.

Do

wszystkich Ministrów w Warszawie.

Prezydjum Rady Ministrów zawiadamia, że Rada Ministrów na posiedzeniu dnia 28 marca 1933 r. uchwaliła zmienić § 1 uchwały Rady ministrów z dnia 23 marca 1927 r. w sprawie trybu uzgadniania między ministerstwami projektów ustawodawczych, rozporządzeń i zarządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej i rozporządzeń Rady Ministrów — w tym kierunku, że przewidziany w tym paragrafie 7-mio względnie 10-cio dniowy termin, w którym zainteresowani ministrowie winni przesyłać ministrowi wnioskodawcy uwagi do projektu, przedłużono do 28 dni, zasadniczo dla wszystkich projektów; wyznaczenie terminu krótszego wymaga każdorazowo zgody Prezesa Rady Ministrów.

Nadto postanowiono, że Prezdjum Rady Ministrów będzie otrzymywało do uzgodnienia wszystkie projekty w 4 egzemplarzach.

Pismo Nr. Wojsk. OPLG/7/2 z dnia 15 kwietnia 1933 r.

o przyznawaniu posad państwowych i samorządowych lekarzom, którzy przeszli przeszkolenie w O. P. L. G.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do zarządzenia Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 6 kwietnia 1933 r. Nr. ZW./6/33 (okólnik Nr. 18/33) rozesłanego P. P. Wojewodom, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ze swej strony komunikuje, co następuje:

Do czasu ukazania się specjalnej ustawy O. P. L. G. podany w wymienionem zarządzeniu Ministerstwa Opieki Społecznej sposób ustalony w myśl dezyderatów Min. Spraw Wewnętrznych, zamierzający do możliwie szybkiego i jak najszerszego wyszkolenia lekarzy w zakresie ratownictwa przeciwgazowego, jako najzupełniej racjonalny, winien być bezwzględnie stosowany.

W związku z tem zechce Pan Wojewoda wydać odpowiednie zarządzenia podległym powiatowym władzom administracji ogólnej, jak również powiadomić o treści omawianego zarządzenia miejscową Izbę lekarską. Należy również wejść w kontakt z Wydziałami Medycznemi Wyższych uczelni (nie dotyczy P. Wojewody w Krakowie, gdzie to już zostało uskutecznione jeszcze przed wydaniem niniejszego zarządzenia) celem ewentualnego uzupełnienia dotychczasowych programów.

Pismo Nr. SS. 114/64/7 z dnia 15 kwietnia 1933 r.

o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia robotników zatrudnionych w samorządowych zakładach pracy.

Do

P. P. Wojewodów województw zachodnich i południowych.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina o obowiązku ubezpieczenia robotników zatrudnionych w zakładach pracy związków komunalnych w Funduszu Bezrobocia lub też we własnym zakresie zgodnie ze specjalnym statutem, którego wzór Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu.

Jednakże Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że z reguły robotnicy zatrudnieni w samorządowych zakładach pracy powinni być ubezpieczeni w Funduszu

Bezrobocia, a to ze względów zarówno zdrowej gospodarki finansowej związków komunalnych, jak i ze względu na interes pracowników.

Ubezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia we własnym zakresie, czy to w miejscowych funduszach emerytalnych, czy też w miejscowych funduszach bezrobocia, należy uznać za zjawisko wyjątkowe i może zachodzić jedynie wówczas, gdy robotnik już poprzednio był ubezpieczony przez związek komunalny we własnym zakresie i gdy na tej podstawie nabył już pewne dogodniejsze dla siebie prawa do świadczeń.

Zaznaczyć ponadto należy, że ubezpieczenie na wypadek bezrobocia na podstawie własnych statutów mogłoby objąć robotników stale zatrudnionych, przyczem związki komunalne decydujące się na to, muszą być dość silne finansowo i posiadać znaczną liczbę robotników, aby mogły podołać świadczeniom, wynikającym z miejscowego statutu.

W razie uchwalenia statutu o ubezpieczeniu robotników na wypadek bezrobocia, odbiegającego od wzorowego statutu należy przesłać tenże statut do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w 4-ch egzemplarzach. Statut taki będzie musiał uzyskać zatwierdzenie Ministerstwa Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Wreszcie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na konieczność ścisłego wykonywania postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r., a w szczególności § 5 [1]).

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 6.

Okólnik Nr. 39 z dnia 19 kwietnia 1933 r. (SB. 28/11/3) o badaniu przydatności lokalu szkoły prywatnej.

Do

P. P. Wojewodów (prócz śląskiego).

W związku z zapytaniem jednego z P. P. Wojewodów co do trybu postępowania i zakresu kompetencji P. P. Wojewodów przy orzekaniu o przydatności lokali szkół prywatnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego udziela następujących wyjaśnień:

Szkoły prywatne mogą być urządzane w budynkach, na ten cel specjalnie wybudowanych lub przebudowanych, lub też w budynkach istniejących, które nie były przeznaczone na cele szkolne.

1. Gdy chodzi o budowę, przebudowę lub wogóle zmianę budynku, przeznaczonego na szkołę prywatną, władza, udzielająca pozwolenia na budowę, przebudowę lub zmianę odnośnego budynku powinna ze względu na postanowienia § 10 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 czerwca 1932 r. o prywatnych szkołach oraz zakładach naukowych i wychowawczych (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 473), przed wydaniem pozwolenia zasięgnąć opinji władz szkolnych, stosując analogicznie przepis art. 347 prawa budowlanego (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202 z r. 1928), który ma zastosowanie przy udzielaniu pozwoleń na wzniesienie, przebudowę albo zmianę budynków przeznaczonych na pomieszczenie szkół powszechnych.

Omawiane pozwolenie o ile udzieliła je wojewódzka władza administracji ogólnej (art. 384 prawa budowlanego), należy traktować równocześnie jako orzeczenie, przewidziane w § 10 wymienionego rozporządzenia z dnia 7/VI. 1932 r.; — gdy zaś pozwolenie na budowę szkoły zostało udzielone nie przez wojewódzką władzę administracji ogólnej (art. 386 prawa budowlanego), to pozwolenie takie nie zwalnia wojewódzkiej władzy administracji ogólnej od wydania orzeczenia o przydatności budynku na szkołę prywatną. Orzeczenie to będzie wydane na podstawie projektu (planu), zatwierdzonego przez właściwą władzę budowlaną.

2. W przypadkach, gdy szkoła prywatna ma być urządzona w istniejącym budynku, który uprzednio nie był przeznaczony na cele szkolne i w którym nie mają być wykonane roboty wymagające uzyskania wyżej omawianego pozwolenia, należy zbadać budynek, a w szczególności lokal przeznaczony na szkołę, przed wydaniem orzeczenia w myśl § 10, powołanego rozporządzenia Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Zgodnie z przytoczonym § 10 o „przydatności lokalu, przeznaczonego na szkołę“, orzeka wojewódzka władza administracji ogólnej, a „pod względem potrzeb szkolnych“ — władze szkolne.

3. Z brzmienia i intencji przytoczonego przepisu wynika, że władze administracji ogólnej, orzekając o „przydatności lokalu, przeznaczonego na szkołę“, powinny oceniać tę przydatność z punktu widzenia wymogów, stosowanych ze względów bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzkiego, władze zaś szkolne — z punktu widzenia potrzeb, podyktowanych względami pedagogiczno-wychowawczemi.

4. Wskazanem przytem jest, by, o ile to jest możliwe, w każdym poszczególnym wypadku, badanie na gruncie przydatności lokalu na szkołę prywatną przez władzę administracji ogólnej i przez władzę szkolną odbywało się równocześnie i łącznie.

Zgodnie z powyższem zechcą P. P. Wojewodowie wydać stosowne zarządzenia.

Okólnik Nr. 40 z dnia 19 kwietnia 1933 r. (SF. 63/2/2) o opłatach związków komunalnych na rzecz Funduszu Pracy.

Do

P. P. Wojewodów.

W myśl art. 28 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) związki komunalne przekazują do Funduszu Pracy corocznie kwoty, odpowiadające: dla gmin miejskich miast wydzielonych — 1% ich budżetów zwyczajnych, a dla powiatowych związków komunalnych — 5% ich budżetów zwyczajnych. Stosownie zaś do § 24 rozporządzenia

[1]) Niniejsze pismo jest uzupełnieniem okólnika Nr. 36 z roku bieżącego.

Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca 1933 r. o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176) podstawą obliczenia tych wpłat stanowią objęte budżetem administracyjnym dochody zwyczajne, osiągnięte w ciągu poprzedniego roku budżetowego.

Z powyższego wynika, że do podstawy obliczania wpłat, przypadających od związków komunalnych na rzecz Funduszu Pracy, wliczyć należy wszelkie osiągnięte przez związki komunalne dochody, m. in. również dochody z podatków i opłat celowych, w szczególności — jeśli chodzi o powiatowe związki komunalne — opłaty drogowe. Pokrywanie z opłat drogowych wpłat, przypadających od powiatowych związków komunalnych na rzecz Funduszu Pracy, nie będzie w niezgodzie z celowością opłat drogowych także i z tego względu, że bezpośrednim celem Funduszu Pracy jest zatrudnienie bezrobotnych, który to cel na obszarze powiatowych związków komunalnych będzie osiągany przez podejmowanie robót przy budowie i utrzymaniu dróg, zaś pokrywanie wydatków na takie roboty jest również celem oraz uzasadnieniem poboru opłat drogowych.

Po stronie wydatków w budżecie kredyt na omawiane wpłaty zamieszczać należy w oddzielnym paragrafie w rozdziale „pośrednictwo pracy i pomoc bezrobotnym“ działu IX. „opieka społeczna“. W związku z wstawieniem tego kredytu ulegną, oczywiście, odpowiedniej redukcji inne wydatki budżetowe; redukować należy przedewszystkiem te wydatki, które mogą być zaniechane w wyniku reorganizacji i oszczędności następnie wydatki, które nie należą do ustawowych zadań samorządu, wreszcie wydatki o charakterze pokrewnym do akcji Funduszu Pracy, a więc wydatki na opiekę społeczną, a w powiatowych związkach komunalnych, wydatki na drogi.

W związkach komunalnych, których budżety są już zatwierdzone, zmiany powyższe znajdą wyraz w budżetach dodatkowych.

W myśl powyższego zechcą P. P. Wojewodowie wydać dalsze zarządzenia.

Okólnik Nr. 41 z dnia 24 kwietnia 1933 r.

(AP. 128/60) w sprawie polityki paszportowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

1. Wyjazdy za granicę z natury rzeczy powodują wywóz waluty, co w mniejszym lub większym stopniu ujemnie wpływa na bilans płatniczy Państwa. Obecna sytuacja Państwa wymaga wytężenia wszystkich sił w kierunku opanowania kryzysu gospodarczego i niedopuszczenia do jego dalszego pogłębienia się, przyczem jednym ze środków prowadzących do tego celu jest ochrona naszego bilansu płatniczego przez ograniczenie wyjazdów obywateli polskich zagranicę.

2. Z przedstawianych przez Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) kwartalnych wykazów statystycznych wydanych paszportów wynika, że liczba tych paszportów nie wykazuje tendencji zniżkowej, co przypisać należy temu, że władze paszportowe bądź nie wykorzystują należycie uprawnień, przewidzianych w § 7 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 kwietnia 1932 r. o dokumentach upoważniających do przekraczania granicy (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 548), bądź też zbyt liberalnie interpretują przepisy §§ 4, 5 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 397).

W związku z powyższem zarządzam, co następuje:

a) udzielanie paszportów bezpłatnych z §§ 5 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z 7 maja 1932 należy wstrzymać, o ile Ministerstwo w poszczególnych wypadkach nie zarządzi inaczej,

b) udzielanie paszportów za opłatą ulgową z §§ 2 i 4 rozporządzenia z dnia 7 maja 1932 r. należy uzależnić od przedstawienia dowodu, stwierdzającego istotną i konieczną potrzebę wyjazdu zagranicę oraz od bezwzględnego zadośćuczynienia wszystkim warunkom, przewidzianym w powołanem rozporządzeniu a omówionym w okólniku Min. Spraw Wewnętrznych; Nr. 21 z dnia 14/II. 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1048, poz. 43), Nr. 109 z dnia 20/VI. 1931 r. AP. 1523/14, Nr. 189 z dnia 4/XI. 1931 r., Nr. AP. 5409/2, Nr. 97 z dnia 15/VII. 1932 r. Nr. AP. 131/1, Nr. 107 z dnia 9/VIII. 1932 r., Nr. AP. 128/31 i w piśmie okólnem z dnia 14 marca 1932 r., Nr. AP. 131/1,

c) udzielanie paszportów za opłatą normalną należy ograniczyć do minimum, a w każdym razie przyznanie paszportu uzależnić od wykazania nieodzownej potrzeby wyjazdu zagranicę.

W wypadkach wymienionych wyżej pod a), b) i c) podstawą do odmówienia paszportu będzie zawsze § 7 pkt. 1 rozporządzenia z dnia 14 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 548).

Przywiązując wielką wagę do wyżej poruszonej sprawy, czynię P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) osobiście odpowiedzialnymi za należyte i ścisłe przestrzeganie wytycznych niniejszego okólnika.

Równocześnie uchylam okólnik Nr. 58 z dnia 4 maja 1932 r. Nr. AP. 131/1.

Okólnik Nr. 43 z dnia 28 kwietnia 1933 r.

(SS. 88/Z/10/3) o postępowaniu w sprawach ułaskawienia funkcjonarjuszów komunalnych skazanych dyscyplinarnie.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Magistratu m. st.

W uzgodnieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości oraz Kancelarją Cywilną Prezydenta Rzeczypospolitej zostało ustalone, że ułaskawienie na zasadzie art. 47 Konstytucji, możliwe co do wszystkich kar (nietylko sądowych), będących objawem państwowego prawa karania, może mieć zastosowanie także do kar dyscyplinarnych, wymierzanych funkcjonarjuszom samorządowym, gdyż i te kary w konsekwencji ogólnie przyjętego zapatrywania, że administracja samorządowa jest dalszym ciągiem administracji państwowej, są w swej istocie objawem państwowego prawa karania.

W sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów samorządowych należy stosować analogicznie zasady oraz tryb postępowania, przepisane w okólniku Nr. 102 z dnia 3/VIII. 1932 r. (Nr. Pers. 502/6) (Dz. Urz. M. S. Wewn.

Nr. 13, poz. 158) o postępowaniu w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych skazanych dyscyplinarnie (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 13, poz. 158) z następującemi modyfikacjami względnie uzupełnieniami:

1) Pod wymienioną w tym okólniku władzą bezpośrednio podległą Ministerstwu Spraw Wewnętrznych należy rozumieć, o ile chodzi o sprawy ułaskawienia ukaranych dyscyplinarnie funkcjonarjuszów samorządowych, władzę nadzorczą, nad danym związkiem komunalnym, podległą bezpośrednio Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, a więc wykonującą nad odnośnym związkiem samorządowym nadzór w I lub II instancji. To też tej władzy nadzorczej, podległej bezpośrednio Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, przysługuje przewidziane w cz. II B. p. 2 okólnika z dnia 3/VIII. 1932 r. prawo pozostawienia prośby o ułaskawienie funkcjonarjusza samorządowego ukaranego dyscyplinarnie, bez dalszego biegu z powodu braku podstawy do wystąpienia z wnioskiem przychylnem.

2) Każda prośba o ułaskawienie funkcjonarjusza samorządowego musi być zaopinjowana przez właściwy związek samorządowy, a mianowicie przez organ zarządzający i organ stanowiący tego związku oraz przez bezpośrednią władzę nadzorczą związku.

3) Przewidziane w okólniku z dnia 3/VIII. 1932 r. wzory wniosków o ułaskawienie powinny być, o ile chodzi o sprawy ułaskawienia funkcjonarjuszów samorządowych, uzupełnione dodatkową rubryką: „Opinja właściwego związku samorządowego“, która powinna być zamieszczona w tych wzorach pomiędzy rubryką: „Treść prośby o ułaskawienie“, a rubryką: „Opinja władzy“. Rubryka ta analogicznie jak rubryka: „Opinja władzy“ powinna zawierać tak we wniosku pozytywnym jak i we wniosku negatywnym odpowiednie uzasadnienie opinji związku samorządowego. Tym sposobem wnioski w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów samorządowych będą zawierać pięć rubryk względnie punktów, a nie cztery, jak wnioski w sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów państwowych.

4) W sprawach o ułaskawienie funkcjonarjuszów m. st. Warszawy uprawnienia władz nadzorczych, wynikające z okólnika z dnia 3/VIII. 1932 r. w związku z p. 1) i p. 2) niniejszego okólnika, przysługują Ministerstwu Spraw Wewnętrznych jako władzy nadzorczej pierwszej i ostatniej instancji nad miastem stoł. Warszawą.

Proszę Pana Wojewodę o podanie powyższego do wiadomości związkom samorządowym na obszarze podległego Panu województwa.

Okólnik Nr. 45 z dnia 29 kwietnia 1933 r.

(GL. 47-7) o biegu spraw legislacyjnych w Ministerstwie.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I—IV, Szefów Biur, Naczelników Wydziałów i wszystkich urzędników Min. Spraw Wewnętrznych.

I. Postanowienia §§ 115 — 130 Regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych, które normują bieg własnych prac legislacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, pozostawiają zarówno opracowywanie, jak uzgadnianie i publikacje projektów prawodawczych właściwym wydziałom Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, w przeciwieństwie postanowień §§ 133 do 140 Regulaminu, które tak zwaną legislację obcą, czyli uzgadnianie projektów prawodawczym innych Ministerstw centralizują całkowicie w Wydziale GL.

Praktyka wykazała potrzebę ściślejszej centralizacji także w zakresie własnych poczynań legislacyjnych Ministerstwa. W szczególności jest konieczne ustalenie zasady:

1) iż bez względu na to, który wydział wystąpił z inicjatywą przygotowania projektu ustawy lub rozporządzenia, nadanie projektowi dalszego biegu należy do tego wydziału, który jest dla danego zagadnienia właściwym stosownie do szczegółowego podziału czynności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;

2) że wyłącznie do tego właściwego wydziału należą wszystkie czynności, opisane w §§ 115 do 130 Regulaminu;

3) że w wydziale GL. koncentruje się ewidencja wszystkich własnych poczynań legislacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w poszczególnych stadjach obiegu, uregulowanego w §§ 115 do 130 Regulaminu.

W związku z powyższem zarządzam, co następuje:

1. Dotychczasowa treść § 115 Regulaminu otrzymuje numerację porządkową, jako ustęp pierwszy (1).

Do § 115 dodaje się ustępy 2, 3 i 4 treści następującej:

„(2). Właściwym wydziałem w rozumieniu ustępu pierwszego jest ten wydział, do którego zakresu działania należy wyłącznie lub w przeważnej mierze odnośna materja ustawodawcza, stosownie do szczegółowego podziału czynności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. W razie wątpliwości znajduje zastosowanie § 32 Regulaminu.

(3). Każdy wydział Ministerstwa, który w ciągu swego urzędowania skonstatował konieczność wydania względnie zainicjowania przez Min. Spraw Wewnętrznych nowego przepisu (ustawy, rozporządzenia) lub też konieczność zmiany względnie uzupełnienia przepisu obowiązującego, winien umotywowany wniosek skierować do wydziału właściwego w myśl postanowień ustępu drugiego.

(4). Wydział właściwy ma wyłączny obowiązek i prawo przeprowadzania wszystkich czynności, opisanych w §§ 115—130 Regulaminu. Wszelka korespondencja, dotycząca danego projektu legislacyjnego, odbywa się wyłącznie za numerami tego wydziału“.

2. Po § 130 Regulaminu dodaje się § 130 A następującej treści:

„Wydział Organizacyjno-Prawny utrzymuje centralną ewidencję wszystkich własnych prac legislacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, odnotowuje w tej ewidencji poszczegulne stadja opracowania projektu, wynikające z postanowień § 118, 119, 120, 123 i 129 Regulaminu i czuwa nad ścisłem stosowaniem postanowień §§ 115 do 130. W tym celu wydział właściwy obowiązany jest udzielać projekt oraz związaną z nim korespondencję w poszczególnych jej fazach do wglądu Wydziałowi Organizacyjno-Prawnemu „przed ekspedycją“.

II. W myśl § 133 ustęp 1 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych „Wszystkie projekty ustaw, rozporządzeń i zarządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej oraz rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów, jako też

rozporządzeń poszczególnych Ministrów, przesyłane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przez inne Ministerstwa do uzgodnienia względnie do opinji, oznacza Biuro Informacyjno-Podawcze napisem „Legislacja“ i skierowuje natychmiast bezpośrednio do Wydziału GL“.

Wydział GL. odnośnym projektom nadaje bieg opisany w §§ 133 do 140 Regulaminu, w szczególności w myśl § 135 ustęp 4 „na podstawie zgłoszonych przez wydziały opinji przygotowuje ostateczne załatwienie“.

W myśl § 136 Regulaminu również „wszystkie zaproszenia na konferencje, nadesłane do Ministerstwa, Biuro Inf.-Podawcze kieruje do Wydziału GL.“.

Zdarza się, iż poszczególne Ministerstwa i inne urzędy centralne przesyłają do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych swoje projekty legislacyjne bądź w drodze nieurzędowej (bez pisma), bądź za pośrednictwem swoich urzędników, bezpośrednio na ręce poszczególnych Departamentów, Wydziałów, względnie urzędników Min. Spraw Wewnętrznych. Ponieważ taki sposób uzgadniania projektów legislacyjnych z jednej strony pozostaje w sprzeczności z zasadami, ustalonemi w tym względzie przez Prezydjum Rady Ministrów, z drugiej strony narusza podstawową zasadę rozdziału II C. Regulaminu Min. Spraw Wewnętrzych, w myśl którego cała korespondencja Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawach legislacyjnych odbywa się wyłącznie za pośrednictwem Wydziału GL., przeto zarządzam:

„W ustępie pierwszym § 133 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dodaje się drugie zdanie następującej treści: Również wszystkie projekty legislacyjne, o których wyżej mowa, nadesłane lub doręczone bezpośrednio pod adresem poszczególnych Departamentów, Biur i Wydziałów, lub na ręce poszczególnych urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, należy natychmiast skierować do Wydziału Organizacyjno-Prawnego. Poszczególne Departamenty, Biura i Wydziały nie są uprawnione do nadawania powyższym projektom innego biegu urzędowego. Jeżeli sprawa jest szczególnie pilna, właściwy Departament (Biuro, Wydział) zaznaczy to wyraźnie na akcie i przesyłając projekt Wydziałowi GL. dołączy odrazu swoją opinję o projekcie ewent. inne potrzebne uwagi“.

Okólnik niniejszy stosuje się analogicznie do zaproszeń na konferencje (§ 136 Regulaminu).

Orzecznictwo Sądów Polskich
za miesiąc maj 1933 r.

Wypowiedzenie najmu mieszkania.

W razie śmierci lokatora wypowiedzenie najmu mieszkania musi być skierowane łącznie przeciwko wszystkim osobom, które z mocy art. 12 ust. 1 ustawy o ochronie lokatorów wstępują w miejsce lokatora w umowę najmu.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 1932 Rw. 295/32).

Ryczałtowe wynagrodzenie za pracę.

Umowa, którą strony oznaczyły ryczałtowe wynagrodzenie za pracę, wyłącza dochodzenie osobnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

(Orzeczenie Izby Trzeciej sek. 1) Sądu Najwyższego z 4 maja 1932 Rw. 33/32).

Odpowiedzialność sprawcy pożaru wobec Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń wzajemnych.

Sprawca powstałego z jego winy pożaru odpowiada wobec Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń wzajemnych (poz. 410 1927 Dz. U.) za wynagrodzenie szkody wyrządzonej tym pożarem, jakie Zakład ten musiał wypłacić właścicielowi spalonego budynku.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 3 listopada 1932 Rw. 1350/32).

Wzięcie pod ulicę gruntu stanowiącego współwłasność Gminy oraz innych osób.

Przeciwko Gminie, która jako współwłaścicielka gruntu użyła część tegoż samowolnie na ulicę publiczną, naruszeni w swych prawach współwłaściciele mogą wystąpić ze skargą bądź o zaniechanie używania rzeczy wspólnej w sposób nieumówiony, bądź o dopuszczenie do współposiadania.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1.) Sądu Najwyższego z 16 listopada 1932 Rw. 1510/32).

Odpowiedzialność za wadliwe zgłoszenie pracownika w Zakładzie Ubezpieczeń.

Podział odpowiedzialności za wadliwe zgłoszenie pracownika w Zakładzie Ubezpieczeń między pracodawcą i pracownika, jeżeli zarazam zachodzi wina pracownika w wyrządzaniu szkody, jest dopuszczalny.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 7 grudnia 1932 Rw. 2297/32).

Umowa o pracę na okres próbny.

W wypadku umowy o pracę zawartej na okres próbny ustawowy t. j. trzy miesięczny — stosunek służbowy jako próbny bez względu, czy wypowiedzenie miało miejsce i odpowiada ustawie, nie może się przedłużyć.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek 1.) Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1932 Rw. 1998/32).

Bezprawne przywłaszczenie upolowanej zwierzyny.

Strażnik leśny, przywłaszczający sobie upolowaną przez siebie bezprawnie w lesie swego służbodawcy zwierzynę łowną, dopuszcza się występku z art. 270 k. k., nie zaś występku przywłaszczenia.

(Wyrok Izby Karnej (sek. 3.) Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1933 II. 3 K. 13/33).

Pojęcie pożaru w rozumieniu art. 215 k. k.

Za pożar w rozumieniu art. 215 k. k. uważać należy ogień o wielkich rozmiarach, obejmujący siłą żywiołową znaczne objekty stanowiące cudze mienie ruchome lub nieruchome.

Pożar, podobnie jak zalew, zawalenie się budowli lub katastrofa w komunikacji lądowej, wodnej lub powietrznej, jest klęską połączoną z niebezpieczeństwem powszechnem, przyczem niebezpieczeństwo to wypływa z samej istoty tych klęsk.

(Wyrok Izby Karnej (sek. 3.) Sądu Najwyższego z 27 lutego 1932 Il. 3 K. 28/33).

Roszczenia Związków komunalnych wynikłe ze sprawowania opieki.

Związki komunalne mogą dochodzić swych roszczeń o zwrot wydatków, wynikłych ze sprawowania opieki na podstawie art. 14 ust. 2 ustawy z 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej poz. 726 Dz. Ust. tylko w drodze sądowej.

(Wyrok N. T. A. z 30 listopada 1932 r. L. Rej. 8784/30).

Świadectwo władzy administracyjnej jako dowód prawa własności samochodu.

Aczkolwiek świadectwo władzy administracyjnej, a w szczególności książka rejestracyjna samochodu nie jest stanowczym i bezspornym dowodem własności samochodu, sądy mają jednak prawo uznać je za wystarczający dowód, jeżeli nietylko żadnych przeciwdowodów, lecz nawet żadnych twierdzeń odmiennych zaświadczeniu temu nie przeciwwstawiono.

(Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z 9 listopada 1932 r. Nr. I. C. 411/32).

SPRAWOZDANIE

z czynności Spółki mieszkaniowej dla miast, Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie za czas od 1 stycznia 1932 r. do 31 grudnia 1932 r.

Przedkładamy poniżej bilans zamknięcia i Rachunek zysków i strat za rok 1932.

I. Z bilansu tego wynika, że rachunek budów powiększył się w roku 1932 w stosunku do roku 1931 o kwotę Zł 6.307·57.

Kwota ta została zużytkowana na zapłatę dodatkowych rachunków głównie z domów przy ul. Jerzego Żuławskiego L. 10—12 i 14 i będącego w budowie narożnika przy Al. Słowackiego i ul. Śląskiej.

Majątek Spółki mieszkaniowej z końcem roku 1932 w porównaniu ze stanem z 31 grudnia 1931 przedstawia się jak następuje:

Z końcem roku 1931 wynosił kapitał udziałowy Spółki . . . . . . Zł 978.000·—
a wpłaty na podwyższenie udziałów . „ 336.114·70
razem Zł 1,314.114·70

zaś z końcem roku 1932 wynosił kapitał udziałowy tak jak w poprzednim roku . . . . . Zł. 978.000·—
a wpłaty na podwyższenie udziałów . . . . „ 375.414·23 Zł 1,353·414·23
nadwyżka w kwocie Zł 39.299·53

stanowi dywidendę względnie procent w wysokości 3% przypisany spólnikom za rok 1931 od udziałów Zł 978.000·— i od wpłat na udziały per Zł 336.114·70, którą to kwotę rozdzielonono między spólników z zysków za rok 1931, lecz jej nie wypłacono, gdyż spólnicy przeznaczyli ją na podwyższenie udziałów.

Ponadto fundusze rezerwowe zostały podwyższone
z kwoty . . . . Zł 559.849·49
do kwoty . . . . „ 647.849·49
tj. o kwotę Zł 88.000·—
którą przeznaczono na amortyzację budynków.

W kapitale udziałowym w kwocie Zł 978.000·— i we wpłatach na podwyższenie udziałów po koniec r. 1932 w łącznej kwocie Zł 375.414·23 uczestniczą poszczególni spólnicy jak następuje:

L. p.	Nazwa	A) Rachunek udziałów Zł	B) Rachunek wpłat na podwyższenie udziałów Zł	C) Razem po dzień 31. XII 1932 r. Zł
1.	Bank Gosp. Krajowego	343.440·—	31.846·16	375.286.16
2.	Gmina m. Krakowa	390.470·32	320.840·92	711.311·24
3.	Gmina m. Tarnowa	50.582·—	4.663·78	55.245·78
4.	Gmina m. N. Sącza	30.228·02	2.802·96	33.030·98
5.	Gmina m. Rzeszowa	161.449·66	14.970·74	176.420·40
6.	Gmina m. Przemyśla	1.151·—	182·19	1.333·19
7.	Gmina m. Białej	679·—	107·48	786·48
	Razem	978.000·—	375.414·23	1,353.414·23

Wszystkie wpłaty na podwyższenie udziałów (ad B) stanowią dywidendę od udziałów względnie procenty od kwot wpłaconych na podwyższenie udziałów jedynie w kwocie ad B. 2) wynoszącej Zł. 320.840·92 od Gminy miasta Krakowa mieszczą się oprócz niewypłaconej dywidendy i procentu od wpłaty na udziały w łącznej kwocie . . . . Zł 49.146·24
wpłacona przez Gminę gotówką kwota „ 127.666·18
i aport w gruntach w kwocie . . . . „ 144.028·50
tj. razem jak wyżej Zł 320.840·92

czyli w kwocie łącznej ad B) mieści się:

a) tytułem dywidendy od udziałów, względnie tytułem procentu dopisanego

w miejsce dywidendy od wpłat na podwyższenie udziałów . . . . Zł 103.719·55

b) kwoty wpłacone przez Gminę m. Krakowa w gotówce, lub w równowartości gruntów . . . . „ 271.694·68

razem jak wyżej Zł 375.414·23

Z wyżej przedstawionego stanu sprawy wynika, że największe wpłaty na podwyższenie swego udziału uskuteczniła Gmina m. Krakowa a to w czasie do końca roku 1931, starając się w ten sposób popierać akcję mieszkaniową Spółki i wskutek tego przyczyniła się w znacznej mierze do dostarczenia ludności miasta Krakowa kilkuset mieszkań w czasie, kiedy ludność kryzys mieszkaniowy najdotkliwiej odczuwała.

Gmina miasta Krakowa domaga się w dalszym ciągu tak jak w latach poprzednich uregulowania sprawy wpłat na podwyższenie udziałów tj. formalnego przypisania do udziału Gminy m. Krakowa kwoty Zł 320.840·92, która to sprawa w braku zgody Banku Gospodarstwa Krajowego dotąd nie mogła być załatwioną.

Zarząd Spółki czyni starania w tym kierunku. Sprawa ta ma więcej znaczenie formalne bo Gminie nie grozi żadna szkoda z powodu niepodwyższenia udziału; ewentualnie bowiem w razie niepodwyższenia udziału Gmina będzie traktowaną przy rozwiązaniu Spółki jako wierzycielka odnośnie do powyższej kwoty i cała powyższa kwota z przynależnościami bez uszczuplenia przyjdzie do zaspokojenia przed pokryciem udziałów.

II. a) Z rachunku zysków i strat wynika, że tytułem czynszów z mieszkań w r. 1932 w stosunku do r. 1931 wpłynęło mniej o około 30.000 Zł, w rzeczywistości stosunkowy ubytek czynszowy jest większy bo wynosi około 60.000 Zł, albowiem z domów przy ulicy Jerzego Żuławskiego w Krakowie, które zostały wynajęte dopiero w lipcu 1931 r. wpłynęły czynsze w r. 1931 tylko za pół roku, a w r. 1932 za cały rok.

Ubytek czynszu jest wynikiem dalszego obniżenia komornego lokatorom, dalej gorszej wypłacalności lokatorów i częściowo (głównie co do Tarnowa) jest wynikiem próżnostania.

Dalszem zjawiskiem kryzysowem, które wpłynęło na zmniejszenie dochodowości domów były częste zmiany lokatorów i w związku z tem znaczne wydatki na remont opróżnionych mieszkań co znalazło swój wyraz w zwiększeniu się pozycji wydatków na domy.

b) Rachunek zysków i strat wykazuje wzrost procentów biernych w stosunku do roku 1931, a to dlatego, że w roku 1931 procenty od długów zaciągniętych na budowę domów przy ul. Jerzego Żuławskiego obciążały czynsze dopiero od 1 lipca 1931 r. to jest od dnia zamieszkania zaś w roku 1932 musiały być procenty pokryte z Rachunku czynszów już za cały rok.

c) na amortyzację budynków potrącono tylko $2^{1}/_{4}$ % zamiast 3% ponieważ dochody były mniejsze, a w czasie kryzysowym jest powszechna praktyka, że się mniejszy procent wartości potrąca na amortyzację.

d) Czysty zysk za rok 1932 wynosi tylko kwotę Zł 13.533·92, zaś po doliczeniu reszty zysku pozostałej z r. 1931 w kwocie 6.608·61 Zł wypadła kwota Zł 20.142·53, z której proponuje się kwotę 13.534·14 Zł na 1% dywidendy od udziałów i na 1% od kwot wpłaconych na podwyżkę udziałów, ale tak jak po inne lata proponuje się by kwoty te nie zostały wypłacone, lecz przeznaczone jako dalsza wpłata na podwyższenie udziałów, zaś pozostała reszta w kwocie Zł 6.608·39 ma być przeniesiona na rok 1933.

Szczegóły co do pozycji bilansu i rachunku zysków i strat są podane w allegatach, przedłożonych Radzie Nadzorczej i Walnemu Zgromadzeniu.

III. Jak wynika z powyższego sprawozdania Spółka w roku 1932 nie kontynuowała budowy 4 wzgl. 5-piętrowego narożnika, rozpoczętego w jesieni 1931 r., ponieważ stosunki, które spowodowały w roku 1931 zastanowienie budowy nie uległy zmianie w ciągu roku 1932, w szczególności nie zostały przeznaczone żadne kredyty ulgowe na cele budowlane, a w żadnym wypadku nie można obecnie tak czynszów kalkulować, ażeby odpowiadały dzisiejszym stosunkom zarobkowym, a przytem wystarczały na pokrycie procentów i amortyzacji, jeżeli pożyczka ulgowa nie będzie udzieloną do najwyższej granicy.

Wskutek tego ilość mieszkań, które Spółka oddała do użytku po koniec r. 1931 nie uległa zmianie w r. 1932 tj. łączna liczba mieszkań wybudowanych przez Spółkę mieszkaniową w Krakowie, Tarnowie, Nowym Sączu i Rzeszowie wynosi 340 o 944 ubikacjach a ponadto 6 lokali sklepowych z czego przypada na Kraków 250 mieszkań o 733 ubikacjach prócz 6 lokali sklepowych, na Tarnów 54 mieszkań o 126 ubikacjach, na Nowy Sącz 15 mieszkań o 32 ubikacjach, na Rzeszów 21 mieszkań o 53 ubikacjach. Budowę dalszych 77 ubikacji na parceli narożnej przy Al. Słowackiego i ulicy Śląskiej Spółka z wyż podanych powodów na razie nie kontynuuje.

Kryzysowe stosunki gospodarcze wywołały pewien przewrót w psychologji lokatorów także i u nas. Podczas gdy dotąd Spółka była traktowaną jako dobrodziej lokatora, który znalazł dach nad głową, to obecnie spotykał się Zarząd z ciągłymi zarzutami, że za mało obniża się czynsze i z żądaniami dalszych obniżek nawet ze strony tych lokatorów, którzy już bardzo niskie czynsze płacą. Zarząd obniżał czynsze do ostatnich możliwych granic wychodząc oczywiście z założenia, że naprzód trzeba obniżać czynsze od mieszkań, od których się płaci stosunkowo wyższe czynsze. Wszelkie ulgi, które Zarząd uzyskał ze strony wierzycieli w oprocentowaniu lub w amortyzacji kapitału zostały zużytkowane na obniżenie czynszów i to jeszcze z nadwyżką znaczniejszą.

I tak, gdy rząd wprowadził przedłużenie okresu amortyzacyjnego fakultywne dla pożyczek w listach zastawnych do lat 36, a dla pożyczek w obligacjach mieszkaniowych do lat 25 czyniliśmy starania, ażeby uzyskać także przedłużenie, a skorośmy tylko uzyskali przyrzeczenie ze strony Władz Banku, że otrzymamy dotyczące ulgi, to nie czekając na realizację w tej chwili użyliśmy tych ulg na obniżenie czynszu.

Jeszcześmy nie zdołali zrealizować ulg powyższych, które miały być dopiero skuteczne od 1 stycznia 1933 r., a już została wydana ustawa z dnia 20 grudnia 1932 r. poz. 950 Dz. U. R. P. Nr. 115, która przewiduje obniżenie procentu i dalsze przedłużenie terminu amortyzacyjnego od pożyczek emisyjnych w ogólności z wyłączeniem pożyczek zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego, co do których rzecz miała być uregulowaną

dopiero w rozporządzeniu wykonawczem. Rozporządzenie to z 6/II. 1933 r. poz. 46 zostało dopiero ogłoszone 10/II. 1933 (Dz. U. R. P. z r. 1933, Nr. 7), ale dowiedzieliśmy się, o zamiarze przyznania ulg także przez Bank Gospodarstwa Krajowego jeszcze z końcem grudnia 1932 r. wskutek czego natychmiast nie czekając na wydanie rozporządzenia obniżyliśmy w dalszym ciągu czynsze począwszy od 1 stycznia 1933 r. Łączna obniżka tych czynszów wynosiła kwotę około 42.000 Zł w stosunku rocznym. Po pojawieniu się rozporządzenia otrzymaliśmy zawiadomienie poszczególne co do wszystkich domów i obliczyliśmy, że ulgi te czynią około Zł 27.000·—, a więc opust czynszowy przez nas przyznany lokatorom był znacznie wyższy niż przyznane ulgi. Lokatorzy napierali na dalsze opusty ale oświadczyliśmy, że możemy dalsze opusty przyznać dopiero po otrzymaniu zarządzeń co do ulg, które mają być przyznane dla pożyczek gotówkowych analogicznie do ulg przyznanych dla pożyczek emisyjnych w rozporządzeniu z 6/II. 1933 r. Otóż w tym względzie wyszło dopiero rozporządzenie z 12/IV. 1933 r. poz. 220 (Dz. U. R. P. Nr. 26), jednakże nie mamy żadnych danych co do terminów amortyzacyjnych, ponieważ rozporządzenie to ich nie zawiera, a promesy dawne zostały unieważnione. Przyjmując, że otrzymamy termin amortyzacyjny 36-letni dla krakowskich pożyczek tak, jak było w dawnych promesach — płacilibyśmy tedy razem z amortyzacją i dodatkiem administracyjnym 5·1% względnie 5·35% zyskamy więc w stosunku do 6% w najlepszym razie 0·9% rocznie czyli około 7.000.— Zł rocznie. Mimo to proponowana jest obniżka dalsza czynszów o około 15.000 Zł rocznie. Zarząd Spółki uwzględnia w znacznym stopniu położenie lokatorów, ale nie może naruszyć podstaw gospodarczych egzystencji Spółki.

Gdy obecne czasy kryzysowe miną i pewne zrównoważenie gospodarcze znowu będzie przywrócone, wtedy Spółka będzie w możności swoją czynność kontynuować i tak jak w czasach największej mizerji mieszkaniowej tj. od roku 1920—1930 dostarczać mieszkańcom zrzeszonych w Spółce miast tanich i hygienicznych mieszkań.

Obecnie rząd ogranicza swą pomoc do budowy własnych małych domków.

Byłoby wskazanem, ażeby Spółka podjęła odpowiednie kroki dla oddania swego doświadczenia kilkunastoletniego na polu mieszkaniowem i swoich zasobów na usługi tej akcji, która może być bardzo zbawienną jeżeli będzie należycie pokierowaną. Doświadczenie poczynione właśnie w czasie kryzysowym na tem polu w innych państwach są bardzo zachęcające.

W Krakowie, dnia 4 maja 1933 r.

Zarząd Spółki Mieszkaniowej:

Dr. Adolf Gross mp. *Inż. Jan Peltz* mp.

Za Radę Nadzorczą:

Witołd Ostrowski mp.
Prezes Rady Nadzorczej.

Przyjęto na Walnem Zgromadzeniu dnia 26 czerwca 1933 roku.

Bilans zamknięcia z dniem

STAN CZYNNY.

	Zł	Zł
1) Rachunek Kasy		1.650·47
2) Rachunek lokaty gotówki		117.247·86
3) Rachunek gruntów		661.076·27
4) Rachunek budów (bez gruntów)		
a) domy wykończone	3,910.910·79	
b) domy w budowie	45.218·76	3,956.129.55
5) Rachunek materjałów budowlanych		912·98
6) Rachunek dłużników		2.005·17
7) Rachunek różnicy kursu przy realizacji zwyczajnej pożyczki amortyzacyjnej 60.000 Zł.		9.000·—
8) Rachunek inwentarza		2.777·15
9) Rachunek przechodni		7.552·66
		4,758.352·11

Rachunek zysków

WINIEN.

	Zł	Zł
1) Wydatki za lokatorów (należytość wodociągowa i inne wydatki z realności)		89.198·94
2) Procenty zapłacone w roku 1932		178.144·20
3) Wydatki administracyjne		43.621·73
4) Koszta Komitetu Wykonawczego, Rady Nadzorczej i Komisji Rewizyjnej		8.280·—
5) Podatki i należytości stemplowe		240·62
6) Amortyzacja częściowa kwoty 12.000·— Zł, jako różnicy kursu przy realizacji pożyczki 60.000·— Zł, zaciągniętej w listach zastawnych Banku Gospodarstwa Krajowego		1.000·—
7) Amortyzacja urządzenia biurowego		464·—
8) Amortyzacja budynków		88.000·—
9) Reszta zysku za rok 1931	6.608·61	
Czysty zysk za rok 1932	13.533·92	20.142·53
		429.092·02

31-go grudnia 1932 roku.

STAN BIERNY.

	Zł	Zł
1) Rachunek udziałów		978.000·—
2) Rachunek wpłat na podwyższenie udziałów		375.414·23
3) Rachunek pożyczek hipotecznych (skryptowych) zaciągiętych w Zakładzie Kredytowym Miast Małopolskich (obecnie Bank Gospodarstwa Krajowego)		214.097·—
4) Rachunek pożyczek hipotecznych budowlanych kaucyjnych zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego		885.700·—
5) Rachunek pożyczek amortyzacyjnych ulgowych zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego		852.632·36
6) Rachunek pożyczki amortyzacyjnej (zwyczajnej) zaciągniętej w Banku Gospodarstwa Krajowego		58.066·25
7) Rachunek pożyczki amortyzacyjnej 21.000 dolarów zaciągniętej w Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Krakowa		184.912·45
8) Rachunek weksli		430.321·91
9) Rachunek wierzycieli		
A) Rachunek kaucji mieszkaniowych i pożyczek od lokatorów domów w formie przedpłat czynszowych	21.083·32	
B) Rachunek niewypłaconych dostaw budowlanych	76.834·97	97.918·29
10) Rachunek funduszów rezerwowych		
a) na amortyzację budynków	509.000·—	
b) na ogólny fundusz rezerwowy	138.849·49	647.849·49
11) Rachunek przechodni		13.297·60
12) Reszta zysku nierozdzielonego za rok 1931	6.608·61	
Czysty zysk za rok 1932	13.533·92	20.142·53
		4,758.352·11

i strat za rok 1932.

MA.

	Zł	Zł
1) Czynsze z mieszkań wraz ze zwrotem opłat wodociągowych i innych wydatków zwracanych przez lokatorów		416.935·56
2) Inne dochody z lokaty gotówki		5.547·85
3) Przeniesiona reszta zysku za rok 1931		6.608·61
		429.092·02

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW MAGISTRAT, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY MAGISTRATU.

OGŁOSZENIA: CAŁA STRONA 100 ZŁ., 1/2 STRONY 50 ZŁ., 1/4 STRONY 25 ZŁ. — DZIAŁ OGŁOSZEŃ PROWADZI P. A. T. W KRAKOWIE, ULICA MIKOŁAJSKA 32. — TELEFONY NR. 104-99, 105-00.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.